

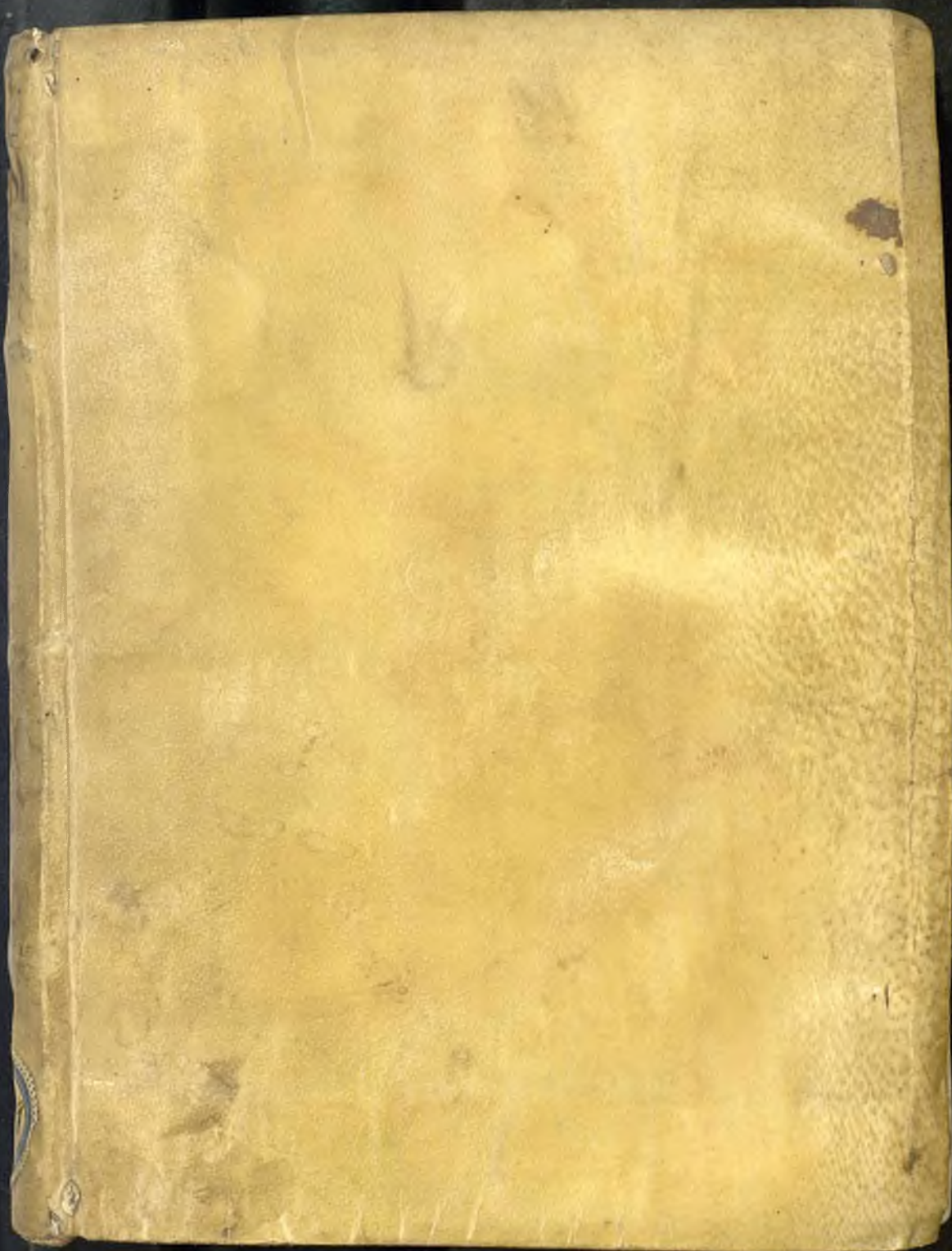
19

MEVINSI

Green 10/10

102

No A
1-299

Biblioteca
ADDA
Sala A
Estante 61
Tabla
Número 5.93

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19

7 oto 7-12.

1
5-240

17 oto 7-12.

Biblioteca	Granada
Serie	A
Subserie	1
Tabla	
Número	7.89

1
5-240

1875
MAY 11 1875
G. A. C. I. A.

IOANNIS MEVRSI *Anthony Dawson of ...*
ELEVSINIA. (2)

SIVE,

DE

CERERIS

Eleusinæ sacro,

Ac festo.

Liber Singularis.

LVGDVNI BATAVORVM,

Ex Officinâ ELZEVI R I A N A.

ANNO dō Iō. c. xix.

Nob. & Ampl.

IOANNI DVVENVORDIO,

Equestris Ordinis viro , Domino
Duvenvordæ, Vorfchotæ, &c.

ROCHO HONARDO,

Supremi in Hollandiâ Senatus
Confiliario primario.

HADRIANO PAVWIO,

Equiti , Urbis Amsteloda-
mensis Syndico.

Academix Curatoribus.

Item

Amplifs. Prudentissimisq; ,

PETRO DEIMANNO,

ÆMYLIO HOGEVENIO,

CLEMENTI BAERSDORPIO, IC.

GERARDO LEONARTIO,

Urbis Leidenfis Consulibus,
Eorum Collegis;

IOANNES MEVRSIVS

Dedico, Consecroq;.

) (2

Viri Nob. & Ampl.

VM vos Academiae suae Illu-
strissimi ac Potentissimi Hol-
landiae & Westfrisiae Ordines
praefecissent, committendum
non putavi, quin proferrem in
publicum aliquid, quod & obseruantiae
meae in vos monumentum esset, studium-
que illustrandae Academiae, in qua Profes-
sorem iam nouennium ago, testaretur. Id-
que facere ELEVSI NIA ista volui; quae
nunc edo, nomini vestro consecrata. Cu-
piebam paullò citiùs; sed, dum me Typo-
graphus differt, mora iniecta est. Verùm
tamen, si placuero, satis adhuc matura-
tum; si displiceo, etiam nimis. Sed hu-
manitas illa vestra, aequitasq;, & in litera-
tos amor, credere iubent; fore, vt non
displiceat vobis, quod placere imprimis
opto. Quam ob causam, si potitus voto
fuero, erit cur non parum mihi gratulan-
dum existimabo. Non ego anxie, aut am-
bitiosè nimis, nunc me commendatum eo;
istud tantum asseuero, nullum in ordine
nostro

nostro esse, qui se vobis, suaq; omnia, ap-
probari magis velit: quod vt merear, vti
operam semper dabo; ita quoque, si im-
petrauero, operæ me fecisse pretium non
exiguum arbitrabor.

Viri Nob. & Ampl.

Deum Opt. Max. rogo, vti vos quàm diu-
tissimè sanos, & incolumes, seruet. Lugd.
Bat. ad diem **IV. Iun. c l o l o c x i x.**

)(3

A D

AD LECTOREM.

DO tibi, benigne Lector, ELEVSINIA;
 quibus sacris totâ Græciâ, immò orbe vni-
 uerso, nihil vnquam celebratius, sanctiusve, ha-
 bitum fuit. Proprium de illis Opus olim Melan-
 thius nobis dederat. Laudat ecce Athenæus
 lib. III. *Μελαίθι* δ' ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Ἐλευσίνι μυ-
 στηρίων, καὶ τριγύλιω, καὶ μινίδα, ὅτι ἔστι κατὰ τὴν ἑκάτην.
 Et Scholiastes Comici Pluto. *Ἐθ'* γὰρ λέω, ἐν οἷς
ἴς ἰματίοις μνηθεῖν, εἰς θεῶν ἑνὸς πάντα ἀναλίσθεναι, ὡς περ
 δηλοῖ καὶ *Μελαίθι* ἐν τῷ Περὶ μυστηρίων. Iterum
 Auibus. *Τετὸ* ἔν ἐκέρυξαν κατ' αὐτῶν Ἀθλουαῖοι, καὶ ἐν
 χαλκῇ σήλῃ ἐγραψαν, ὡς Φησὶ *Μελαίθι* ἐν τῷ Περὶ
 μυστηρίων. Etiam Menander quidam. *Μένανδρ'*
 δ' ἐν τῷ Περὶ μυστηρίων *πρὸς* Φέρετῃ τῆς χαλκῆς σήλης
 ἀντίγραφον. Item Hicetius. Meminit Clemens
 in Protreptico. *Σκυθῶν* δ' ἐοῖ Σαυρομάται, ὡς Φησὶν
Ἰκέσι ἐν τῷ Περὶ μυστηρίων, ἀκινάκλιω σέβασιν. Quo-
 rum lucubrationes postquam amisimus, ani-
 mum induxi, quantum in me, hanc iacturam
 restituere. Quæso te, ne inuidere publico ve-
 lis, docte Lector, sibi tibi alia quædam insuper
 obseruata. Facile illud, in tam lato eruditio-
 nis campo; *In quo*, vt Ausonius ait, *alius alio*
plura inuenire potest, nemo omnia. Dein, si alibi
 me errasse deprehendes; quod non mirum in
 istis tenebris, cum sacrorum arcanorum, tum
 abstru-

abstrusæ antiquitatis; mone candidè, & sine
 ullo loliginis succo, quod me facere in meis vi-
 des, gratiasque magnas agam. Quod si neu-
 trum tibi in promptu, istis vttere, & me ama,
 benè Rei Literariæ, benè tibi, cupientem. Vale.

SERIES

exiguo, Eleusine in amplissimo, mysteriorum leges, ac ritus, accipiebant. Erant verò myrio coronati; ac templum ingressi manus sibi abluebant.

CAP. X.

Illic, mentem prius, manusq; puras habere iussi, & peritiam linguæ Græcæ, ritus mysteriorum prælectos describebant. Πέρεωρα. Libri rituales. Inde nonnulla interrogati, verba solennia respondebant.

CAP. XI.

Tum varia illis spectacula obiecta, & voces varia. Claudianus emendatus. Αὐτοψία. Membrum quoque muliebri ibi ostensum. Tertulliani hallucinatio. Cereris mundus. Apuleius explicatus. Post initiationem acclamari solitum, Κόγξ, Ὀμπαξ. Inde singuli discedentes, locum alijs concedebant.

CAP. XII.

Quam initiandi vestem induissent, eam nunquam deponebant, nisi detritam, laceramq; ac tum Cereri, & Proserpinæ, dedicabant: vel ad fascias puerorum utebantur.

CAP. XIII.

Initiabat ὁ Ἱεροφάντης appellatus, cuius nomen initiato dicere vetitum. Isq; in habitum creatoris ornabatur: veste, comâ, ac strophio, insignis: ætate, ac voce, peculiari. Nec cuiquam illa dignitas data fuit, nisi qui Atheniensis. Eunapij locus restitutus. Ac fungebatur munere eo per omnem vitam, idq; sine matrimonio,

monio; unde, castitatis studio, cicutæ se liquore ungebant. Primus autem hierophanta Eumolpus fuit, isq; tertius; & ab eo ipsius posteris, Εὐμολπίδαι nuncupati. Suida error, & correctus locus quidam. Hierophanta etiam Μυσσῶγος dictus.

CAP. XIV.

Daduchus quoque, & praco, adhibiti; item ὁ Πηρωμῶ. Daduchus comâ, & strophio, distinctus; totam vitam munere suo fungebatur; & si vellet, uxorem ducebat. Solus hoc nomine appellatus, & Solis effigiem præ se ferens, ut praco Mercurij, & minister ad aram Lunæ.

CAP. XV.

Præfectus mysterijs ὁ βασιλεύς, eiusq; circa ista munus. Item οἱ Ἐπιμεληταί, numero quatuor; ijque unde legi soliti. Præter illos Ἱεροποιοὶ etiam decem. Pollucis locus emendatus.

CAP. XVI.

Initiari Atheniensium liberi soliti, adhuc pueri; nec Athenienses tantum, sed Græci omnes: nisi quod Socrates, & Demonax, neglexerunt. Item Romani: in quibus Atticus, & Augustus. Etiam Anacharsis, Scythæ; & mulieres, quæ Μελίσοι appellatæ.

CAP. XVII.

Initiati ad virtutem obstricti putabantur, & consilia à deabus Eleusinijs recta accipere; feliciores item esse in hac vitâ, & post mortem apud inferos

multo honoratiores; ac priorem in confessu locum tenere. etsi nonnulli, Amori qui initiati, eos esse feliciores existimarent.

CAP. XVIII.

Non initiati autem, Cereris templo prohibebantur: unde belli cum Philippo Atheniensibus causa fuit. Dein post mortem apud inferos in luto iacere credebantur.

CAP. XIX.

Prohibiti autem initiari peregrini; & extra ordinem initiati Hercules, Bacchus, Dioscuri, Aesculapius, & Hippocrates. Sorani error indicatus. Barbari quoque exclusi his sacris, & homicidae, quamlibet inuoluntarij; magi item, & prestigiatore alij: denique impij, & scelerati, qualescunque.

CAP. XX.

Sed nec prodere non initiatis ea licitum fuit; & si quis hic deliquisset, ei mortem lex statuebat. Diagora Melij proscriptio. Aeschyli periculum. Nume nij somnium. Nec commune cum his quicquam sibi quisquam cupiebat. Ac ne ipsis quidem Dijs divulgare illa licitum. Quin ut eloqui, ita audire nefas erat. Ceres quoque nomine mystico nuncupata. Tamen nihil apud Cretenses occultatum.

CAP. XXI.

Quando inchoari solita, & quot dies agitari. Polyanus eâ de re emendatus.

CAP.

CAP. XXII.

Primus dies, Ἀγορῆς dictus. Plutarchi locus restitutus. Eoq; initiatio facta.

CAP. XXIII.

Secundus verò, Ἀλαδὲ μύστης vocitatus. Hesychie locus emendatus, & Polyani. Chabria illo ipso die victoria naualis, omenq; ab eo ex nomine captum. Plutarchi locus emendatus.

CAP. XXIV.

Tertio die sacra facta; & nullus ei immolatus, isq; Aexonicus, tanquam qui prestaret ceteris. Itaq; ille Cereri sacer, duabus de causis; nec gustabant eum mysta. Additum hordeum, è campo Rhario. Nec fas quicquam abijcere foras, aut Iunonis sacerdoti inde gustare; eiusq; templum claudi solitum, cum Cereris sacra peragerentur: ut & Cereris, cum Iunoni sacra fierent. Omnia ei immolata, ὅσα dicta.

CAP. XXV.

Quarto calathi processio, curru vecti, quem trahabant iuncti boues. Pone fœmine, cistas ferentes, sequuntur. Ea cista fascijs puniceis vineta; quidam in ijs occultatum. Ac cur mala in illis Punica, & papauer. Strabi Galli error ostensus.

CAP. XXVI.

Quinto mysta cum accensis facibus ibant; viri pariter, fœminaq;. Noctu autem id factitatum; & faces quoque

S E R I E S

quoque dedicata, certatumq; de earum magnitudine. Dein quamobrem res hac omnis instituta.

CAP. XXVII.

Sexto Iacchum producebant. Claudianus hallucinatus. Iacchus myrto hic coronatus, & non hederâ. Dies ex re ΙαχχⓄ dictus. Deductio autem à Ceramico usq; Eleusinem facta, ac per fora. Iacchus facem manu gestans fingebatur, & quam ob rem. Ac templum sibi proprium habebat. Deductusq; cum choreis, saltu, & cantu; qui item ΙαχχⓄ nuncupatus. Etiam cum aris sono. Qui ducebant, aquâ è Proserpina Rheto lustrabantur. Iacchus verò hic Iouis, Cererisq; filius. Arriani eâ in re error ostensus. Cuiq; producendi eius cura data, Ιαχχαγωγός nominatus. Porta, quâ exire soliti, Ιερᾱ dicta; obiterq;, quâ cadauera efferebantur, quomodo appellata fuerit, indicatum: & correctus Theophrastus. Via quoq; Ιερᾱ dicta; ac Plutarcho nomen eius restitutum. Polemonis etiam de eadem liber proprius. Et suburbium, Ιερᾱ Σοκῆ nuncupatum; in quo mysiæ, Eleusine redeuntes, interquiescere consueverunt. In viâ Cephissus, ponte stratus; in quo scommata spectatores desidentes in pratereuntes mystas iaciebant. Vnde Γεφυρῆ dictum, & Γεφυρῆσμοί. Ultra pontem, quâ intrabant Eleusina, Μυσική ΕἰσοδⓄ vocabatur. Post, munitâ Deceleâ, ac terrestri itinere clauso, mari Iacchus duci cœpit; nisi quod semel Alcibiades pompam in armis viâ usitatâ duxit: daduchi vice, ut nonnulli putant, functus.

CAP.

C A P I T V M.

CAP. XXVIII.

Septimo certamen erat, idq; multò antiquissimum; in quo victor hordeum accipiebat. Etymologus eâ de re emendatus, item Suidas. Hordeum autem primum datum, quia primum Eleusine illud natum, ut ferebant.

CAP. XXIX.

Octauus, Επιδάουρα dictus; quia Aesculapij honori, post mysteria Epidauro venientis, institutus. Initiatio iterum tum fieri solita, & secunda quoq; sacra. philostrati locus emendatus.

CAP. XXX.

Nonus, ultimusq; idem, Πλημοχόν indigetatus, quâ de causâ. Plemochoa tunc dua impleta, & euersta, cum verbis mysticis. ΚοτυλίσκⓄ. Ρήσις μυσική. Τίε, Τοκῆ. Μυσηρωίδες σπονδαί.

CAP. XXXI.

Per hos dies manum iniicere vlli vetitum, & libellum supplicem offerre; quæq; hic delinquentis mulcta. Fæminis quoq; Eleusinem bigis vehi interdictum; idq; à quo; & quæ delinquentium mulcta. Aristophanis Scholiasta hallucinatio. Iurari etiam per mysteria usitatum; ac quæ ad hæc necessaria, asinis Eleusinem ueta. Mysta nec mustellum edebant; neque, ut videtur, salem.

CAP.

SERIES CAPITVM.

CAP. XXXII.

Continuata verò hæc sacra ad Imperatores Christianos; & cum tollere Valentinianus vellet, Prætextato intercedente, adhuc manserunt. Semel tantum intermissa, ob captas Thebas. Hierophanta apud Eunapium falsus vates. Tandem euersa à Theodosio seniore.

CAP. XXXIII.

Celebrata verò præterea à Celeënsibus, Phliasijs, Pheneatis, Lacedæmonijs, Parrhasijs, Creten- sibus, & Romanis. Claudij Caesaris conatus, Hadriani factum.

FINIS.

IOANNIS MEVRSI

Auct

ELEVSINIA.

SIVE,

DE

CERERIS

Eleusinæ sacro, ac
Festo,

Liber Singularis.

CAPVT I.

*Eleusinia sacra, Μυσθηρα dicta per excellentiam.
Quantâ dignitate fuerint, & quâ frequen-
tiâ celebrata.*

CERERIS Eleusinæ sacra, Eleu-
sinia nuncupata, libro singulari
tradita, in plenam hominum An-
tiquitatis studiosorum cognitio-
nem nunc proferre mihi visum.
Erant verò nominis tanti, & dignitatis, vt maio-
ris in Antiquitate omni nulla essent: adeò vt,
cùm plura etiam plurium deorum haberentur,

A

κατ

καὶ ἐξοχλῶ sola μυσήρια sint vocata. Id passim
 obseruare apud Auctores licet. De eorum dig-
 nitate iste est Aristotelis locus, Rhet. lib. I I.
 cap. XXIV. Τα μυσήρια πασῶν ἡμιωτάτη τελετή. A-
 ristides Eleusiniā. Τίς γὰρ Ἑλλήνων, ἢ τίς Βαρβάρων,
 ἔτω σκαῖος, ἢ ἀνήκοος; ἢ τίς ἔτω σφόδρα ἔξω τῆς γῆς, ἢ
 θεῶν; ἢ, συλλήβδην εἰπεῖν, καλῶν ἀναισθητοῦ, πολλῶ τῶν
 κάκισ· ἀπολαυμάτων, οἱ αὐτ' ἑδρασαν, ὅστις ἔκεινεν ἡ τῆς
 γῆς πέδον· τῶν Ἐλευσίνων ἡγεῖτο, καὶ πάντων ὅσα θεῶν ἀν-
 θρώπις ταυτὸν φερκιδεσάτον τε καὶ φαιδρότατον; Pau-
 sanias Phocicis. Οἱ γὰρ ἀρχαιοπρεποῦ τῶν Ἑλλήνων τε-
 λετῶν τῶν Ἐλευσίνων πάντων ὁποῖα ἐς Διόσκειαν ἦκει το-
 σάτω ἦγον ἐν ἡμιωτέραν, ὅσα καὶ τὰς θεὰς Ἰππικροδεν ἡ-
 ρῶων. Prætextatus apud Zosimum lib. IV. vocat,
 τὰ σωέχοντα τὸ ἀνθρώπειον γένος ἀγνώπια μυσήρια.
 Hinc Σεμνὰ Euripides dixit, initio Hippolyti.

Σεμνῶν ἐς οὐρανὸν καὶ τὴν τέλη μυσήριων.

Quin & inde eorum dignitas colligi potest,
 quod Romani ludos suos seculares, de quibus
 pronuntiare præco solitus; Tales neque visos un-
 quam, nec videndos: ad eorum æmulationem
 egerint. Herodianus lib. III. Ἐἰδομὲν δὲ ἐπὶ αὐ-
 τῶ καὶ θεῶν ἡνῶν παντοδαπῶν θεαμάτων ἐν πᾶσι θεάτροις
 ὁμοῦ, ἱερουργίας τε καὶ παυνοχίδας, Ἰππικροδέναις εἰς μυσ-
 ηρίων ζῆλον. αἰωνίως δὲ αὐτῶς ἐκάλεον. Dein, pro
 nominis claritate, summâ etiam ea frequentia
 celebrata. Philostratus in Vita Apollonij, lib.
 IV. cap. VI. Ἐἰς δὲ τὸν Πειραιᾶ εἰσπαύσκειας ἐπὶ μυσήριων
 ὥραν, ὅτε Ἀθῆναι πολυανθρωπότεραι Ἑλλήνων πρᾶξι-
 σιν, ἀνῆκει ξυωτείνας ἀπὸ τῆς νεῶς εἰς τὸ ἄστυ. Immo con-
 cursum

cursum ad hæc fuit ab omni Græciâ. Lyfias in
 Andocidem indicat. Καὶ ἵνα γνώμην οἴεσθε ἔξειν
 τὰς μύσας τὰς ἀφικουμένους, ἐπεὶ δὲ ἰδῶσι τὸν βασιλέα
 ὅστις ἐστὶ, ἔ' ἀναμνησθῶσι πάντα ἡσέθη μύρα αὐτῶ; ἢ τὰς ἄλλ-
 λους Ἑλλήνας, οἱ ἕνεκα ταύτης τῆς ἐορτῆς, ἢ ἴδῶν εἰς ταύτην
 τῶν ἐορτῶν βελόμοιοι, ἢ θεορεῖν; Ac vis frequentiam
 istam scire? ecce tibi triginta millia, numerum
 finitum pro infinito, apud Herodotum lib. VII.
 Ἰδεῖν κοινὸν τὸν χωρῆοντα ἀπὸ Ἐλευσίνων, ὡς ἀνδρῶν μά-
 λιστα καὶ περισσεύων. ἀποθωυμάζειν τε σφέας τὸν κοινὸν-
 τὸν, ὅτε ἂν κατε εἴη ἀνθρώπων, καὶ πρὸς καὶ τὸ φωνῆς ἀκείων,
 καὶ οἱ φαίνεσθαι τῶν φωνῶν εἶναι τὸν μουσικὸν ἱακχον. εἶ-
 ναι δὲ ἀδαήμενα τῶν ἱρῶν τῶν ἐν Ἐλευσίνι γυνομένων τὸν
 Δημάρτηον.

CAP. II.

*Instituta ab Erechtheo; vel, ut alij volunt, Cere-
 re: quibusq; illa communicauerit. Alij ad Eu-
 molpum referunt institutionem eorum; ac quis
 iste Eumolpus fuerit, quotus nominis. Suidæ in
 re illâ error, & Auctoris Etymologici. Alij
 Musæum auctorem volunt.*

ORigo eorum ab Erechtheo rege fertur;
 quem, delatâ ex Ægypto Athenas magnâ
 frumenti copiâ, regem ab Atheniensibus eius
 beneficij ergo constitutum, sacra hæc Cereris
 communicasse ipsis tradunt. Diodorus Siculus

lib. I. Γενεομένων ὁμολογεῖται ἀρχαίων μεγάλων κατὰ πῦλιν αὐτὸν πλὴν οἰκεθῆναι, πάλιν Ἀιγυπτίαι, ἀπὸ πλὴν ἰδιότητος τῆς χώρας, καὶ φησὶν ὅτι φησὶν ὅτι τῶν τε καρπῶν, ἐξ Ἀιγυπτίαι τὸν Ἐρεχθῆα κημίσει διὰ τὴν συγγένειαν οἷα πλὴν ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας. αὐτὸν ὡν τὰς εὐπατόντας βασιλέα κατὰ τὴν πύλιν. τὸν ἵππον ὅτι ἀφ᾽ ἑλθεῖν τὴν ἡγεμονίαν, κατὰ δὲ εἶσαι τὰς τελετὰς τῆς Δήμητρος ἐν Ἐλευσίνῃ, καὶ τὰ μυστήρια ποιῆσαι, μετενεγκόντα τὸ πρὸς τῶν νόμιμον ἐξ Ἀιγυπτίαι. Alij aiunt, Cererem tunc Athenas venisse, & frumenti donatione Athenienses in illâ annonæ caritate subleuasse; ideoque tunc illi ista sacra Eleusine instituta. Aristides Eleusiniâ. Ποιητὰ, καὶ λογοποιοὶ, καὶ συγγραφεῖς πάντες ὕμνοι, Κόρην πλὴν Δήμητρος ἀφ᾽ ἡμέρας χρόνον ἔστιν ὄν. Δήμητρος δὲ ἐπέρχεται γλῶσσαι καὶ θαλάσσιαν, ζητῶσαν τὴν θυγατέρα, τῶς μὲν ἔν οἶαν τε εἶναι ὄρεϊν. ἐλθῶσαν δὲ εἰς Ἐλευσίνα, πλὴν ἐπιωνυμίαν ποιῶσαι τῶ τόπῳ, καὶ πλὴν Κόρην ὄρεσαν, ποιῶσαι τὰ μυστήρια, καὶ ἡμέρας δὲ τὸν σίτον ὄρεσεν μὲν τῶν θεῶν τῆ πόλιν τῶν Ἀθηνῶν. Diodorus loco citato. Καὶ τῆς θεῆς δὲ παρὰ εἰς τὴν Ἀθηνῶν γεγονῆαι κατὰ τῆς τῶς χρόνος ὄρεσεν κατὰ λόγον, ὡς αὐτῶν ἐπωνυμίων αὐτῆς καρπῶν κημιθέντων τότε εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης, πάλιν ἐξ ἄρχης πλὴν ὄρεσεν γεγονῆαι τῶ ἀπὸ μαῖ, δαρρησαμένης τῆς Δήμητρος. ὁμολογεῖν δὲ καὶ τῶς Ἀθηνῶν, ὅτι βασιλεύοντι Ἐρεχθῆος, καὶ τῶν καρπῶν διὰ τὴν ἀνομιλίαν παρὰ φανισμῶν, ἢ τῆς Δήμητρος ἐγένετο παρὰ εἰς αὐτῶς, καὶ ἢ δωρεὰ τὸ σίτη. πρὸς δὲ τῶν αἰ τελετῶν καὶ τὰ μυστήρια τῆς θεῆς τότε κατεδείχθησαν ἐν Ἐλευσίνῃ. Et, ecce, Athenienses Cereri tribue

tribuebant. Quo pertinent ista Isocratis Panegyrico. Πρῶτον μὲν ἐν, ἔπειτα τὸν ἢ φύσις ἡμῶν ἐδείχθη, ἀπὸ τῆς πόλεως τῆς ἡμετέρας ἐπορεύθη. καὶ γὰρ εἰ μυθώδης ὁ λόγος γέγονεν, ὅμως αὐτὸν καὶ νῦν ῥηθῆναι παρὰ κτ. Δήμητρος γὰρ ἀφ᾽ ἡμέρας εἰς τὴν χώραν ἡμῶν, ὅτι ἐπλανήθη, τῆς κέρης ἀρπαδείσης, καὶ πρὸς τῶς παρὰ γόνους τῶς ἡμετέρας ὄρεσεν ἀφ᾽ ἡμέρας ἀφ᾽ ἡμετέρας ἐκ τῶν παρὰ εἰς, αὐτῶς εἰς οἶοντε ἄλλοις ἢ τοῖς μεμνημένοις ἀκέρην, καὶ δὲ τῶς δωρεὰς διπλῆς, αὐτῶς μέγιστον τυγχάνουσαν εἶσαι, τῶς τε καρπῶς, οἱ τὸ μὴ θηρωδῶς ζῆν ἡμᾶς αἰτίοι γέγονασιν, καὶ πλὴν τελετῶν, ἢ οἱ μετέχοντες πρὸς τε τὸ πρὸς βίβιν τελετῶν, καὶ τὸν σύμπαντον αἰῶν, ἢ οἶοντε τὰς ἐλπίδας ἐχουσαν. Ac primi à Cerere initia hæc edocti sunt Triptolemus, Diocles, Eumolpus, & Celeus. Exstat hæc de re Homeri fragmentum ex Hymno in Cererem apud Pausaniam Corinthiacis.

Δεῖξεν Τριπτόλεμω τε, Διοκλεῖ τε πλεῖστον ἔπειτα,

Εὐμόλῳ τε βίβιν, Κελεῶ θ' ἡγήτορα λαῶν,

Δηισμοσύνην ἱερῶν, καὶ ἐπέφραδεν ὄργια πάσιν.

Clemens Protreptico Baubonem nominat, Dysfaulem, Triptolemum, Eumolpum, & Eubuleum. Ὁ κεν δὲ πλεῖστον τὴν Ἐλευσίνα οἱ γηγεῖς, Βαυβῶν, Δυσάυλης, καὶ Τριπτόλεμ. ἐν δὲ Εὐμόλῳ τε ἔν Εὐβελῶς. Ac vis scire quales fuerint? Triptolemus bubulcus, Eumolpus opilio, Eubuleus subulcus: Clemens ibidem. Βεβελῶν ὁ Τριπτόλεμ. πλεῖστον δὲ ὁ Εὐμόλῳ, συβώτης δὲ ὁ Εὐβελῶς. Arnobius variat, lib. v. Qui illud temporis has parte incolebant, terrigenæ; quibus nomina hæc fuerunt: Baubo, Triptolemus, capellarum Dysfaules cus-

fos, Eubuleus porcorum, gregis lanitij Eumolpus. Alij mysteriorum originem referunt ad Eumolpum, non Cererem; à quo Εὐμολπίδαι postea Athenis dicti. Hesychius. Εὐμολπίδαι, ἕτως οἱ δὲ Εὐμόλπια ἐκαλεῖντο, τὸ πρῶτον ἱεροφαντήσαντι. πολλοὶ δὲ γεγόνασιν ὁμώνυμοι Εὐμολποι. Sed, cum plures eo nomine, ut Hesychius clarè dicit, quisnam iste Eumolpus fuit? Isaacius Tzetzes ad Lycophronem potius quis non fuerit dicit; quam, quis fuerit. Εὐμολπῶ, ἔχ' ὁ Θραξ, κατὰ Ἴσρον, ἀλλ' ὁ θεὸς τὰ μυθήματα, ἐκέλευε ξένους μὴ μυθεῖσθαι. Item Scholiastes Sophoclis Oed. Col. Ἀξιῶσιν ἐνιοὶ πρῶτον Εὐμολπον ποιῆσαι τὸν Δηϊόπης τὸ Τραπυλόμα τὰ ἐν Ἐλευσίνι μυθήματα, ἔξ' τὸν Θραῖκα. Ἐ τὸτο ἰσορεῖν Ἴσρον ἐν τῷ Περὶ τῶν ἀπαιλῶν. Erat verò Eumolpus iste non Thrax, ut distingui vides; sed alius, tertius eius nominis, Musæi filius, quintus à Thrace. Accipe stemma. Eumolpus primus, Thrax origine; huius filius, Ceryx erat; huius, Eumolpus secundus; huius rursum, Antiphemus; huius, Musæus poëta; huius denique, Eumolpus tertius; mysteriorum, ut volunt, auctor. Docet Scholiastes Sophoclis, loco citato, ex Acesodoro, & Androtione. Ἀκεσόδορος δὲ πέμπτον δὲ πρῶτον Εὐμόλπια εἶναι τὸν τὰς τελετὰς κατεδείξαντα, γράφων ἕτως. Κατοικήσαι δὲ τὴν Ἐλευσῖνα ἰσορεῖσι πρῶτον μὲν τὸς ἀντοχθονας, εἶτα Θραῖκας, τὸς μετὰ Εὐμόλπιαν ἀδελφὸν γνησίου πατρὸς βοήθειαν εἰς τὸν κατ' Ἐρεχθίδας πόλεμον. πινὲς δὲ φασὶ καὶ τὸν Εὐμολπον ὄρεῖν τὴν μύησιν, τὴν σιωπηλῶς κατ' ἐνιαυτὸν ἐν Ἐλευσίνι Δήμητρι καὶ Κόρη.

Ἀνδρο-

Ἀνδροπίων μὲν ἐν γράφῃ, ἔξ' τὸν Εὐμολπον ὄρεῖν τὴν μύησιν, ἀλλ' ἄλλο δὲ τὸ Εὐμολπον πέμπτον γεγόνασιν. Εὐμόλπια γὰρ, γνησίου Κήρυκα. τὸ δὲ, Εὐμολπον. τὸ δὲ, Ἀντιφῆμον. τὸ δὲ, Μεσαῖον τὸν ποιητὴν. τὸ δὲ, Εὐμολπον, τὸν κατεδείξαντα τὴν μύησιν, καὶ ἱεροφάντην γεγόνασιν. Malè Suidas à secundo quintum tradit. Εὐμολπίδαι, γνησίου δὲ τὸ Θραῖκός, ὃς καὶ τὴν μύησιν ὄρεν. ἢ δὲ τὸ τὸ Μεσαῖος ἕξ. ὃς δὲ τὸ δὲ τὸ δὲ πέμπτον. Idem error Etymologici quoque Auctoris. Εὐμολπίδαι, γένος Ἀθήνησιν. δὲ τὸ Εὐμόλπια τὸ Θραῖκός, ὃς καὶ τὴν μύησιν ὄρεν. ἢ δὲ τὸ τὸ Μεσαῖος, ὃς δὲ τὸ δὲ τὸ δὲ πέμπτον. Alij rursum non Eumolpo huic tertio rem assignant, sed Musæo, eius patri. Tertullianus Apologetico. *Orpheus Pieria, Musæus Athenis, Melampus Argis, Trophonius Bœotia, initiationibus homines obligarunt.*

CAP. III.

Deinde ubi, & quâ de causâ, instituta. Ceres à Celæo hospitio excepta; & ab Iambe, aut Baubone, ad risum permota. Καλλιχορον, puteus Eleusine; ad quem Eleusiniæ sœmina primum choreas instituerunt, & hymnum deâ cecinerunt: atq; in illo mystas considerare nefas. Ἀγέλασος πέτρα. Ἀνθινον puteus. Eleusinij quânam conditione sese Atheniensibus subiecerint.

Eleusine instituta, res est nota. Sed quæ causa? Venit eò, Proserpinam filiam, à Plutone raptam, quærens Ceres; ac fatigata requieuit iuxta

iuxta puteum, καλλιχορον dictum; & à Celeo hospitio recepta, à mœrore exhilarata, atque ad risum perducta fuit. Exponit fusè Apollodorus Bibliothecæ lib. i. Πλάτων δὲ, Περσεφόνης ἐραστὴς, Διὸς σωεργῆν, ἤρπασεν αὐτὴν κρυφα. Δήμητρα δὲ, μετὰ λαμπάδων νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας κατὰ πάσων τῶν γῶν ζητοῦσα παύει. μαθῆσαι δὲ παρ' Ἑρμιονέων, ὅτι Πλάτων αὐτὴν ἤρπασεν, ὀργιζομένη θεοῖς, ἀπέλιπεν ἔρανον. εἰκαθεῖσα δὲ γυναίκι, ἤκεν εἰς Ἐλευσίνα. καὶ πρώτον μὲν ἵππὶ τῶν ἀπ' ἐκείνης κληθείσων Ἀγέλασον ἐκάθισε πέτραν, ἔπειτα τὸ Καλλιχορον Φρέαρ καλεῖσθον. ἐπὶ τῷ περὶ Κελεὸν ἐλθῆσαι, τὸν βασιλεύοντα τότε Ἐλευσινίων, ἔνδον ἔσσαν γυναικῶν, καὶ λεγασῶν τῶν παρ' αὐτῶν καθιζέσθαι, ἡραία τις Ἰάμβη, σκώψασα τῶν θεῶν, ἐποίησε μειδίασθαι. Proclus Chrestom. Gramm. οἱ δὲ, ἀπὸ τῆν Ἰάμβης ἡραπαινίδων, ἰσχυρῆς τὸ γένος. ταύτῃ φασι, τῆς Δήμητρος αἰωνιότητος ἵππὶ τῇ τ' Ἰουκατρός ἀρπυγῆ, προσελθεῖν ἵππὶ τὸν Ἐλευσίνα ἵππὶ τῇ νύκτι Ἀγέλασον καλεῖσθον πέτραν καθιζέσθαι. καὶ διὰ τῶν χλωασμάτων εἰς Ἐλευσίαν παραγέσθαι τῶν θεῶν. Meminit Ovidius Fast. i v.

Sic venit ad portus, Attica terra, tuos.

Hic primum sedit gelido mæstissima saxo,

Illud Cecropide nunc quoq, triste vocant.

Sub Ione duravit multis immota diebus,

Et luna patiens, & pluuiialis aqua.

Sors sua cuiq, loco est, qui nunc Cerealis Eleusis

Dicitur, hæc Celei rura fuere senis.

Et quæ plura illic sequuntur, inspicienda. Alij & à Baubone hospitio exceptam, & risum illi concii-

concitatum ferunt modo obscæno. Clemens Protreptico. καὶ δὲ, ἔτι γὰρ ἀνήσω μὴ εἰπεῖν, ξενίζασα ἢ βαυβῶ τῶν Δηῶν, ὀρέξῃ κρυφαῖνα αὐτῆ. τῆς δὲ αἰωνιότητος λαθεῖν, καὶ πῆν ἔσθαι ἐμελέσης. πενήτης γὰρ ἔσθαι. παλαιότητος ἢ βαυβῶ γρομῆ, ὡς ὑπεροραθεῖσα δὴθεν, ἀναεῖλεται τῷ αἰδοῖα, καὶ Ἰπιδεικνύει τῇ θεῷ. ἢ ἢ τέρπεται τῇ οἴψῃ ἢ Δηῶ, καὶ μόλις ποτὲ δέχεται τὸ ποτὸν, ἡσθεῖσαι τῷ θεάματι. Et ex eo fusè Arnobius lib. v. illic videndus. Putei Callichori, vbi confedisse Ceres commemoratur, meminit quoque Nicander Theriacis.

— τὸν μὲντ' ἐρέει Φάις ἔνεκ' Ἀχαιῆ

Δημήτηρ ἐβλαψεν, ὅτ' ἀψα σίνατο παιδὸς

Καλλιχορον περὶ Φρέαρ, ὅτ' ἐν Κελεοῖο ἡραπαιεῖ

Ἀρχαίη Μετάνηρα θελῶ δίδεκετο περὶ Φρων.

Callimachus Hymno in Cererem.

Τρεῖς δὲ ἵππὶ καλλιότητος νήσεσ δράμες ὀμφαλὸν Ἐνναν,

Τρεῖς δὲ ἵππὶ Καλλιχορῶ χαμαῖδις ἐκάθισαο Φρητί.

Inde est, quod illic primum Eleusiniæ mulieres chorum instituerunt, & hymnum deæ cecinerunt. Pausanias Atticis. Ἐλευσινίοις δὲ ἐστὶ μὲν Τρηππολέμης ναὸς, ἐστὶ ἢ Προπυλαίας Ἀρτέμιδος, καὶ Ποσειδῶν Πατρός. Φρέαρ τε καλεῖσθον Καλλιχορον, ἔνθα πρώτων Ἐλευσινίων αἱ γυναῖκες χορὸν ἔσησαν, καὶ ἦσαν ἐς τῶν θεῶν. Iuxta hunc puteum saxum erat, in quo sedit, Ἀγέλασον πέτραν inde dictum. Apollodorus loco citato. ἢ κεν εἰς Ἐλευσίνα, καὶ πρώτων μὲν ἵππὶ τῶν ἀπ' ἐκείνης κληθείσων Ἀγέλασον ἐκάθισε πέτραν, ἔπειτα τὸ Καλλιχορον Φρέαρ καλεῖσθον. Scholiastes Aristophanis Equitibus. ἔτι ἢ καὶ Ἀγέλασον πέτρα

πέτρα καλεῖται ὡς τῶν Αἰθναίων, ὅπως καθίσταται Φασί
 σὶ Θησεῖα μέλλοντα κατὰβαίνειν εἰς ἀδρα. ὅθεν καὶ τὸν ὄνομα
 τῆ πέτρα. ἢ ὅτι ἐκεῖ ἐκάθισεν ἡ Δημήτηρ κλαίουσα, ὅταν
 ἐζητή τὴν κόρην. Et quæ sequuntur, verbo tenus
 exscripta ex citatis iam Apollodori verbis. Pro-
 clus Chrestom. Ταύτῃ Φασί, τῆς Δήμητρος αἰώ-
 μδης ἵπτι τῆ τῆς θυγατρὸς ἀρπαγῆ, προσελθεῖν ἵπτι τῷ
 Ἐλδσίνα, ἵπτι τῆ νύ Ἀ γέλασῶ καλεῖται πέτρα κατη-
 μδῆ. Hefychius. Ἀ γέλασῶ πέτρα, ἐν τῆ Ἀθηναίῃ.
 ἐφ' ἧς ἐκαθέσθη ἡ Δημήτηρ, ὅτε τῷ Κόρῳ ἐζητή. Ouidio
Saxum triste dicitur, Fast. IV.

Hic primum sedit gelido mastissima saxo,

Illud Cecropida nunc quoq, Triste vocant.

Alij volebant, sedisse Cererem non in puteo
 Callichoro, qui Eleusine erat, sed in alio, extra
 Eleusinem in viâ Megarensi sito, cui Ἀνθινον no-
 men erat. Pausanias Atticis. Ἐπέρα ἡ ὁδὸς ἐξ Ἐ-
 λδσίνος πρὸς Μέγαρα ἀγῆ. Ταύτῃ ἐρχομένων τῶν ὁδῶν,
 Φρέαρ ἐστὶν Ἀνθινον καλεῖται. ἐποίησε ἡ Πάμφως ἵπτι
 τῷ τῷ Φρέατι καθίσταται Δήμητρα, μετὰ ἀρπαγῆ τῆς
 παιδὸς, καὶ εἰκασμδῆ. Clemens Protreptico pu-
 teo Eleusine infedisse deam refert, sine eius ta-
 men nomine. Ἀλωμδῆ ἡ Δηὸ κατὰ ζήτησιν τῆς θυγα-
 τρὸς τῆς Κόρης, πρὸ τῷ Ἐλδσίνα, τῆς Ἀθηναίῃς δὲ ἐστὶ τῷ
 τῷ χωρῶν, δαπεκάμνη, καὶ Φρέατι ἵπτικαθίσταται λυπε-
 μδῆ. Quam ob rem nec mystis huic puteo infi-
 dere licitum, ne lugentem imitari viderentur.
 Clemens ibidem. Τῷ τῷ μεμυημδῶν ἀπαγορεύε-
 ται εἰσελθῆναι νύ, ἵνα μὴ δοκῶν οἱ πηλεσμδῶν μιμεῖσθαι τῷ
 ὀδυρομένῳ. Hæc itaque de causâ Cereris sacra,
 de qui-

de quibus agimus, Eleusini acciperunt; fuit-
 que ea res in istis repræsentata. Augustinus De
 Ciuit. Dei, lib. VII. cap. XX. *In Cereis autem sa-
 cris prædicantur illa Eleusinia, quæ apud Athenienses
 nobilissima fuerunt. De quibus nihil ille interpretatur,
 nisi quod attinet ad frumentum, quod Ceres inuenit; &
 ad Proserpinam, quam rapiente Orco perdidit.* Arno-
 bius lib. V. *Eleusinia illa mysteria, & sacrorum recon-
 diti ritus, cuius memoriam continent? nonne illius erro-
 ris, quo in silia conquisitione Ceres fessa, oras ut venit
 ad Atticas, triticeas attulit fruges? Synesius in Cal-
 uitij Encomio, postquam de frugibus quædam
 dixit, addit. Ἐπὶ τῶν Ἐλδσίνος ἀγῆ τῆς Δήμητρος
 ἀνακαλυπτήρια. Ludens, quæ μυστήρια alij, ἀνακα-
 λυπτήρια dicit; in quibus nempe Cereris acta re-
 uelarentur. Minutius Octauio de errore Cere-
 ris ait. *Ceres, facibus accensis, & serpente circumda-
 ta, errore subreptam & corruptam Liberam anxia, &
 sollicita, vestigat. Hæc sunt Eleusinia.* Ac tam acri-
 ter ea semel accepta Eleusini defenderunt, vt
 bello cum Atheniensibus inferiores, non aliâ
 lege sese ijs submiserint, nisi vt ista retinerent.
 Pausanias Atticis luculentus mihi testis. Γενομέ-
 νης ἡ Ἐλδσίνιους μάχης πρὸς Ἀθηναίους, ἀπέθανε μὲν
 Ἐρεχθίδης, ἀπέθανε ἡ Ἰμμάραδῶ ὁ Εὐμόλπε. κατὰ-
 λυονταὶ ἡ ἵπτι τῶνδε τὸν πόλεμον, ὡς Ἐλδσίνιους ἐς τὰ ἀλλὰ
 Ἀθηναίων κατηγόρας ὄντας, ἰδίᾳ πελεῖν τῷ πελετῷ.*

CAP. IV.

*In quem finem instituta crederentur. Τελετή
cur appellata.*

ITa autem induxerant animum, ut ad vitam corrigendam instituta existimarent. Cicero De Leg. lib. II. *Multa eximia, divinaque, videntur Athenæ tuæ peperisse, atque in vitam hominum attulisse; tum nihil melius illis mysterijs, quibus ex agresti immanique vitæ exculi ad humanitatem, & mitigati, sumus: initiaque ut appellantur, ita re verâ principia vitæ cognovimus. Iterum Verr. v. Tegeæ, Ceres, & Libera, quarum sacra, sicut opiniones hominum, ac religiones, ferunt, longè maximis, atque occultissimis, ceremonijs continentur: à quibus initia vitæ, atque victus, legum, morum, mansuetudinis, humanitatis exempla hominibus, & civitatibus data, ac dispersita, esse dicuntur. Phurnutus, vbi de Cerere. Μυστήρια δὲ ἄρην ἤρξαντο αὐτῆ, φιλοσοφῶντες ἅμα τῇ ὀρέσει τῶν πρὸς τὸν βίον χρησίμων, καὶ τῇ πανηγύρει χαίροντες, ὡς μαρτυροῦν χρωμάροι, τὸ πεποιῦσθαι μαχομένης αὐτῆς περὶ τῶν ἀναγκαίων. Arrianus in Epictetum, lib. III. cap. XXI. Ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ἐπανορθώσει τοῦ βίου κατεστῆθη πάντα ταῦτα (de mysterijs his illi sermo est.) Ἐπὶ τῶν παιλαιῶν. Quin ideò quoque initiatio Τελετή dicta, quia ea quandam quasi perfectionem vitæ adferre credebatur. Maximus Monachus in Dionysij Areopagitæ περὶ τῆς θεογονίας ἱερογραφίας, cap. I.*

ΤΕΛΕΤΗ

Τελετή λέγεται καὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφου, ἡμετέροισι τῶν μυστηρίων, ἅπερ τελέεσθαι τὸν μυστήριον, καὶ ἁλφώνικῃ τυγχάνουσα τῶν προσείοντων πῶς ποιῆται. Iterum in Epistolam eiusdem ad Demophilum VIII. καὶ τελεῖας ἐκάλεον, ὡς τελέεσθαι, καὶ εἰς τὸ τέλος ἀγέσθαι τῆς τελεμίας. Etymologici Auctor Τελετή. χρύσιππος δὲ Φησὶ, τῆς περὶ τῶν θεῶν λόγου εἰκότως καλεῖσθαι τελεῖας. χρῆναι γὰρ τέτῃς τελευταίας, καὶ ἔπι πᾶσι, διδάσκεισθαι τῆς ψυχῆς ἐχέσης ἔρμα, καὶ κεκρατημένης, καὶ πρὸς τῆς ἀμυήτης σιωπῆν δυναμένης. μέγα γὰρ εἶναι τὸ ἀθλον, ὑπερθεῶν ἀκῆσαι τε ὄρητᾶ, καὶ ἐγχεταίς ἡρέσθαι αὐτῶν.

CAP. V.

*Erant verò duplicia; Maiora, ac Minora. Et
hæc quidem in Herculis gratiam instituta;
ἐξ ἧς vbi initiatus.*

ERant verò hæc duplicia; Maiora illa, de quorum institutione iam à nobis dictum; ista, Minora: quorum hæc origo fertur. Hercules Eurysthei iussu Cerberum ex inferis abducturus, cum descendere ad inferos, nisi initiatus, nollet; Eumolpum adit, ut ab eo initiaretur. At cum lex vetaret, peregrinum initiari; neque tamen denegare id Herculi auderet, Atheniensium amico, ac benè de illis merito; adoptavit eum Pylius, atque ita initiatus fuit. Scholiastes

B 3

Home-

Homeri Iliad. θ'. Τελεσθέντων τῶν ποδ' Ἡρακλέους ἀθλων ἐν μύθῳ καὶ ἔτεσιν ὀκτώ, μὴ προσδεχόμενος Ἐυμολπῶς τὸν τε τῶν Ἀυγείας βοσκημάτων ἄθλον, καὶ τὸν Ὑδρας, ἐνδέκατον ἐπέταξεν ἄθλον αὐτῷ, τὸν Κέρβερον ἐξ ἄδης κομίζην· εἶχε δ' ἔτι τρεῖς μὲν κυῶν κεφαλὰς, πλὴν δ' ἔργον δράκοντος. μέλλων ἐνδοῦ τὸν ἀπίεσθαι, ἦλθε πρὸς Ἐυμολπον εἰς Ἐλευσίνα, βεβλόμενος μνηστῆραι. ἦν δ' ὅσκι ἐξὸν ξένοις τότε μυῖσθαι, δι' ὃ γίνεσθαι Πυλίας θετοῦ υἱός, καὶ πρὸς γαμνόμενος ἐμυῖσθαι. Hinc Lycophroni Alexandrā μύσης dicitur.

Σὺν θηρὶ βλώξας τῷ πάσαντι δῆϊας

Μύση τροπαίαις μάσθον ὄψηλον θεῶν.

Vbi Isaacius Tzetzes. Μύση. τῷ Ἡρακλεῖ. διότι ἐμυήθη ἐν Ἐλευσίνῃ τὰ δι' αὐτὸν λεγόμενα μικρὰ. Ἐυμολπῶς γὰρ, εἴη ὁ θεός, κατὰ Ἰγρον, ἀλλ' ὁ θεὸς τὰ μυστήρια, ἐκέλευσε ξένους μὴ μυῖσθαι. ἐλθόντος δ' τοῦ Ἡρακλέους ἐν Ἐλευσίνῃ, καὶ θελοῦντος μυῖσθαι, τὸν μὲν ποδ' Ἐυμόλπου νόμον φυλάττοντες, θελοντες δὲ καὶ τὸν κοινὸν ἐνεργεῖν Ἡρακλεῖα θεραπεῦσαι, οἱ Ἐλευσίνιοι ἐπ' αὐτῷ τὰ μικρὰ ἐποίησαντο μυστήρια. Atque hæc, vt vides, Minora dicta. Scholiastes quoque Aristophanis ad Plutum secundam. Μεγάλα ἔμικρα μυστήρια ἐτελέοντο ἐν Ἐλευσίνῃ τῆς Ἀθηναίων. μὴ ὄντων δ' ὑπερτερον μικρῶν, ἐλθόντος Ἡρακλέους, ἔθελοντο μνηστῆραι, ἐπειδὴ νόμος ἦν Ἀθηναίοις, μηδένα ξένον μυῖν, αἰδεσθέντες πλὴν αὐτοῦ ἀρετῶν, καὶ ὅτι φίλος τε ἦν τῆς πόλεως, καὶ υἱὸς τοῦ Διός, ἐποίησαν μικρὰ μυστήρια, ἐν οἷς αὐτὸν ἐμύησαν. Et alibi ad eandem fabulam. Ἐστὶ καὶ μικρὰ μυστήρια, γινόμενα δι' Ἡρακλεῖα. Ἡρακλεῖς γὰρ ὄψιστος, ἠξίως μυῖσθαι. ἐθ' ἢ ἡ πῶς Ἀθηναίοις, ξένον μὴ μυῖν. μὴ βεβλό-

μενος.

μυροὶ ἢ λῦσαι τὸ ἐθ', μηδὲ ἀπῶσαι τὸν βεργεῖν Ἡρακλεῖα, ἐπενοήσαν μυστήρια δὲ μετὰδοτα. Verum initiatio hæc Herculis vbi facta? An non Eleusine? Videtur. Ecce Homeri Scholiasten, in citatis statim verbis. ἦλθε πρὸς Ἐυμολπον εἰς Ἐλευσίνα, βεβλόμενος μνηστῆραι. Ac clarè Isaacius Tzetzes. Ἐμυήθη ἐν Ἐλευσίνῃ τὰ δι' αὐτὸν λεγόμενα μικρὰ μυστήρια. Tamen alij Melitæ accidisse tradunt, Aristophanis Scholiastes Ranis. Ἡ Μελίτη δῆμος τῆς Ἀθηναίων, ἐν ἣ ἐμυήθη Ἡρακλεῖς τὰ μικρὰ μυστήρια. Et magna Cereri, minora Proserpinæ propria esse credebantur. Scholiastes Comici ad citatam Plutum. ἦσαν δ' τὰ μὲν μεγάλα, (μυστήρια) τῆς Δήμητρος. τὰ δ' ἢ μικρὰ, Περσεφόνης τῆς αὐτῆς θυγατρὸς.

CAP. VI.

Loco utraque diuerso acta. Clementis locus emendatus. Etiam tempore. Viri magni lapsus indicatus.

SEd neque in eodem loco celebrari utraque solita. Maiora enim Eleusine, minora Agris habebantur. De maioribus, res vulgata est; de minoribus, ecce istum Stephani locum. Ἀγρῶν, καὶ Ἀγραι, χωρεῖον, ἐνικῶς καὶ παθητικῶς. ἐστὶ δ' τῆς Ἀθηναίων, πρὸς τῆς πόλεως, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ὄπιτελεῖται. Itaque hæc etiam τὰ ἐν Ἀγρῶν, vel ἐν Ἀγραις, appellata. Eustathius ad Iliad. ε'. Ἐστὶ δ' ἔμικρα μυστήρια Ἐλευσίνας.

ρα Ἀρτεμις, ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς δηλοῖ, ἢ ἘἈρφαία ὡς
 Πλάτωνι κατὰ Παισανίαν, διὰ χώρας πρὸς τῷ Ἰλίου ὠ-
 ἢ κλήσις Ἀρφα, καὶ Ἀρφα. καὶ τὰ μικρὰ ἤγετό Φησι μυσή-
 ρια, ἃ ἐλέγετο τὰ ἐν Ἀρφαίς. Corruptus est hęc de-
 re insignis Clementis locus in Protreptico.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν ἔστι Σάρα μυσήρια, ἢ τὰ ἐν Ἀλμιενί τῷ
 Ἀπικῆς, Ἀθήνησιν περὶ ὧρα. Restituendum om-
 ninò cenſeo. τὰ μὲν ἔστι Ἀρφα μυσήρια. Porro vt
 non vnus vtrifque locus fuit, ita nec tempus.
 Nam maiora, Boëdromione menſe; minora,
 Antheſterione acta. Plutarchus Demetrio. τὰ
 μικρὰ (μυσήρια) τὸ Ἀνθηſτηριῶν ἔτελοδοτο. τὰ ἢ με-
 γάλια, τὸ Βοηδρομιῶν. De maioribus, eſt videre
 apud Demoſthenem Olynth. III. vbi, poſtquam
 Boëdromionem dixit, ita inquit. τῆς τοῦ
 μιλῶς μόλις μετὰ τὰ μυσήρια δέκα ναῦς ἀπιτεῖλατε.
 Plutarchus Phocione. Ἐνίκων ἢ μεγάλους μυσή-
 ρις, ἢ παρεῖχεν οἰνοχόημα Χαβερμαίς Ἀθηναίοις καθ'
 ἑκάστον ἐνιαυτὸν τῆς ἐκτῆς ἔστι δέκα τὸ Βοηδρομιῶν. Et
 ſignificat hęc ipſa in Alexandro. Ἡ μὲν ἐν ſελήνῃ
 τοῦ Βοηδρομιῶν ἐξέλιπεν, πρὸς τὴν τῶν μυσήριων τῶν
 Ἀθήνησιν δέχλω. Item Theophrastus in Eth. Char.
 cap. Περὶ ἀδόλεχίας. Καὶ ὡς Βοηδρομιῶν μὲν ἐστὶ τὰ
 μυσήρια, Πυανεψιῶν ἢ Ἀπατέρια, Πραφιδεῶν ἢ
 κατ' ἄρξας Διονύσια. Pertinentque huc iſta Ari-
 ſtidis in Eleuſiniã. Καὶ δὴ προσαίγει μὲν, ὡς γῆ καὶ θεοί,
 τὰ μυσήρια. Βοηδρομιῶν ἢ ἔστι ἐπέρας τὰ νῦν δαίτη
 βοῆς. De minoribus, clarus eſt Plutarchi locus
 in Demetrio, quem citavi; & memoriã labitur
 vir magnus, qui Pyanepſioni aſcribit. Capien-
 dus au-

dus autem de ijs Philoſtrati locus De Vitã Apol-
 lonij lib. IV. cap. VI. Ἐς ἣ τὸν Πειραιῶν ἐσπλάουσας
 πρὸς μυσήριων ὧραν, ὅτε Ἀθλωαῖοι πολυανθρωπότατα Ἐλ-
 λήνων πρῶτησιν, αἰνῆς ζωτείνας διὰ τὴν νεὸς εἰς τὸ ἄς-
 πρῶτων ἢ, πολλοῖς τῶν Φιλοſοφόντων ἐνετύγχανε, Φαλήρα-
 δε καλοδοσιν. ὧν οἱ μὲν, γυμνοὶ ἐθεροντο. καὶ γὰρ τὸ μετό-
 πωρον δὴλιον τοῖς Ἀθηναίοις. Et alter iſte Maximi
 Tyrij, Diſſert. XXXIII. τὰ ἢ Ἀθηναίων τὴν χρῆ-
 λέγειν; πάντῃ μετὰ εὐροτῆς τὰ Ἀπικὰ, πάντῃ Συμηδίας,
 καὶ δέλαχον αὐταῖς ὧρα τὰς ἡδονὰς. ἢ Διονύσια,
 μετοπῶρα μυσήρια. Vterque autumni tempus in-
 dicat; & Antheſterion, vti volunt, Nouembri
 Romanorum reſpondet.

CAP. VII.

*In Maioribus initiari, in Minoribus preluſtra-
 ri moris erat, ac preparari; id est ad Illiſſum flumen.
 Luſtrandi autem in pelle victima, Ioue immola-
 te, à daducho ſtatuebantur. Ad luſtrationem
 iſtam que adhibita. Ἰμερα, ſive Ἰσμερα. Qui
 luſtrabat, Ἰδρανὸς δίδυς. Sacra quoque, ἢ νο-
 τια, facta; ἢ caſtitati opera data. Arrianus emen-
 datus. Sacra autem porco facta, eodẽ femina, gra-
 uidã; quam abluebant in portu Cantharo.*

Plutarchi locus reſtitutus.

IN Maioribus initiari ſolebant. Indicat Ari-
 ſtophanes Pluto ſecundã.

Μῶν ἐν ἐμυθῆς δὴτ' ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα;

C

In

In Minoribus lustrabantur, & initiationi præparabantur. Scholiastes Comici, loco citato. Ἐστὶ τὰ μικρὰ (μυστήρια) ὡς περὶ προκαθαρσις, καὶ προκαθάρσις, τῶν μεγάλων. Ac lustrari quidem solitos, qui initiari cuperent, res est certa. Sopater in Diuis. Quæst. μέλλων ἢ τοῖς καθαρσίοις, τοῖς πρὸ τῆς τελετῆς, ἐντυγχάνειν, ἐκάλειν ὕδαίμονα ἐμαυτὸν. Idque ad Ilissum flumen. Polyænus lib. v. Ταῦτα μὲν δὴ σιωπῆθεντο πρὸς τὸ Ἰλισσὸν, ἔτι καθαρμὸν τελεῖσι τοῖς ἐλάτοισι μυστηρίοις. Hinc est, quod Ilissi μυστικῶν ὄχθαι dicuntur ab Himerio in Eclogis Declam. Πατρικὸν ὄλθρον ρίψας ὕδαίμονα, παρ' Ἰλισσοῦ μυστικῶν ὄχθαι ἐσπλήνεται. Et Ilissus θεασείσθαι apud Dionysium in Periegesi.

Τὸ δὲ Διὸς θεασείσθαι φέρεται ῥόθῳ Ἰλισσοῦ.

Lustrandi autem in pelle victimæ, Ioui immolata, vnde Διὸς κώδιον dicta, à daducho statuebantur. Suidas. Διὸς κώδιον, ἔστι τὸ ἱερεῖον Διὸς τεθῆται. θύσαι τε τῷ Μελιχίῳ καὶ τῷ Κτησίῳ Διὸς. Ἐστὶ ἡ κώδια τέτων φυλάσσει, Διὸς προσαγορεύοντες. χρῶνται δὲ αὐτοῖς, οἳ τε Σκιρροφορέων τιμὴν πομπῶν σέλλοντες, καὶ ὁ δαδούχῳ ἐν Ἐλευσίνι, καὶ ἀλλοῖς ἱεροῖς, πρὸς τὰς καθαρμῶν, ὑποσποννύοντες αὐτὰ τοῖς ποσὶ τῶν ἐναγῶν. Fiebat autem varijs modis, Procopius Gazæus in Deuteronomium. *Quid igitur de purificationibus in lege constitutis dicemus? Primum quidem, præ se figuram purificationis melioris ferre; insuper vero, à Græcanicis differre: quod ea cum incantationibus, salibus, lauro, hordeo, mari, & transitione per ignem, fieri solebant. Quin flores quoque, & corollæ, huc allatæ; eaque*

ἡμέρα

ἡμέρα nuncupata. Hesychius. ἡμέρα, ἡ πρὸς τὰς καθαρμῶν φερόμενα αἴθη, καὶ σφαινώματα. Alij ἡμέρα appellabant. Itaque in iisdem Hesychij Glossis alibi reperies. ἡμέρα, τὰ εἰς τὰς καθαρμῶν. Nempe ex duplici eiusdem vocis lectione duplicem nobis glossam dedit doctissimus Grammaticus. Qui verò initiandos lustraret, ἴδρανὸς nuncupabatur. Idem Hesychius. ἴδρανὸς, ἀγνιστῆς τῶν Ἐλευσινίων. Præterea sacris prius, & votis etiam, ritè factis, ac præmissis castitatis exercitio, initiari sese dignos efficiebant: aliàs nihil profutura initiatio putabatur. Arrianus in Epictetum lib. III. cap. XXI. καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν ὠφέλει, καὶ πρὸς καιρὸν, καὶ μετὰ θυσίας ἢ, καὶ μετὰ δειπνῶν, καὶ προσηγουμένων, καὶ προσδιακείμερον τῇ γνώμῃ, ὅτι ἱεροῖς προσελθόντες, καὶ ἱεροῖς παλαιοῖς. ἔτι ὠφέλιμα γίνεται τὰ μυστήρια. Et mox corrigendus idem eodem loco, in re eadem. Σὺ ἢ ἐξαγγέλλεις αὐτὰ, (ἡ μυστήρια.) καὶ ἐξορχῆ, πρὸς καιρὸν, πρὸς τόπον, αἴθρην θυμάτων, αἴθρην ἀγνείας. Perperam editur. αἴθρην θυμάτων, αἴθρην ὑγείας. Ac meminit quoque lustrationis præmissæ, & castitatis, Schol. Comici, in verbis citatis; & Clemens, statim mihi laudandus. Hostia autem, quam, qui initiari velent, immolabant, porcus erat. Trygæus apud Aristophanem Pace.

Ἐς χοιρίδιόν μοι νῦν δάμεισον τρεῖς δραχμάς.

Δεῖ γὰρ μυσθῆναι με, πρὶν πεθνηκέναι.

Vbi Scholiastes. Τοῖς μυσθῆται ἐστὶν ἔθῳ χοιρίδιον θύειν

θύειν ἐξ αἰνάγκης. Itaque χοίρια μυστηρικὰ dicit Acharnensibus.

Χησέετε φωνὰν χοιρίων μυστηρικῶν.

Et mox, χοίρους μυστικὰς.

ΔΙ. Τί δαί φέρεται; ΜΕ. χοίρους ἐγὼν γὰρ μυστικὰς.

Ad quem locum Scholiastes. Διὰ τὸ ἐν τοῖς μυστηρίοις τῆς Δημήτρως θύεσθαι χοίρους. Et obserua, quod dicat χοίρους μυστικὰς, genere fœminino; immolabant enim porcum fœminam, vt cum veteribus dicam. Varro De Re Rust. lib. II. cap. IV. *Ab suillo genere pecoris immolandi initium primum sump-tum videtur. cuius vestigia, quod initus Cereris porci immolantur.* Et quidem grauidam. Phurnutus. Θύεται ἢ ὕς ἐγκύμονας Δημήτρει. πάνυ οἰκείως. τὸ πολύγονον, καὶ βούλληπλον, καὶ πλεσφόρον, καθεστάντας. Vides causam; quia id animal valdè fecundum, & facîle conciperet, fœtumque perferret. Prius verò, quàm mactarent, in portu Cantharo ab-luebant. Docet nos hanc rem Plutarchus Phocione. μύστω ἢ, λῶντα χοιρίδιον ἐν καθάρῳ λιμνί, κητὸ σινέλαθε, καὶ τὰ κάτω μέρη τοῦ σώματος ἀκριτῆ κοιλίας κατέπιε. Sed corruptum locum censeo, ac restituendum omninò. Ἐν καθάρῳ λιμνί. Nam Cantharus erat vnus ἐξ ἑτρεῖς Πιραίων portubus, vt nuper docui lib. De Populis Atticæ, in περιόδῳ.

C A P.

C A P. VIII.

In Minoribus, μύστω dicti erant; in Maioribus verò, Ἐποπτεία. Vnde Ἐποπτεία illi; ipsa sacra, Ἐποπτικὰ dicta. Demetrius præter morem solitum mysta ἔεποπτεσιν ἑπιτετακτός. Mystarum locus in vestibulo, Epopte intrà adytum admissi. Ac facti epopta tantum maioribus, idque quo temporis intervallo. Plutarchi locus emendatus.

VT autem rectè rem teneamus; lustratio ista, cæteraque minoribus mysterijs præmitti solita: in ipsis verò, doctrinæ arcana fundamenta accipiebant; vt in magnis plenè demum de omnibus mox edocebantur. Clemens Strom. V. Οὐκ ἀπεικίτως ἄρα καὶ τῶν μυστηρίων τῶν παρ' Ἑλλήσιν ἄρχεται μὲν τῆς καθάρσεως, καθάρσει καὶ τοῖς βαρβάροις τὸ λεγέον. μετὰ ταῦτα δὲ εἰσι τὰ μικρὰ μυστήρια, διδασκαλίας ἵνα ἰσχύουσιν εἶχεσθαι, καὶ παρασκευάζουσιν τὰ μελλόντων. τὰ ἢ μεγάλα περὶ τῶν συμπάντων. ἔμνησθαι ἐν ἰσχυρίσθαι, ἐπιτετακτός ἢ, καὶ ἐπεισοῖν τὴν φύσιν, καὶ τὰ πράγματα. Iterum Strom. VII. Καὶ περὶ τῆς τῶν μυστηρίων ἀρχαίας καθαρμῆς ἵνας προσίγειν τοῖς μυῖσθαι μέλλουσιν ἀξίως. ὡς δέον, τὴν ἀφρονόμοισιν δόξαν, ἵνα τὴν ἀληθῆν ἐπέσθαι ἀρχαίαν. Huc pertinent, quæ antea dixerat, initio Strom. IV. τὸτε δὴ τὴν τῶν ὄντων φυσικὴν φυσιολογίαν μέτεμεν, τὰ μικρὰ περὶ τῶν μεγάλων μυστηρίων.

C 3

Τελετή

τελετή dicitur Proclo, in Plat. Theol. lib. iv. cap. xxvi. Προηγείται γὰρ, ἢ μὲν τελετή, τῆς μυσέως· αὐτὴ δὲ, τῆς ἐποπείας. Sed nihilominus hæc mysterijs accensa. Inde Clemens Strom. i. Ἀγὼν γὰρ καὶ ὁ προαγὼν, καὶ μυστήρια τῶν μυστηρίων. Atque ita accipienda Polyæni verba, supra citata; in quibus ait, lustrationem fieri solitam minoribus mysterijs, quæ tamen illa antecedebat. Ad minora admissi, μύσαι; ad Maiora, ἐποπείαι dicti. Ac notat discrimen Suidas in ἐποπείῃς. Διαφέρει μύσης καὶ ἐποπείῃς. Scholiastes Aristophanis Ranis. Σύμμαχον ἔτι αὐτῇ τῇ λέξει φαίνεται συνεχῶς λέγειν· Ὀφημοῦντες τῶν τῶν μυστηρίων ἐποπείαιον. οἱ δὲ τῶν μυστηρίων ὡρα λαμβάνοντες, μύσαι καλοῦνται. οἱ ὅμως ὡρα λαβόντες αὐτὰ τῶν αὐτῶν ἐνιαυτῶν, ἐφορῶσι τὰ μυστήρια, καὶ ἐποπείουσι. Suidas ex eo. οἱ τῶν μυστηρίων ὡρα λαμβάνοντες, λέγονται ἐν ἀρχῇ μὲν μύσαι. μετ' ἐνιαυτῶν δὲ, ἐποπείαι, καὶ ἐφοροί. Plutarchus in Alcibiade. Τῆς δὲ ἄλλης ἐπέτης, μύσαι προσαγορεύονται, καὶ ἐποπείας. Himerius in Eclogis, in Dialogi Proœmio. Οὐ μμησάμενον τὸν μυστικὸν νόμον, ὅς ἐποπείη τε καὶ μύση μερίζει τὸν χρόνον, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἐν αὐτῶν μύσει τε ὁμοῦ καὶ προφήτῳ τῶν ἱερῶν τελετῆς τῶν ἐν σοὶ λόγων δεξάμενον, ἔδωκεν ἀπληγῶς τῶν ἐκείθεν ναμάτων ἐμπλήσασθαι. Philochorus Ἀττικῶν lib. x. apud Harpocrationem in Ἀνεποπείουσι. Τὰ ἱερά ἐστὶ ἀδικεῖ πάντα, τὰ τε μυστικά, καὶ τὰ ἐποπικά. Et minora erant quasi προτέλεια quædam, & præparatio, ad maiora. Huc pertinet iste Euripidis versus.

Ἵπνον τὰ μικρὰ ποδ' ἑνάτα μυστήρια.

Estque

Estque elegantissimus locus Marini, in Vita Procli. Ἀχθέντα δὲ ἀπὸ τέτων ἰκανῶς ὡσπερ ἀπὸ ἱερῶν προτελείων, καὶ μικρῶν μυστηρίων, εἰς τὴν Πλάτωνος ἡγεν μυστωγίαν, ἐν τάξει, καὶ ἐχ' ὑπερεάθμιον πόδα, κατὰ τὸ λόγιον, τείνοντα. καὶ τὰς παρ' ἐκείνῳ θείας ὄντως τελετὰς ἐποπείαι ἐποίει. Et Themistij, Orat. in patris obitum. Καὶ τὸ ἄγῃμα ὅλον μονονεὶ δῆθεν ἐπὶ Ἄριστοτέλει τοῖς μυστηρίοις, ἀπαντὰ δὲ ὁμοῦ σιωπῶντων τῶν σοφῶν τὰ ἀνάκτορα, ἔσωπαπείδουσα αὐτὰ ἱερά. Et in alterâ ad Iouianum Imp. Ἐξω ποδ' νεῶ τὰ προτέλεια μύσης, εἰς τὰ ἀνάκτορα τῶν τελετῶν κατὰθήσεται. Itaque duplex erat μύσης; prior, minoribus; secunda, maioribus mysterijs fiebat; postquam ἐποπείαι vt post primam μύσαι, dicti; vt iam ostendi. Pertinentque eò Harpocrationis verba, in Ἐπωπείουσι. οἱ μμηθέντες ἐν ἑλθῶσιν ἐν τῇ δούτῃρα μύσει, ἐποπείαι λέγονται. Et epoptam factum esse, ἐποπείαι indigetabant. In citatis Harpocrationis verbis. Ἐν τῇ δούτῃρα μύσει ἐποπείαι λέγονται. Xiphilinus in Hadriano. Ἀφικόμενον δὲ εἰς τὴν ἑλλάδα, ἐπαπείδουσε τὰ μυστήρια. Aristophanis Ranis.

— μάλα γ' ἐποπείαι δοκῶ,
ὅταν κατ' ἐράσωμαι λάθρα τῶν δεσπότη.

Plutarchus in Demetrio. Ἐπαπείδου δὲ τελέεισιν ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐνιαυτῶν ἀγαλείποντες. Hinc sacra ἐποπικά, in citatis Philochori verbis; & apud Platonem in Symposio. ταῦτα μὲν ἐν τὰ ἐρωτικά ἴσως καὶ σὺ μμηθείης, τὰ δὲ τέλεια, ἔπωπικά, ἂν ἕνεκα

καὶ

Ἐξ αὐτῶν ἐστίν, ἐάν τις ὀρθῶς μελή, ὅτι οἱ δὲ αὐτοὶ οἴσιν τ' εἴης. Plutarchus Demetrio. Μνηστῆνοι, καὶ τῶν τελετῶν ἀπασιαν, ὁποῦ τῶν μικρῶν ἀχρη τῶν ἐπιπολικῶν, ὡς λαβῆν. Nec epoptis fieri licebat, nisi maioribus his mysterijs. Itaque inusitatum fuit in Demetrio, qui simul ac semel mysta, & epopta, fieri voluit. Quā de re est iste Plutarchi locus, in eius Vita. Τότε δὲ ἐν ἀναζωγνύων εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐγραψεν, ὅτι βεβλεται ὡς ἀρχιμόμη. Ὁ δὲ ἴσως μνηστῆνοι, καὶ τῶν τελετῶν ἀπασιαν, ὁποῦ τῶν μικρῶν ἀχρη τῶν ἐπιπολικῶν, παραλαβῆν. ποῦτο δὲ ἐς θεμιτὸν λῶ, ἐδὲ γεγονὸς πρῶτον. Et Philochori ἐ decimo Ἀτθίδος, apud Harpocracionem in Ἀνεπόπιδος. Δημητρίῳ μὲν ἐν ἰδίῳ ἡ ἐγένετο παρὰ τῆς ἀλλῆς, τὸ μόνον ἅμα μνηστῆνοι καὶ ἐποπτεῦσαι, καὶ τῆς χρόνης τῆς τελετῆς τῆς πατρῆας μετακινήσασθαι. Ac mystæ, in sacrarij tantum vestibulo consistebant; epoptæ facti, intrā ipsum adytum admittebantur. Colligere est ἐ Senecæ loco, Nat. Quæst. lib. vii. cap. xxxi. *Non semel quadam sacra traduntur. Eleusis seruat, quod ostendat reuisentibus. Rerum natura sacra sua non semel tradit. Initiatos nos credimus; in vestibulo eius habemus. Illa arcana non promiscuè neq; omnibus patent. Reducta, & in interiore sacrario clausa, sunt.* Pfellus Ἀναγωγῆς, vbi de Sphinge. Ἐπὶ τῶν λεγομένων τελετῶν, τὰ μὲν ἀδύτα λῶ, ὡς δηλοῖ ἡ ἔκνομια τὰ δὲ παραπέλασματῶν περιβεβληται, ἀτάτα τὰ ἐν τοῖς ἀδύτοις φυλάσσονται. ἐν δὲ ταῖς Ἐλευσινίαις, ἀεμίγνυντο τε ταῦτα, ἡ ἀνεγμνοῦτο τὰ κεκρυμμένα. ἐγένετο γὰρ ποῦτο ἐν παρῶδοις ἐτῶν, ἵνα μὴ τὰ ἀβεβηλα βεβήλοισι πολ-

λάκεις

λάκεις ὀπλάνοιτο. Huc pertinent ista quoque Procli in Timæum, Commentario II. τῶν ὑπο τῆς τελετικῆς ἰδρυμένων ἀγαλμάτων τὰ μὲν ἐστίν ἐμφανῆ, (ita lego, non ἀφανῆ.) Ἐ δὲ ἐνδον ἀποκρύπτεται, σύμβολα τῆς θεῶν παρυσίας, ἀ καὶ μόνοις ἐστὶ γνώριμα τοῖς τελεταῖς. Et ecce, ne epoptis quidem, atque in adyta iam admissis, omnia reuelabantur; sed adferuabantur quædam, non adspicienda vlli, præterquam ipsis sacrorum præfectis, qui mystas, epoptasque, creabant. Fiebant verò epoptæ in magnis mysterijs, vt iam dixi; id est, quinto demum anno; nam singulis quinquennijs ea celebrari solita. Tertullianus Aduersus Valentinianos. *Nam & illa Eleusina hæresis, & ipsa Atticæ superstitionis, quod tacent, pudor est. Idcirco aditum prius cruciant; diutius consignant, quam inittant: cum epoptas ante quinquennium inslituunt, vt opinionem suspendio cognitionis adificent.* Atque hoc de ijs est capiendum, qui ipsis mysterijs maioribus initiabantur; nam quos primis minoribus initiari contigisset, ijs opus quadriennium expectare; quos secundis, triennium; quos tertijs, biennum; quos quartis, vnum tantum annum: idque minimum interuallum omnium erat. Et de his Plutarchus sentit in Demetrio. Ἐ πόπιδος ἡ τῆς ἀρχιστον ὁποῦ τῶν μεγάλων ἐνιαυτῶν ἀεμιγνόντες. Sed luxatus, corruptusque, iste locus; & legendum. Ἐ πόπιδος δὲ ὅτι τῶν μεγάλων, τῆς ἀρχιστον ἐνιαυτῶν ἀεμιγνόντες. Epoptæ enim fiebant in magnis, anno minimum vno, postquam mystæ facti essent; non

D

autem

autem post magna anno vno, in minoribus: quod ista lectio præ se fert.

CAP. IX.

Initiatio noctu facta. Initiandi in sacello Agræ exiguo, Eleusine in amplissimo, mysteriorum leges, ac ritus, accipiebant. Erant verò myrto coronati; Ac templum ingressi manus sibi abluiebant.

NVnc mysteria inspiciamus; & qui circa ea ritus. Ac primò sciendum, noctu fieri initiationem solitam. Inde Cicero De Leg. lib. II. *Quid ergo aget Iacchus, Eumolpidaeq; nostri, & antiqua illa mysteria, siquidem sacra nocturna tollimus?* Scholiastes Aristophanis Ranis. *Νύκτωρ ἐπελείπει τὰ μυστήρια.* Gregorius Nazianzenus Orat. *Εἰς τὰ ἅγια Φῶτα. Αἰχύνομαι γὰρ ἡμέρα δέναι πλὴν νυκτὸς πελεπῶ.* Euagrius Hist. Eccles. lib. I. cap. XI. *καὶ τὰ ἐν Ἐλευσίνι μυστήρια, καὶ ἐν μόνον ἐπαινετὰ, ὅτι γε ἤλιθ' ἔχ' ὄρα, ἀλλὰ τῷ σκότῳ συνοικεῖν κατεργήθησαν.* Qui initiarentur illis, in sacello quodam exiguo, mysteriorum participes fiebant. Indicat hoc Dion Chrysostomus Orat. XII. *κοινῇ δὲ ξύμπαν τὸ τ' ἀνθρώπων γένος, πλὴν ὀλόκληρον ἔ τῷ ὄντι τελείαν πελεπῶ μυστήριον, ὅτι ἐν οἰκήματι μικρῷ, ὡρασιασθεῖσθε ἀπὸ τῶν ἀποδοχῶν ὀχλὸς βραχέος ὑπὸ Ἀθηναίων, ἀλλ' ἐν τῷδε τῷ κόσμῳ, ποιικίλῳ καὶ σφῶ δημιεργήματι, μυρίων*
εκαῖσται

εκαῖσται θαυμασίων φαινομένων. Atque hoc de minoribus mysterijs accipiendum, quæ celebrari Agræ solita, ut iam supra commemoravi; nam maioribus, quæ celebrata Eleusine, si initiatio fieret, in templo etiam Eleusinio, in sacello, quod amplissimum, illa facta. Designat illud idem Dion, in eadem Oratione. *Σχεδὸν ἐν ὁμοίον, ὡσπερ εἰ τις ἀνδρα Ἑλλῆνα, ἢ βάρβαρον, μυστήριον ὡρασιασθεῖσθε, εἰς μυστικὸν ἵνα οἶκον, ὑπερφυῆ καλλιῆ καὶ μεγέθη, πολλὰ μὲν ὄρωντα μυστικὰ θεάματα, πολλῶν δὲ ἀκρόντα ποικίτων φωνῶν, σκότους τε καὶ φωτὸς ἐναλλαγῆ ἀντὶ φαινομένων, ἄλλων τε μυρίων γινουμένων, & quæ sequuntur.* Hoc ipsum intelligit Arrianus in Epictetum, lib. III. cap. XXI. *Τί ἄλλο ποιεῖς ἀνθρώπε, ἢ τὰ μυστήρια ἔξορχῆ, καὶ λέγεις· Οἰκήμα ἐστὶ καὶ ἐν Ἐλευσίνι, ἰδὲ καὶ ἐνθάδε. Ἐκεῖ ἱεροφάντης, καὶ ἐγὼ ποιήσω ἱεροφάντην.* Estque hic locus, qui *Μυσσοδόκος δόμος* dicitur Aristophani in Nubibus.

— Δανδρον γαῖν

Κέρροσθ' οὐφόμηναι πολυήρατον.

Οὐ σεβας ἀρρητῶν ἱερῶν, ἵνα

Μυσσοδόκος δόμος

Ἐν τελείαις ἀγίαις αἰαδαίκνυται.

Straboni nuncupatur *Μυστικὸς σηκὸς*, lib. IX. *Εἰς τὰ Ἐλευσίν πόλις, ἐν ἣ τὸ τῆς Δήμητρος ἱερόν τῆς Ἐλευσίνιας, καὶ ὁ μυστικὸς σηκὸς, ὃν κατεσκόδασεν Ἰκτίνος, ὀχλον θεάτρα δέχουσαν δυνάμειον.* Vbi observa; si tanta fuit τὸ μυστικὸν σηκὸν amplitudo, quantam oportet templi fuisse. Erant verò coronā myrtea caput redimiti. Isacius Tzetzes in Lycophronem.

οἱ μυρμηνοὶ μυρσίνη ἐσέφοντο. Scholiastes Comici Ranis. Μυρσίνης σεφάνω ἐσεφάνοντο οἱ μεμνημένοι· ἔχων ὡς ἕνας νομίζονται, κισίνω. Ac templum cum ingrederentur, manus sibi, sumptâ e sacro malluuiio aquâ, abluebant. Accipio ex Lyfia, Orat. in Andocidem. καὶ ἀπὸ λύφια τοῖς ἱεροῖς, πρὶν ἀΐσθησεν. εἰσήλθεν εἰς τὸ Ἐλευσίνιον, ἐχερνήσατο ἐκ τῆς ἱεραῆς χερνίβου.

CAP. X.

Illic, mentem prius, manusq; puras habere iussi, & peritiam lingue Græcæ, ritus mysteriorum prælectos describebant. Πέτρωμα. Libri rituales. Inde nonnulla interrogati, solennia quadam respondebant.

AC principio, cum cætera puri esse iussi, tum manus quoque, mentemque, puras ut haberent, & linguam Græcæ, iubebantur. Libanius Declam. XIX. Ἐπεὶ δὲ μυστηρίων ἐμνημόνευσαι, ἐξλομαὶ ἡ τῶν ἐκείθεν εἰπεῖν. ἐστὶ δὲ ἔ τῶν ἀρρήτων, ὁ μέλλω λέγειν. ἔπει γὰρ ἔ τ ἄλλα καθαρῶς εἶναι τοῖς μυσταῖς ἐν κοινῷ παραγορεύουσιν, οἷον τὰς χεῖρας, τὴν ψυχὴν, τὴν φωνὴν ἑλλῶσαι εἶναι. Ac quod ad manuum puritatem attinet, est mox alius quoque locus. Ἀπὸ τῆς Ἐλευσίνου, ἔ καθαρῶς ἤκειν τὰς χεῖρας τοῖς μυσταῖς παραγορεύουσιν. Tum mysteriorum ritus ipsis legi, prolatis libris e lapidibus duobus, inter se

coagmen-

coagmentatis quàm aptissimè, quod Πέτρωμα appellabant, in quo illi asseruari. Disco e Pausanix Arcadicis: vbi, de Pheneatis agens, eodem illos cum Atheniensibus modo Eleusinia celebrasse commentatur. φενεάτης δὲ καὶ Δήμητρος ἐστὶν ἱερὸν Ἐλευσίνιας, καὶ ἄγχει τῆ θεῶ τελετῶν ἐν Ἐλευσίνι δράματα, καὶ ὡρᾶ σφίσι τὰ αὐτὰ φάσκοντες καθεσηκέναι. Παρὰ δὲ τῆς Ἐλευσίνιας τὸ ἱερὸν πεπιόηται Πέτρωμα καλέμενοι λίθοι δύο, ἡρμοσμένοι πρὸς ἀλλήλους, μεγάλοι. ἄγοντες δὲ ὡρᾶ ἐτὸ λῦβνα τελετῶν μείζονα ὀνομάζουσι, τὰς λίθους τέττες πλωκαῦτα ἀνοίγουσι, λαβόντες γραμματὰ ἐξ αὐτῶν, ἔχοντα τὰ ἐς τὴν τελετῶν, καὶ ἀγαγόντες ἐπήκουον τῶν μυστῶν, κατέθεντο ἐν νυκτὶ αὐτῆς τῆ αὐτῆ. Vides autem in citatis istis verbis e lapide gemino constructum opus, Πέτρωμα dictum, recondendis illic libris ritualibus. Neque dubium, quin Athenis idem fuerit; si quidem, ut Pausanias docet, Pheneatæ eadem cum Atheniensibus omnia habuerint. Atque hos ritus, sibi prælectos, initiandi describebant. Tertulianus Apologetico. *Volentibus initiari moris est, opinor, prius patrem illum sacrorum adire; quæ preparanda sint, describere.* Quod ad libros rituales vero attinet, eorum quoq; mentio occurrit apud Galenum, περὶ τῆς τῶν ἀπλῶν φαρμάκων διωάμεως, ipso initio libri VII. καὶ μυστηρίων βιβλῆς ἐτέλησαν ἐνιοὶ τῶν ἀμνητῶν ἀναγνώσκην, ἀλλ' ἐτὸ ἐκείνας ἔγραψαν οἱ γραψαῖτες τοῖ ἀμνητοῖς. Deinde rogare singulatim vniuersos hierophanta, an edissent; &, an nondum? Libanius loco citato. καὶ ἰδίᾳ πάλιν, τὸ σίτε·

D 3

καὶ

καὶ τὸ, μὴ σίτε ἢ ἐγούσω. At respondebant illi ad hæc, cibum quidem non gustasse, sed bibisse cyceonem, quem ἐ cistâ accepissent, deinde in calathum reposuissent, & inde in cistam. Haurio illa ex Clemente in Protreptico. τὸ σωτήριον Ἐλευσινίων μυσηρίων. Ἐ νήσυνσαι, ἔπιον τὸν κυκεῶνα, ἔλαβον ἐκ κίστης, ἐργασάμενοι ἅπεθήμεν εἰς κάλαθον, καὶ ἐκ καλάθου εἰς κίστην. Et ex Arnobio lib. v. Eleusinorum vestrorum notas, & origines, produnt vrbes, & antiquarum elogia literarum. Ipsa denique symbola, quæ rogati sacrorum in acceptionibus respondetis. Ieiunavi, atq; ebibi cyceonem. ex cistâ sumpsi, & in calathum misi. accepi rursus, in cistulam transtuli. Ac ieiunasse se dicebant, quantum video, ad repræsentandam Cereris quoq; in luctu suo à cibo, potuque, abstinentiam; de quâ Clemens, loco citato. Ζενί-
 ρασα ἢ Βαυβῶ πλὴν Δηῶ, ὀρέγῃ κυκεῶνα αὐτῆς. τῆς δὲ αἰαινομυθῆς λαβεῖν, καὶ πεινῶσαι ἐθελήσεις, πενήτης γὰρ ἴσθι, πειναλγῆς ἢ Βαυβῶ ἡμομυθῆ, &c. Quæ habes quoque apud Arnobium, libro citato. Callimachus Hymno in Cererem.

Οὐ πῖες, ἔτ' ἔδες πύλον χρόνον. —

Et mox.

Ἀυτολέα, ἀπότις τε, καὶ εὐφάγες. —

Vnde Νηστῆρα dicitur Nicandro in Alexipharmacis.

Νηστῆρας Δηῆς μορόεν πόν. —

Vbi Scholiastes. Τῆς Περεφόνης ἀρπαγείσης ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος, ἢ μήτηρ αὐτῆς ἢ Δηῶ πειρήχεται νήσις ζητοῦσα αὐτῶν. Dein bibisse cyceonem se dicebant;

bant; quod Ceres quoque, persuasa tandem à Baubone, id fecisset. Habes apud Nicandrum, Clementem, Arnobium, locis citatis.

CAP. XI.

Tum varia illis spectacula obiecta, & voces varia. Claudianus emendatus. Ἀποψία. Membrum quoque muliebre illic ostensum. Tertulliani hallucinatio. Cereris mundus. Apuleius explicatus. Post initiationem acclamari solitum, Κόγξ, Ὀμπαξ. Inde singuli discedentes, locum alijs concedebant.

Post hæc varia illis spectacula obiecta fuere, ac multa audiri; & lux modò, modò tenebræ, apparere: alia denique plura ostendi. Dion Chrysostomus Orat. XII. Ὅσπερ εἰς ἄνδρα Ἐλληνα, ἢ Βάρβαρον, μυῖσθαι ἡραδίδας, εἰς μουσικὸν ἴνα οἶκον, ὑπερφυῖ καλλιὰ καὶ μεγάλῃ, πολλὰ μὲν ὀρῶντα μουσικὰ θεάματα, πολλῶν δὲ ἀκροῦντα τοιῶτων φωνῶν, σκοτίας τε καὶ φωτὸς ἐναλλάξ αὐτῶ φαινομένων, ἀλλὰ τε μυθίων γιγνομένων. Themistius Orat. in Patrem. Ὅ μὲν ἀρῆ περσιῶν τοῖς ἀδύτοις, Φορῆς τε ἀνεπίμωλατο ἔτι ἰλιγγῆ. ἀδημονία τε εἶχετο καὶ δαπορῆα συμπίση, εἰδὲ ἰχνῆς λαβεῖσθαι οἷοσεν ἄν, ἔτε δὲ χῆς ἡσινος ἐν Ἰπιδράξασθαι εἰσὼ φερῆσης. ὅποτε δὲ ὁ περφήτης ἐκείνῃ ἀναπετάσας τὰ περπύλαια τοῦ νεῶ, καὶ τὰς χιτῶνας περσεύειλας τοῦ ἀγάλματος, καλλιῶς τε αὐτὸ, καὶ δαπορῆζας παν-
 ἔχεν

Ταχοθεν, ἐπεδείκνυ τῷ μυαμύρῳ μαρμαρύσον τε ἤδη, καὶ
 αὐγῆ καὶ λαμπρόμυρον θεασεσία, ἢ τε ὀμίχλη ἐκείνη, καὶ
 τὸ νέφϑ αἰθέρον, ὑπερρήγνυτο· καὶ ἐξεφαίνετο ὁ νῆς ἐκ
 τοῦ βάθους, φέγγυς αἰάπλεως ἔ ἀγλαΐας, αἰπὶ τοῦ περ-
 τερον σιότη. Iterum in fragmento insigni apud
 Stobæum, Serm. cxiix. Πρὸ τοῦ τέλους αὐτοῦ τῆ
 δεινὰ πάντα, Φερίκη, καὶ τρέμϑ, ἔ ἰδρως, καὶ θεάμϑ. ἔκ
 δὲ τῆς, φῶς πὶ θαυμασίον ἀπήντησεν, καὶ τόποι καθαροί, καὶ
 λειμῶνες ἐδέξαντο, Φωνάς, ἔ χορείας, ἔ σεμνότητος ἀ-
 κρισμάτων ἱερῶν, καὶ φαινοσμάτων ἀγίων, ἔχοντες. ἐν
 αἰς ὁ παντελής ἤδη, ἔ μεμνημύϑ, καὶ ἐλάθηϑ γενο-
 νως, καὶ ἄφειϑ, περὶ ἑσπεφανωμύϑ ὀργιάζει. De
 spectaculis istis mysticis, est Aristidis quoque
 locus Eleusiniā. Κοινόν τι τῆς γῆς πέμϑ πινὲ ἑλθ-
 σίνα ἠγείτο. καὶ πίντων ὅσα θεῶ ἀνθρώποις, ταυτὸν φερίκω-
 δέστατον τε ἔ φαιδρότατον. τίνι δὲ ἄλλω χωρίων, ἢ μύθων
 φῆμαι θαυμαστότερα ἐφύμνησαν, ἢ τὰ δρώμενα μείζω ἔχε
 πινὲ ἐκπληξιν, ἢ μάλλον εἰς ἐφάμιλλον κατέστη ταῖς ἀκράϊς
 τὰ ὀρώμενα; ὅσα μὲν δὲ θεῶς ἐχόμενα εἶδον γυνεαὶ παμ-
 πληθεῖς ἀνδρῶν ἔ γυναικῶν ἐν τῆς ἀρρήτοις φάσμασι.
 Item Procli, in Plat. Theol. lib. iiii. cap. xviii.
 Ὡσπερ ἐν ταῖς ἀγνωπταῖς τελεταῖς περὶ τῶν μυστικῶν θεα-
 μάτων ἐκπληξίς τῶν μυαμύρων, ἔτω δὲ καὶ τῆς νοητοῖς
 περὶ τῆς τοῦ ἀγαθοῦ μετῆσας τὸ κάλλϑ περὶ φαινόμενον
 ἐκπληξίς τῆς ὀρώντας. Et Plethonis, in Scholijs
 ad Oracula Magica Zoroastris. Ἐῖωθε ταῖς πολλοῖς
 τῶν τελεμύρων φαίνεσθ κατὰ τῆς τελεταῖς κινώδη πινὰ
 καὶ ἄλλως ἀλλοκῆτα τῆς μορφῆς φάσματα. Ac mox.
 Ταῦτα δὲ τελεμύροις φαινόμενα, κεραυνοὶ, καὶ πῦρ, καὶ εἰ πὶ
 ἄλλο, σύμβολα ἄλλως ἐσίν, ἔ θεοῦ τῆς φύσις. Et respexit
 ad hæc

ad hæc Seneca Epist. xc. Hæc eius initiamenta
 sunt, per quæ non municipale sacrum, sed ingens omnium
 Deorum templum, mundus iste, reseratur: cuius vera
 simulacra, verasq; facies cernendas mentibus protulit.
 nam ad spectacula tam magna hebes visus est. Clau-
 dianus De Raptu Proserpinæ, lib. i.

*Iam mihi cernuntur trepidis delubra moueri
 Sedibus, ἔ claram dispergere culmina lucem,
 Aduentum testata Dei. iam magnus ab imis
 Auditur fremitus terris, templumq; remugit
 Cecropidum. —*

Sed secundo versu legerim,

— *ἔ claram dispergere fulmina lucem.*

Nam inter ea, quæ spectari, fulmen erat. Ecce
 tibi in citatis Plethonis verbis. Ταῦτα δὲ τελεμύροις
 φαινόμενα, κεραυνοὶ, καὶ πῦρ. Et spectatio horum
 omnium in istis sacris, Αὐτοψία appellata. Psellus
 in Scholijs in Oracula iam citata Zoroastris.
 Αὐτοψία ἐσίν, ὅταν αὐτὸς ὁ τελεμύρϑ τὰ θεῶ φῶτα ὀρᾷ.
 Inter ea, quæ spectanda exhibebantur, mem-
 brum etiam virile ostensum. Tertullianus Ad-
 uersus Valent. cap. i. *Tota in adytis diuinitas, tota
 suspicia epoptarum, totum signaculum lingue, simula-
 crum membri virilis reuelatur.* Sed errare eum cen-
 seo; & Bacchi illud sacris factum, in quibus
 ostensu phalli, quæ res nota: hîc muliebri mem-
 brum erat. Distinguit clarè Theodoretus The-
 rap. lib. v ii. καὶ γὰρ αἱ τελεταῖ, καὶ τὰ ὄργια, τὰ τῆ-
 των εἶχεν αἰνίγματα. τὸν κτενα μὲν ἢ ἑλθσίς, ἢ φαλλα-
 γωγία δὲ τὸν φαλλόν. Nempe, quia Baubo Cere-
 rem,

rem, ostenso eo, ad sumendum cyceonem permouisset; vti notum ex Clemente, & Arnobio. Illa autem, quæ spectanda initiatis præbebantur, *Cereris mundus* Apuleio nuncupantur, in Apologiâ suâ. *Maius piaculum decernis, speculum philosopho, quam Cereris mundum spectare profano.* Atque hunc in modum initiatis acclamatum mox; Κόγξ, ὄμπαξ. Hefychius. Κόγξ, ὄμπαξ. Ἰπιφώνημα τοῖς τελεσευρόοις. Eaque acclamatione quasi dimissi, discedebant; alijsque, itidem initiari cupientibus, locum dabant. Libanij verba istuc pertinent, Declam. xvi. Καλὸν δὲ ὡσπερ καὶ μυστηρίων μεταχρόντα ἀπελθεῖν, καὶ τελεθέντα τὰ τῶ δῆμα μυστήρια, παρέχεν μετ' αὐτῶν ἄλλοις ἕσιν εἰς τῶν τελετῶν παρεῖναι.

CAP. XII.

Quam initiandi vestem induissent, eam nunquam deponebant, nisi detritam, laceramque ac tum Cereri, & Proserpinæ, consecrabant: vel ad fascias puerorum utebantur.

INitiati, quâ tunc veste amicti essent, eam nunquam deponebant, nisi longo vsu tritam, laceramque. Scholiastes Aristophanis Pluto secundâ. Ὁ δὲ μυστήριον, τὸ ἱμάκιον, ὃ ἐφόρεθ' ἐν τῇ μυστήριᾳ, εἰδένωτι ἀπεδύετο, μέχρις αὐτῶν τελεῶν ἀφανισθῆναι διαρρῦέν. Ac tum Cereri, & Proserpinæ, consecrabant.

bant. Inde est iste Aristophanis iocus fabulâ citatâ.

ΚΑΡ. Τὸ τριβώνιον δὲ ἡ δῶρα πρὸς τῶν θεῶν,
Ὁ Φέρφ μετὰ σὲ τὸ παιδάριον τρεῖς φράσον.

ΔΙΚ. Καὶ τὸ ἀναθήσων ἔρχομαι πρὸς τὸν θεόν.

ΚΑΡ. Μῶν ἐν ἐμῆθης ἐν αὐτῶ τὸ μεγάλα;

ΔΙΚ. Οὐκ. ἀλλ' ἐνεργήσ' ἐτη τριακσίδεκα.

Vbi Scholiastes. Παιδί τὸ πρὸς τὸν Ἐλευσίνιον νόμον. Ἐθ' γὰρ ἡ, ἐν οἷς ἡς ἱμαλίοις μνηθεῖν, εἰς θεοῦ ἡν ταῦτα ἀναθήσων, ὡσπερ δηλοῖ καὶ Μελάνοθ' ἐν τῶ Περὶ μυστηρίων. Πάτριόν ἐστι, ταῖς θεαῖς ἀνιερεῖν καὶ τὰς σολάς τοῖς μύσταις, ἐν αἷς τύχοιεν μνηθέντες. Nonnulli illas ad infantum sibi fascias reseruabant. Scholiastes idem, ibidem. Ἐνιοὶ δὲ τὰς τοιαύτας σολάς εἰς τέκνων ἀνάργα φουλάτιστα.

CAP. XIII.

Initiabat ὁ Ἱεροφάντης appellatus, cuius nomen initiato dicere vetitum. Isq; in habitum creatoris ornabatur: veste, comâ, ac strophio insignis; etate, ac voce, peculiari. neque cuiquam illa dignitas data fuit, nisi qui Atheniensis. Eunapij locus restitutus. Acungebatur munere eo per omnem vitam, idq; sine matrimonio; unde, castitatis studio, cicutæ liquore se ungebat. Primus is Eumolpus fuit, & quidem tertius; atque ab eo ipsius posteris, Εὐμολπίδαι nuncupati. Suidæ error, & locus quidam emendatus. Hierophanta etiam Μυσαγωγὸς dictus.

Qui autem initiabat, Ἱεροφάντης dicebatur. Hesychius. Ἱεροφάντης, μυσαγωγὸς, ἱερῶς, ὁ τὰ μυσήρια δεικνύων. Diogenes Laërtius in Chrysippo, lib. VII. Ὁ Ἱεροφάντης τοῖς ἀμυήτοις (τὰ μυσήρια) λέγει. Et nomen huius prodere nefas illis erat, qui ab illo initiati. Eunapius ingerit in Maximo. Ὡς δὲ καὶ αὐτὸς εἶχε καλῶς, ἀκέραιος ἢ πλέον εἶναι κατὰ τὴν Ἑλλάδα πρὸς τῶν θεῶν Ἱεροφάντη, καὶ πρὸς ἐκείνον ὄξυς ἐδραμε. πρὸ δὲ Ἱεροφάντη κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὅστις ἡ τέχνη, & μοι θέμις λέγειν. ἐτέλει γὰρ τὸν αὐτὸν χρόνον, καὶ εἰς Εὐμολπίδας ἦγε. Ornabatur verò in effigiem creatoris. Eusebius De Prep. Evang. lib. III. Ἐν δὲ τοῖς κατ' Ἑλλάσιν αἰσθητοῖς, ὁ μὲν Ἱεροφάντης εἰς εἰκόνα τοῦ δημιουργοῦ ἐνοικιάζετο. Insignis

Insignis verò veste erat, comâ, & strophio; dein ætas quoque, & vox, propria. Arrianus in Epictetum, lib. III. cap. XXI. οὐκ ἐδοῦντο ἔχειν, ἢ δὲ τὸν Ἱεροφάντην. & κόμην, & σρόφιον, οἷον δὲ. & φωνὴν, & ἡλικίαν. De veste, est etiam videre apud Plutarchum Alcibiade. Ἐχόντων πολλῶν, οἷαν περὶ Ἱεροφάντης ἔχων δεικνύει τὰ ἱερά. Non autem hierophantæ esse cuiquam licitum, nisi qui Atheniensis, nullisque alijs sacris obstrictus. Inde est hoc apud Eunapium, in Maximo eodem, quem citavi, non multo post. καὶ φανερώς Διαμαρτυρόμενος, ὡς μετ' αὐτὸν Ἱεροφάντης γνήσιος, ὡς μὴ θέμις Ἱεροφάντην ἀψαδοῦ θρόνων. Ἰππὶ δὲ θεοῖς ἑτέροις καθιέρωται, & ὠμόμωκεν ἀρρήτους ὄρκους, ἑτέραν ἱερῶν μὴ ἀπέσπασται. πρὸς τὴν δὲ ἐλεγε ὅμως αὐτὸν, μηδὲ Ἀθηναῖον οὐκ εἶναι. Sed corruptum locum istum sic restituo. ἰ. γνήσιος, ὃ μὴ θέμις Ἱεροφάντην ἀψαδοῦ θρόνων, ἐπεὶ δὲ θεοῖς ἑτέροις κ. Fungebatur verò hoc munere per totam vitam, & matrimonio abstinēbat; contra quàm apud Celeenses, vbi & quarto quoque anno legi novus quispiam poterat, & uxorem ducere item permittebatur. Pausanias in Corinthiacis. Τῆς δὲ πόλεως αἱ Κελεαὶ πέντε πρὸς ἐκάστης μάλιστα ἀπέχουσι. καὶ τῇ Δήμητρὶ ἐν αὐτῇ δὲ ἐνιαυτοῦ πτάρτε πλὴν τελευτῶν, καὶ & κατὰ ἐτὸς, ἄγουσι. Ἱεροφάντης δὲ οὐκ ἐς τὸν βίον πάντα ἀπεδέδοται. κατὰ δὲ ἐκάστῃ τελευτῶν ἄλλοτὲ ἐστὶν ἄλλο σφίσιν αἰρετὸς, λαμβάνων, ἢν ἐβέλῃ, καὶ γυναῖκα. καὶ αὐτὸ μὲν διάφορα τῶν ἐν Ἑλλάσιν ὀνομάζουσι. Ac, quia matrimonio abstinendum ipsi, ut castitatem observare rectè posset, cicutæ liquore se

re se ungebatur. Interpretes vetus Persij Sat. v. *Cicuta calorem in nobis frigoris sui vi exstinguit; unde sacerdotes Cereris Eleusiniæ liquore eius ungebantur, ut à concubitu abstinerent. Vel, ut alij, forbitione è cicutâ utebantur. Hieronymus Contra Iouinianum lib. i. Hierophantas Atheniensium usque hodie cicuta forbitione castrari (legant.) & postquam in pontificatum fuerint electi, viros esse desinere. Hoc est, quod dicit ad Gerontiam De Monogamiâ. Hierophanta apud Athenas evitat virum, & aternâ debilitate fit castus. Primus autem fuisse Eumolpus commemoratur; & ab eo, qui de gente ipsius essent, Eumολπίδαι nuncupati. Helychius. Eumολπίδαι. ἔτιω οἱ ἀπὸ Εὐμόλπου ἐκαλεῖντο, τὸ πρῶτον ἱεροφάντη(αἰ)⊙. πολλοὶ δὲ γερόνασιν ὁμώνυμοι. Ineptit Suidas, qui Hierophantam quendam tradit. Ἱεροφάντης, ἔτιω φασὶ τὸν πρῶτον ἄνομάδαι ἱεροφάντην, τὸν ἀποφλώαντα ἐκ τοῦ πολέμου ἀπὸντα τὰ ἱερά. Atque in fine legendum etiam, ἐκ τοῦ Εὐμόλπου ἀπὸντα τ. i. Fuit autem hic Eumolpus non Thrax iste, primus nominis; verum tertius, à priore isto quintus, ut supra ostendi cap. ii. Et ex Eumolpidis legi deinceps hierophantas consuevisse, testis Arnobius lib. v. *Eumolpus, à quo gens fuit Eumolpidarum, & ducitur clarum illud apud Cecropios nomen: & qui postea floruerunt, hierophanta. Clemens Protreptico. Τὸ Εὐμολπιδῶν τὸ ἱεροφάντην δὴ τὸ ἐπὶ Ἀθήνησι γέν⊙ (ἀπ' Εὐμόλπου) ἦνθηκε. Et vis exemplum? ecce tibi apud Tacitum, Historiarum extremo iv. *Timotheum Atheniensem, ex***

gente

gente Eumolpidarum, quem, ut antistitem ceremoniarum, Eleusi exciuerat, quanam illa superstitio, quod numen, interrogat. Vocat Antistitem ceremoniarum, quem ἱεροφάντην Athenienses. Porro, ut hoc caput finiam, hierophanta etiam μυσαγωγὸς dictus. Helychius. Ἱεροφάντης, μυσαγωγὸς, ὁ τὰ μυσήρια δεκνύων. Et alibi. μυσαγωγὸς, ἱεροφάντης ὁ τὰς μύσας ἄγων. Huc alludens Menander,

Ἄπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαισάται

Εὐθὺς ἡμορμήτω, μυσαγωγὸς τὸ βίβη.

Symmachus lib. ix. epist. ix. Eundemq; in domus tue sacrarium tanquam mystagogus induco. Et antea dixerat, lib. iv. epist. xxvi. Hunc in amicitiam tuam tanquam mystagogus induco. Et lib. vii. epist. xlv. Fos in clientelam tuam quasi mystagogus inducam.

CAP. XIV.

Daduchus quoque, & praco, adhibiti; item ὁ Πρωμῶ. Daduchus comâ, & strophio, distinctus: totam vitam munere suo fungebatur; & si vellet, uxorem ducebat. Solus hoc nomine appellatus, & Solis effigiem præ se ferens, ut praco Mercurij, & minister ad aram Lunæ.

PRæter hierophantam partes hic quoque suas habebant daduchus, & praco. Arrianus recenset singulos, Comment. in Epictetum iii. cap. xxi. τί ἄλλο ποιεῖς, ἄνθρωπε, ἢ ἐξορχῆντα μυσήρια,

κσγ

CAP. XV.

Præfectus mysterijs ὁ βασιλῶς, eiusq̄ circa ista munus. Item οἱ Ἐπιμεληταί, numero quatuor; ijque unde legi soliti. Præter illos Ἱεροποιοὶ etiam decem. Pollucis locus emendatus.

PRæerat verò mysterijs, ὁ βασιλῶς appellatus. Hesychius. βασιλῶς, ἄρχων τις Ἀθήνησι, μυστηρίων προνοῶν. Etymologici Auctor. Πραξῶ Ἀθηναίους ὁ λεγόμενος βασιλῶς πρώτων μὲν μυστηρίων Ἐπιμελεῖται. Pollux lib. viii. cap. viii. sect. iii. Ὁ δὲ βασιλῶς μυστηρίων προέβηκε. Habes quoque apud Harpocratonem, & Suidam. Et vota ritu patrio nuncupabat, ac sacra faciebat Eleusine, atque Athenis in Eleusinio; curabatque, ne quis in mysteria quicquam, aut sacra, delinqueret. Lyfias in Andocidem. φέρε γάρ, ἀνὸς νυκτὶ Ἀνδοκίδης ἀπὸ ἀπειλαγῆ ἡμῶν ἐκ τοῦδε τοῦ ἀγῶνος, καὶ ἔλθῃ κληρωσάμενος τῶν ἐννεὰ δρχόντων, καὶ λάχῃ βασιλῶς, ἀλλοῦ ἢ ἢ ὑπὲρ ἡμῶν καὶ θυσιάσῃ, καὶ ὄχλας ὄξεται κατὰ τὰ πάτρια, τὰ μὲν, ἐν τῷ ἐνθάδε Ἐλευσίनि, τὰ δὲ ἐν τῷ Ἐλευσινίῳ ἱερῷ, καὶ τῆς εορτῆς Ἐπιμελήσεται μυστηρίοις, ὅπως ἀνὸς μηδεὶς ἀδικῆ, μηδὲ ἀσεβῆ πρὸς τὰ ἱερά; Atque initio edicebat; vt, quisquis hostis, sacris abstineret. Pollux loco iam cito. Προαγορεύει δὲ (ὁ βασιλῶς) τοῖς ἐνανθίοις, ἀπέχεσθαι τῶν μυστηρίων. Deinde postridie mysteriorum ex lege Solonis senatum in Eleusinio cogebat, cogniturus de ijs, qui in myste-

mysteria, aut sacra, deliquissent. Andocides Orat. Περὶ μυστηρίων. Ἐπὶ δὴ γὰρ ἡλθοῦμεν Ἐλευσινόθεν, καὶ ἡ ἔνδειξις ἐγεγρήθητο, προσήλθε ὁ βασιλῶς πρὸς τῶν γινόμενων ἐν Ἐλευσίनि κατὰ τὴν τελετὴν, ὡς περ ἐθῆ ἐστιν. οἱ δὲ περὶ τούτους προσάξουσιν Ἐφασσαν αὐτὸν πρὸς τὴν ἑλληνῶν, ἀπαγγεῖλαι τὸ ἐκέλευον ἐμοὶ τε καὶ Κηφισίῳ παρεῖναι εἰς τὸ Ἐλευσίνιον. ἡ γὰρ ἑλληνὴ ἐκεῖ καθεδέσθαι ἐμελλε, κατὰ τὸν Σόλωνος νόμον, ὃς κελεύει τῆς ὑστέραια τῶν μυστηρίων ἔδραν ποιεῖν ἐν τῷ Ἐλευσινίῳ. Sed non solus βασιλῶς curabat mysteria, verum cum eo etiam οἱ Ἐπιμεληταί διέτι. Pollux lib. viii. cap. viii. sect. iii. Ὁ δὲ βασιλῶς μυστηρίων προέβηκε μετὰ τῶν Ἐπιμελητῶν. Erant verò hi quatuor numero, & à populo legebantur; duo ex ciuibus Atheniensibus, tertius autem ex Eumolpidis, quartus ex Cerycibus. Etymologici Auctor. Ἐπιμελητῆς τῶν μυστηρίων. Πραξῶ Ἀθηναίους ὁ λεγόμενος βασιλῶς πρώτων μὲν μυστηρίων Ἐπιμελεῖται μετὰ τῶν Ἐπιμελητῶν, εἰς ὃ δῆμον ἐχειροτόνη. τέσσαρες ἦσαν. εἰς δὲ, ἐξ Εὐμολπιδῶν καὶ εἰς, ἐκ Κηρύκων. Quæ totidem penè verbis Harpocratonem, & Suidas, ex Aristotele. Meminit τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῶν μυστηρίων Demosthenes in Midiana. Ἵμεῖς γάρ, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐχθροτονήσατε τοῦτον τῆς ἀρχαίας ἑλλάδος ὄντα τοῦτον οἶός ἐστι. καὶ πάλιν ἰππάρχον, οὐκ εἶδον ἀλλὰ τῆς ἀγορῆς ταῖς πομπαῖς ἐδιωάμενον. καὶ μυστηρίων Ἐπιμελητῶν, καὶ Ἱεροποίων. Ad hos in mysterijs maioribus Ἱεροποιοὶ erant, decem numero, qui sacra facerent. Pollux lib. viii. cap. viii. sect. xxvi. Quæ est Περὶ Ἱεροποίων. Δέκα ὄντες ἔσονται, ἕθρον θυσιάσας τὰς πενταε-

τηρκαὶ πῶ εἰς Δῆλον, πῶ ἐν Βραυρωνί, πῶ τῶν Ἡρακλείων, πῶ Ἐλευσίνι. Ita locum illum, hodie corruptissimum, emendandum censeo.

CAP. XVI.

Initiati his mysterijs Atheniensium liberi, adhuc pueri; nec Athenienses tantum, sed Græci quoque alij omnes; nisi quod Socrates, & Demonax, neglexerunt. Item Romani; in quibus Atticus, & Augustus. Etiam Anacharsis, Scythæ; & mulieres, quæ Μελισσαι appellatæ.

Cvrabant autem Athenienses his mysterijs liberos suos, adhuc pueros, à certo tempore initiari; quemadmodum etiam in Samothracijs fiebat. Terentius in palliatâ fabulâ Phormione, Act. 1. Sc. 1.

Ferietur alio munere, ubi hera pepererit;

Poriò autem alio, ubi erit puero natalis dies:

Vbi initiabunt.

Vbi Donatus. *Terentius Apollodorum sequitur, apud quem legitur, in insulâ Samothraciâ à certo tempore pueros initiari, more Atheniensium.* Ac, si in pueris neglectum foret; saltem, vt ante mortem fieret, summo studio operam dabant. Inde ille apud Aristophanem Pace.

Δεῖ γὰρ μυσθλώσθαι με, πρὶν πεθηνέσθαι.

Socra-

Socrati, & Demonacti, probro datum, quod initiationem neglexissent. Lucianus Demonaete. *Καὶ Ἰνους ἐπ' αὐτὸν (τὸν Δημόνακτα) ἀνέστησαν Ἄνυρι καὶ Μέλιρι, τὰ αὐτὰ κατηγορεῖντες, ἄποερ κακῆνοι τότε (τοῦ Σωκράτους) ἔτε Ἰῶν ὠφθη πώποτε, ἔτε ἐμυήθη μόνον ἀπάντων τῶν Ἐλευσινίαις.* Nec Athenienses tantum, sed Græci omnes, hisce sacris initandos se sistebant. Herodotus lib. VII. *πῶ δὲ ὀρθῶ τούτῳ, (de Eleufinijs illi sermo.) ἄγασιν Ἀθλωαῖοι ἀνὰ πάντα ἔπεα τῇ μητρὶ καὶ τῇ κόρῃ, καὶ αὐτῶν τε ὁ βαλόμενος, καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, μυήσασθαι.* Immò non duntaxat Græci, sed quæcunque etiam gentes. Cicero De Natur. Deorum, lib. 1. *Omitto Eleusinam sanctam illam, & augustam;*

Vbi initiantur gentes orarum ultimæ.

Itaque ipsi quoque Romani; inter quos Atticus, ad quem Brutus apud Cicerorem Tusc. 1. *Reminiscere, quoniam es initiatus, quæ tradantur mysterijs.* Et ipse Atticus, apud eundem De Leg. lib. 11. *Excipis, credo, illa (mysteria) quibus ipsi initiati sumus.* Augustus quoque Imperator. Dion Cassius lib. 11. *Τὰ τε ἐν τῇ Ἑλλάδι διάκησε, (loquitur autem de Augusto) καὶ τῶν τῶν θεῶν μυστηρίων μετέλαβεν.* Suetonius in eius Vitâ, cap. XCIII. *Athenis initiatus, cum postea Roma pro tribunali de privilegio sacerdotum Attica Cereris disceptaretur, & quedam secretiora proponerentur, dimisso concilio, & coronâ circumstantium, solus audiit disceptante.* Quin longinquæ etiam gentes. Nec temerè est illud, in citato apud Ciceronem loco,

F 3

Vbi

Vbi initiantur gentes orarum ultima.

Quod Anacharididis causâ dictum puto; qui, cum Scytha ipse esset, tamen & ciuis Athenien-
sis factus fuit, & his sacris initiatus. Lucianus
Scythâ. Καὶ ἐμνήθη μόνον Ἐσβαίων Ἀνάχαρις, δη-
μοπόνην γενόμενον· εἰ γὰρ θεοξένω πεισθέν, καὶ τοῦτο
ἰσορᾶντι περὶ αὐτοῦ. Himerius in Eclogis. Ἡ γὰρ γενεὴ
ἄρα ὁ τοῦ πυρὸς τοῦ κατ' Ἐλευσίνα πόθου καὶ Ἀνάχαρι-
σιν, & Σκύθην, Ἰπὶ μυστήρια. Nec viri tantum initia-
ti, verum etiam sequior sexus; & quidem ætatis
omnis, ac dignitatis. Apuleius Mil. xi. *Influunt
turba, sacris diuinis initiata, viri, fœminæq̄, omnis æ-
tatis, & omnis dignitatis.* Aristides Eleusiniâ. ὅσοι
μὲν δὴ θεῶν ἐχώματα εἶδον γυναικῶν παρὰ τῶν θεῶν Ὀδαιμόνων
ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐν τοῖς ἀρχαίοις Φάσμασιν. De fœ-
minis, videre est etiam in Inscriptione antiquâ.

SACRATÆ. APVD. ELEVSINAM.

DEO. BACCHO. CERERI. ET. CORÆ.

Mulieres verò initiatæ, μέλισσαι dictæ. Hesy-
chius. μέλισσα, αἱ τὸ Διμήτερος μύσιδες. Porphyrius
De Nymph. antro. τὰς Διμήτερος ἱερείας, ὡς τὸ χρο-
νίας θεῶν μύσιδας, μέλισσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλεον. Alij sa-
cerdotes Cereris ita dictas esse volunt. Scholia-
stes Euripidis Hippolyto. τὰς ἱερείας (Διμήτερος)
μέλισσας ἐκάλεον οἱ ποιηταί. Item Pindari, Pythio-
nic. Od. iv. μέλισσας κυρίως τὰς τὸ Διμήτερος ἱερείας
φησί. Atque ita capiendus Callimachus Hym-
no ii.

Δηοὶ δὲ σὺν δακτύλῳ πινυπέσιν ὕδωρ φορέεσι μέλισσαι.

CAP.

CAP. XVII.

*Initiati ad virtutem obstricti putabantur,
recta à deabus Eleusinijs consilia accipere:
ciores denique esse in hac vitâ, & post mortem
apud inferos multò honoratiores; ac priorem in
confessu locum tenere: etsi nonnulli, Amori quò-
initiati, eos esse feliciores existimarent.*

Qui autem initiati, credebantur ad vitam
quandam meliorem capeffendam, eamque
quàm rectissimè possent instituendam, quasi sa-
cramento quodam obstricti esse. Huc perti-
nent illa Ciceronis De Leg. lib. ii. *Multa exi-
mia, diuinaq̄, videntur Athenæ tuæ peperisse, atque
in vitam hominum attulisse; tum nihil melius illis my-
sterijs, quibus ex agresti immaniq̄ vitâ exculi ad hu-
manitatem, & mitigati sumus: initiatq̄ ut appellantur,
ita re vera principia vitæ cognouimus. neq̄ solum cum
latitiâ viuendi rationem accepimus, & etiam cum spe
meliore moriendi.* Et ille apud Sopatrum in Di-
uis. Quæst. Καὶ τῶν μυστηρίων ἀζωθεῖς, ἐδεόμην καὶ τὸ
παρ' ὑμῶν δέξις παιδύσεως· ἐζήτην κατ' ἑμαυτὸν, ὅστις
παρ' ὑμῶν καὶ ἤθεσι καὶ λόγοις καὶ τὸν ἀριστὸν με λόγον
παιδύσειεν. Et alius ibidem. Καθ' ἕνα ἄλλω μυστη-
ρίῳ περὶ τῆς σωπῆς, τῶν ἄλλων ἀμαρτημάτων λοι-
πὸν τὸν ἑαυτοῦ βίον ἐκάθαιρον καὶ, περὶ τῶν θεῶν τῶν
θεῶν τελετῶν ὑπεργόμενον, ἐκκλίνειν τῶν ἀμαρτημάτων
ἐπαρδάρον. Aristides Eleusiniâ. *Σαφίστεται δὲ παιή-
γυρας*

γυρας

γυρις αὐτῆ (de mysterijs nostris loquitur.) καθάρ-
σιον ἡμῶν καὶ μανιῶν, καὶ πάσης ἀτόπης συμφορᾶς. Quin
& confilia sibi recta à deabus Eleusinijs, Cere-
re, ac Proserpinâ, suppeditari arbitrabantur. Ita
Pericles apud Sopatrum, in citato semel ite-
rumque Opere. Πισθῶν ταῖς ἐν Ἐλευσίνι θεαῖς, τῶτον
μοι ἐκβέβηκέναι τὸν νῦν, καὶ τὸ σραπήνημα τῶτον ἐξ ἀνακτί-
ρων δέναι τῶν μυθικῶν. Immo longè alijs felicio-
res censebantur. Hinc Chorus Aristophanis
Ranis.

Χαρωμένον ἐς πολυρρόδον
Λειμῶνας ἀνθεμῶδες,
Τὸν ἡμέτερον τρόπον
Τὸν καλλιχορῶτατον
Παίζοντες, ὃν ὀλβιαί
Μοῖραι ξυάγουσι.
Μόνοις γάρ ἡμῖν ἡλιθιοί,
Καὶ Φέγγον ἰλαρόν ἐστι,
Ὅσοι μεμυήμεθ', ὀ-
σεβῆ τε διήρομεν
Τρόπον, ὡς δὲ τε ξένους,
Καὶ τὰς ἰδιώτας.

Theon in Paradigm. κάλλιστον μὲν ἔν, καὶ τῶν μεγί-
των ἀγαθῶν, τὸ μυσηρίων μετέχειν. Nec in vitâ tan-
tūm, sed morte etiam, meliūs cum illis actum
iri opinio erat. Crinagoras Anthologiae lib. i.
cap. xxviii.

Εἰ καὶ σοὶ ἐδραῖον αἰεὶ βίον, εἰ δὲ θάλασσαν
Ἐπλωσ, χερσαίας τ' ὄσον ἐπάτησας ὁδὸς,

Ἐμπης

Ἐμπης κεκροπῆς Ἰπιβήμεται. ὁ Φρ' ἐν ἐκείνῃ
Δημητρος μέγας νυκτὸς ἰδὸς ἱερῶν.
Τῶν ἀπο κἂν ζωῶσιν ἀκηδέα, κἂν τ' αὖ ἱκηαι
Ἐς πλεόνων, ἐξῆς θυμὸν ἐλαφρότερον.

Isocrates in Panegyrico, vbi de Cerere, quæ
fruges Atheniensibus, & initia, est largita. καὶ
δύσως δῶρεα δὴ τῆς, ἀπερ μέγισται τε γυχαίνουσι ἔσται, τὰς
πεκαρπῶς, οἱ τὸ μὴ θηρωδῶς ζῶν ἡμῶς αἰλοὶ γυγόνασι,
καὶ τὴν πελετῆν, ἧς οἱ μετέχοντες πρὸς τῆς τὸ βίος πε-
λδοτῆς, καὶ τὸν συμπαντικῶν αἰῶν, ἠδὲ τις τὰς ἐλπίδας
ἔχουσι. Aristides Eleusiniâ. Ἀλλὰ μὲν τὸ τε κέρ-
δος τῆς πανηγύρεως, εἶς ὅσον ἢ παρῶσα ὀθυσία, εἰδὲ
αἱ τὸ πρῶτον γρόνος δυσκολιῶν λύσης, καὶ ἀπαλλαγῆς
ἀλλὰ καὶ πρὸς τῆς πελοτῆς ἠδὲ τις ἔχουσι τὰς ἐλπίδας, ὡς
ἀμφὸν ἀφῆξοντες. Et inter mortuos honoratiores
futuri credebantur. Scholiastes Aristophanis
Ranis. φιλοτιμότεροί εἰσιν ἐν ἄδῃ οἱ μεμνημένοι.
Quin priorem quoque locum in confessu inter beatos
habituri. Diogenes Laërtius in Vita cognomi-
nis Cynici, lib. vi. Ἐν ἄδῃ πρῶτος οἱ μεμνημένοι
τε γυχαίνουσι. Et Auctor Axiochi, vbi de beato-
rum post mortem statu. Ἐν ἄδῃ τοῖς μεμνημένοις
ἐστὶ τις πρῶτος. Maioris tamen felicitatis com-
potes fieri à nonnullis putabantur, qui Amoris sa-
cris essent initiati. Itaque ille ait apud Plutar-
chum Ἐρωτικῶν. Ἀγαθὸν μὲν, ὡς εἶπε, τῆς ἐν Ἐλευσίνι
πελετῆς μετὰ λαβεῖν. ἐγὼ δὲ ὄρω τοῖς ἐρωτικῶν ὀργιασταῖς καὶ
μύσταις ἐν ἄδῃ βελτίονα μοῖραν ἔσται. Hanc illorum
spem perstringit Clemens in Protreptico. Ἀξια-
κῶν ἐν νυκτὸς τὰ τελέσματα, καὶ πυρὸς, καὶ τὸν μεγαλή-
G
τορ,

πρὸς, μάλλον δὲ ματαίοφρονος, Ἐρεχθιδῶν δὲ μὲν πρὸς
 δε καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἕς ἕνας μὲν πλῆθεισῶν
 αἰῶνα εἰς ἔλπονται.

CAP. XVIII.

*Non initiati autem, Cereris templo prohibeban-
 tur; unde belli cum Philippo Atheniensibus cau-
 sa fuit. Dein post mortem apud inferos in luto
 iacere credebantur.*

QVi initiati non essent, ijs templum Cereris
 intrare non licebat. Atque hæc Athenien-
 sibus belli cum Philippo rege causa fuit. Livi-
 us Hist. lib. x x x i. *Contraxerant autem cum Philippo
 bellum Athenienses, haud quaquam dignâ causâ: dum
 ex vetere fortunâ nihil præter animos seruant. Aca-
 rnanes duo iuuenes per initiorum dies, non initiati, tem-
 plum Cereris, imprudentes religionis, cum ceterâ turbâ
 ingressi sunt. Facile eos sermo prodidit, absurde quædam
 percundantes; deducti ad antistites templi, cum pa-
 lâm esset, per errorem ingressos, tanquam ob infandum
 scelus, interfecti sunt.* Hinc est, quod Cererem,
 Proserpinam, aut Iacchum, mysteriorum præsi-
 des Deos, in somnis videre, non initiatis ma-
 lum esse Artemidorus dicit, Onirocrit. lib. ii.
 cap. x l i v. Δημήτηρ δὲ, καὶ Κόρη, καὶ ὁ λεγόμενος
 Ἰάκχος, τοῖς μεμνημένοις ταῖς θεαῖς ἀγαθόν ἐστι, καὶ εἰ τὸ
 τυχόν, σημεῖον ἐστίν. τοῖς δὲ ἀμνητοῖς, πρὸτερον ἵνα φόβον,

καὶ

καὶ κίνδυνον, ἐπάγασσι. Ac post mortem apud in-
 feros in luto iacere putabantur. Plato Phædo-
 ne. καὶ κινδυνώσασσι καὶ οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν εἴποι κατε-
 σήσαντες, εἰ Φαῦλοι ἕνας εἶναι, ἀλλὰ τῷ ὄντι πάλαι αἰνίτι-
 σται, ὅτι ὅς αὐτὸν ἀμύητος, καὶ ἀτέλες, εἰς αἶδ' ἀφίκηται,
 ἐν βορβόρῳ κείσεται. Aristides Eleufinia, de re eâ-
 dem. Ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς πελοπύτης ἡδύς ἔχον τὰς ἐλπί-
 δας, ὡς ἀμνητον ἀφίξοντες, καὶ οὐκ ἐν σκότῳ τε καὶ βορ-
 βόρῳ κεισόμενοι, ἀδὲ τὰς ἀμνητὰς ἀναμνήσει. Huc The-
 mistij pertinet locus in fragmento quodam in-
 signi apud Stobæum Serm. c x i x. καὶ σώσειν
 ὁμοίους καὶ καθαροὺς ἀνδράσι τὸν ἀμνητον ἐν ταῦτα τῶν ζώντων
 ἀκάθαρτον ἐφορῶν ὄχλον, ἐν βορβόρῳ πολλῷ καὶ ὁμίχλῃ
 πατέρων ὑφ' αὐτοῦ, καὶ σιωελαυνοῖδρον. Et Dioge-
 nis Cynici responsum ad amicos, consulentes,
 ut initiari ante mortem vellet, apud Laërtium
 lib. vi. Γελόιον, εἶπε, εἰ Ἀγέσιλα μὲν, καὶ Ἐπιμει-
 νώδας, ἐν τῷ βορβόρῳ ἀφίξασιν, ὅτε λείψαι ἕνας μεμνη-
 μένοι ἐν ταῖς μακάρων νήσοις ἔσονται. Item iste Cydo-
 nij locus, lib. De Contemnendâ Morte. καὶ
 ποῦτ' ἐστὶν ἡ ἐγάτη καθοδαιμονία, καὶ ὁ βορβόρος, εἰ τὸ σκό-
 τος, ἢ κείσεται τὰς ἀμνητὰς ἔχον γνώμη.

CAP. XIX.

Prohibiti autem initiari peregrini; & extra ordinem initiati Hercules, Bacchus, Dioscuri, Aesculapius, & Hippocrates. Sorani error indicatus. Barbari quoque exclusi his sacris, & homicida, quamlibet inuoluntarij; magi item, & praestigiatores alij: denique impij, & scelerati, qualescunque.

ARebantur autem initio his mysterijs peregrini, neque fas initiari illos erat. Apollodorus lib. II. Ἦν δὲ σὺν ἐξόν ξένοις τότε μυεῖσθαι. Quæ totidem verbis Homeri Scholiastes Iliad. 9. Scholiastes Aristophanis Pluto secundâ. Νομῶν ἂν Ἀθηναίοις, μηδένα ξένον μυεῖν. Itaque cum initiari Hercules cuperet, atque hâc lege prohiberetur, instituta sunt Minora, ut supra dixi, quibus initiatus fuit. Atque hic primus è peregrinis initiatus. Aristides Orat. in Herculem. Ἐν δὲ αὐτῇ (τῶν Ἀθηναίων πόλει) καὶ Φιλίας συμβόλαια πρὸς Ἡρακλέα πάντοτε ὑπέρχεν· ἀλλὰ τε, καὶ ὅτι πρῶτον ξένον ἐμύησεν, ἕως ἄνθρωποις. Iterum Panathenaicâ. Ἡρακλῆς ἀπελθὼν ἐξ ἀνθρώπων, ἡ πόλις καὶ νεὼς Ἐβωμῆς ἰδρύεται πρῶτη, καθάπερ καὶ πρῶτον τοῖς μυστηρίοις ἐμύησε πρῶτον ξένων. Et rursum Leuctricâ I. Ἡρακλῆς μυστηρίων μετὰδοσις πρῶτον ξένων. Præter Herculem, qui primus fuit, initiatuſ etiam Bacchus. Auctor Axiochi. καὶ τὸς

πρὸς

πρὸς Ἡρακλέα τε καὶ Διόνυσον, καθιόντας εἰς ἄδρα, πρῶτον λόγος ἐνηγάδε μυηθῆναι, καὶ τὸ τῆς ἐκείσε πορείας πρὸς τῆς Ἐλευσινίας ἐναύσιασθαι. Dein Dioscuris iste quoque honos habitus, adoptante illos Aphidno, quemadmodum Herculem Pylius etiam adoptauerat. Plutarchus Theseo. οὐδὲν γὰρ (οἱ Τρωδαρίδαι) ἠξίωσαν, ἀπάντων κραίεντες, ἀλλ' ἡ μυηθῆναι. μηδὲν ἦσαν Ἡρακλέες τῇ πόλει προσήκοντες. καὶ τούτο ἐν ὑπέρχεν αὐτοῖς, Ἀφίδνα ποιησαμένους τῶν αὐδῶν, ὡς Πύλιος Ἡρακλέα. Aristides Eleusiniâ. μυηθῆναι δὲ ξένων πρῶτος Ἡρακλέα, Ἐδισκάρης, ἀγωνά τε γυμνικὸν γενέσθαι πρῶτον Ἐλευσίνι τῆς Ἀθηναίων. Et Aesculapio. Philostratus in Vita Apollonij lib. IV. cap. VI. Τῆσι δὲ ἐνόμισαν Ἀσκληπιὸς ἐνεκα, ὅτι δὴ ἐμύησαντο αὐτὸν ἠκούσαν Ἐπιδαυρόθεν ὀψὲ μυστηρίων. Pausanias Corinthiacis. Ἀθηναῖοι τῆς τελετῆς λέγοντες Ἀσκληπιῶ μετὰδοῦναι, πῶν ἡμέραν ταύτην Ἐπιδάυρα ὀνομάζουσι. Etiam Hippocrati. Exstatque hâc de re Senatusconsultum Atheniensium, in quo ista ecce verba. Δεδοκῆται τῶ δήμῳ μύησαι αὐτὸν τὰ μυστήρια τὰ μεγάλα δημοσίᾳ, καθάπερ Ἡρακλέα τὸν Διός. Non rectè Soranus, in eius Vita, secundo id ab Hercule ipsi contigisse nobis tradit. καὶ λαμπρῶν ἑτυχημάτων πρὸς Κωίους, ἀλλὰ καὶ Θεσσαλοῖς, καὶ Ἀργείοις, καὶ Ἀθηναίοις· οἱ ἴνες καὶ δεύτερον αὐτὸν ἀφ' Ἡρακλέος δημοσίᾳ τοῖς Ἐλευσινίοις ἐμύησαν, καὶ πολιτικῶν ἐργασίαν. Nam ante Hippocratem etiam Baccho, & Dioscuris, illud factum iam ostendi. Postea admiffi peregrini omnes, præter barbaros; idque in Medorum, & Persarum, odium. Isocrates Pa-

negyrico. Εὐμολπίδαι δέ, καὶ Κήρθες, ὧν τὸ τέτων μί (de Medis, Persifque, loquitur.) καὶ τοῖς ἄλλοις βαρβάροις εἰργασθαι τῶν ἱερῶν, ὡσπερ τοῖς ἀνδροφόνοις, παραγορεύσιν. De barbaris, locus Luciani est Demonacte. Ἐπόλησε δὲ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτήσασθαι δημοσίᾳ, τῆς περὶ ῥήσεως ἀκρίβειας. ὧν ἵνα αἰτίαν σκοπεύσῃ τὰς βαρβάρους, καὶ τοῦτο, τὸ τελετῶν αὐτοῖς κατασκευάζει Εὐμολπῶν βαρβάρους, ὧν ὅρατος ὄντων. Exclufi quos; homicidæ. Ecce, in citatis iam Iſocratis verbis. τοῖς ἄλλοις βαρβάροις εἰργασθαι τῶν ἱερῶν, ὡσπερ τοῖς ἀνδροφόνοις, παραγορεύσιν. Theon in Paradigmatis. κάλλιστον μὲν ἐν, καὶ τῶν μεγίστων ἀγαθῶν, τὸ μυστηρίων μετέχειν· ἀλλὰ καὶ τέτων τῶν μυστηρίων (τὸν ἀνδροφόνον) σκοπεύειν, καὶ εἰς τοῖς ἀκρίβοις φόνοις παντελῶς συγγνώμην εἶασθαι εἶναι. Et obserua, nec inuoluntariæ cædi veniam fuisse. Magi etiam, & præstigiatores quilibet. Philostratus in Vita Apollonij, lib. iv. cap. vi. ὁ δὲ ἱεροφάντης σκοπεύετο παρέχειν τὰ ἱερά. μὴ γὰρ αὐτὸς ποτε μυσθαι γόηται, μηδὲ τῶν Ἑλθσῖνων ἀνοίξαι ἀνθρώπῳ μὴ κατὰ τὸ δαιμόνιον. Ac simpliciter omnes impij, & scelerati. Itaque initio per præconem edicebatur, Ἐκάς, ἕκας, ὅστις ἀλιτρός. Vel, Ἐκάς, ἕκας ἔσε βέβηλοι. Lampridius in Alexandro Seuero. In sacris Eleusinijs dicitur, ut nemo ingrediatur, nisi qui se innocentem nouit. Inde est illud Theocriti, Id. iii.

— Ζαλῶ δὲ φίλα γόναϊ ἰασίωνα,

ὅς πῶσων ἐκύρησεν ὅς ἐπὶ πῶσῃδε βέβαλοι.

Suetonius Nerone, cap. xxxiv. Peregrinatione quidem Græciæ Eleusinijs sacris, quorum initiatione

ιστηρί,

impij, & scelerati, voce præconis submouerentur, interesse non ausus est. Horatius lib. iii. Od. i.

Odi profanum vulgus, & arceo.

Vbi vetus eius Interpres. Profani, sacris non initiati, qui à sacris arcebantur. Hinc insolens illud Demetrii factum, qui Aristagoræ meretrici prope ipsa adyta fellam posuit, ut mysteria spectaret. Narrat Athenæus lib. iv. Ἐλθσῖνι τε μυστηρίων ὄντων ἐθήκεν αὐτῇ (τῇ Ἀρισταγόρᾳ) θρόνον ὧν τὸ ἀνάκτορον, οἰμώξασθαι φήσας τὰς κωλύσασθαι.

CAP. XX.

Sed nec prodere non initiatis ea licitum fuit, & si quis hic deliquisset, ei mortem lex statuebat. Diagora Melij proscriptio. Aeschylj periculum. Numenij somnium. Nec commune cum his quicquam sibi quisquam cupiebat. Ac ne ipsis quidem Djs divulgare illa licitum. Quin ut eloqui, ita audire nefas erat. Ceres quoque nomine mystico nuncupata. Tamen nihil apud Cretenses occultatum.

V Tque ad sacra hæc profani non admissi, ita nihil etiam illis evulgare fas putatum, Lysis in Epistolâ ad Hipparchum. Οὐ γὰρ ἴεμις ὄρεγναι τοῖς ἀπαντῶσι τὰ μετὰ πῶστων ἀγώνων περιδείξασθαι. εἰ δὲ γὰρ βεβάλοις τὰ τῶν Ἑλθσῖνων θεῶν μυστηρία δηγεῖσθαι. κατ' ἰσότητά δὲ ἀδικεῖ, καὶ ἀσεβέως, ἀμφοτέροι οἱ τοῦτο

οἱ ταῦτα πράξαντες. Quæ corruptissima hodie leguntur apud Iamblichum, lib. i. cap. xvii. Plato Theæteto. Ἄθρει δὲ πεισκοπῶν, μὴ τις τῶν ἀμυήτων ἐπακῆ. Quem Platonis etiam locum, etfi sine Dialogi nomine, citat Clemens Strom. v. Diodorus Siculus lib. iiii. Καὶ τὰ παρεπιγόμενα κατὰ τὰς τελετὰς, περὶ ὧν ἔφημι τοῖς ἀμυήτοις ἰστορεῖν τὰ κατὰ μέρος. Nicetas in Gregorij Nazianzeni Orat. eis τὰ ἅγια Φῶτα. Nota sunt hæc Græcæ superstitionis hierophantis, quibus inuiolabili lege interdictum erat, ne hæc atq; huiusmodi mysteria apud eos, qui his sacris minimè inittati essent, evulgarent. Huc pertinet prouerbium, Ἀπίκοι τὰ Ἐλευσίνια. Tarrhæus. Ἀπίκοι τὰ Ἐλευσίνια. ἐλλείπει τὸ καθ' ἑαυτῆς· λέγει δὲ Δῆριος, ὅτι ὅταν καθ' ἑαυτῆς συλλεγόντες ἴνεις πράττωσι τι, ἴπιλέγασιν ἑαυτοῖς· Ἀπίκοι τὰ Ἐλευσίνια. Habes quoque apud Zenobium Cent. ii. Prouerb. xxv. Diogenianum Cent. i. Prouerb. li. & Cent. ii. Prouerb. xxxviii. Iustinus initio lib. v. *Mysteria Cereris initorum sacra nullo magis, quam silentio, solennia.* Tertulianus Aduersus Valentinianos, cap. i. *Nam & illa Eleusinia, hæresis & ipsa Atticæ superstitionis, quod tacent, pudor est.* Sophocles Oed. Col.

οὐ πότνια σεμναὶ ἴθη-

νοδύται τέλη

Θναποῖσιν, ὧν καὶ χρυσέα

κλήεις ἴπι γλώσσα ἐέβακεν

Προσάλλων Εὐμολπιδῶν.

Vbi Scholiastes. Ἐπεὶ ἀρήτα τὰ μυστήρια, καὶ καθή-

περ

περ κλήσιν ἢ γλώσσα κατείληπται, ὡς τὸ μὴ ἐξουγκεῖν. Gregorius Nazianzenus Orat. xxix. οἶδεν Ἐλευσίνια ταῦτα, καὶ οἱ τῶν σιωπωμένων, καὶ σιωπῆς ὄντως ἀξίων, ἐπίπται. Hermias Διασυρμῶ τῶν ἔξω Φιλοσόφων. Πυθαγόρας, καὶ οἱ τῶν συμφυλέται, σεμνοὶ, καὶ σιωπηλοὶ, ὡς ἀδιδόασιν ἀλλὰ μοι δόγματά, ὡς περ μυστήρια. Mucius apud Dionysium Halicarn. lib. v. Δήμω μὲν φράζειν, ἀδιανοῦμαι πράττειν, σὺν ἀσφαλείς, μὴ τις ἴδια κέρδη περὶ βαλομένη, πρὸς τῆς πολέμιας αὐτῆς ἐξενέγκη, δεόν αὐτοῖς ὡς περ μυστήρια ἀπορρήτης φυλακῆς. Inde est istud Senecæ Hippolyto.

Tactare tacitis conscias sacris faces.

Et Statij Syll. iv. Carm. viii.

Votiuam taciti quassamus lampada mystæ.

Ouidius de Arte Amandi, lib. ii.

Quis Cereris ritus audet vulgare profanis?

Mercurius Trismegistus lib. xiii. Πρόσεχε, παῖ. ἀρρήτων γὰρ ἐπακῆεις μυστηρίων. Hinc est illud Augusti factum, quod Suetonius nobis narrat in eius Vita, cap. xciii. *Athenis initiatus, cum profestæ Romæ pro tribunali de privilegio sacerdotum Atticæ Cereris cognosceret, & quedam secretiora proponerentur, dimisso concilio, & coronâ circumstantium, solus audijt disceptantes.* Hesychius. Μυσης, τελέμεν, σιωπηλός. Inde μυστηρίων σιωπῆ, apud Euparium in Iuliano. Καταπληξάτων δὲ ὡς περ διοσημίαν, καὶ σιωπῆς κατὰ κεχυμένης μυστηρίων. Et, ἐν μυστηρίω κατέχην, apud Iustinum Martyrem in Epistola ad Diognetum. Ἐν ὅσω μὲν ἐν κατέχεν ἐν μυστηρίω, καὶ διετήρη τὴν αὐτῆ βιβλίω, ἀμελεῖν ἡμῶν, καὶ

H

ἀφρον-

αφρονισαίν, ἐδική. Basilus Magnus in Psalmum XLV. Ἦπερ δωρορήτων, καὶ τῶν ἐν μυστηρίῳ κεκρυμμένων. Et Aretæus malagma quoddam suum secretius, hinc petitâ ratione, μυστήριον vocat. Locus est χρονίων παθῶν θεραπ. lib. II. cap. VII. καὶ τὸ μάλαγμα, Ἰπὶ κλησιν τὸ χλωρόν. Ἐτέμον, τὸ μυστήριον. Quod si quis hæc divulgasset, ei mortem lex statuebat. Sopater in Diuif. Quæst. νόμος, τὸν ἐξέποντα τὰ μυστήρια πθάναι. Hinc proscrip-tus ab Atheniensibus fuit Diagoras Melius, ac propositum talentum vnum ei, qui interfecisset ipsum: duo, qui viuum adduxisset. Suidas in Διαγόρας ὁ Μήλιος. Ἐκήρυξαν κατ' αὐτοῦ Ἀθλωαῖοι, Ἐν χαλκῇ στήλῃ ἐγραψαν τῷ μὲν δωροκτεινάντι, πάλαντον λαμβάνειν τῷ δὲ ἀγόντι, δύο. Ἐκήρυχθη δὲ τούτο, διὰ τὸ ἀσεβὲς αὐτοῦ· ἐπεὶ τὰ μυστήρια πᾶσι διηγείτο, κοινοποιῶν αὐτὰ, καὶ μικρὰ ποιῶν, καὶ τὰς βελοειδῆς μυθεύων δωροκτειπῶν. Quæ ijsdem verbis Scholiastes quoque Comici Auibus dicit. Ac respexit Athenagoras in Legatione. Διαγόρα μὲν γὰρ εἰκότως ἀθεοτητά ἐπεκάλεον Ἀθλωαῖοι, μὴ μόνον τὸν Ὀρφικὸν εἰς μέσον κατὰ πηγεῖν λόγον, καὶ τὰ ἐν Ἐλωσίνι δημόσῳ μυστήρια. Etiam Æschylus, cum nonnulla de mysterijs in tragædijs quibusdam divulgasse videretur, in extremum mortis discrimen adductus fuit. Eustratius ad Ethic. Nicomach. lib. III. cap. I. Δοκεῖ Αἰχὺλος λέγειν μυστικά ἵνα ἐν τε ταῖς τοξόμοις, καὶ ἱερείαις, καὶ ἐν Σισυφῶ Πετροκυλισῇ, Ἐν Ἰφιγενείᾳ, Ἐν Οἰδίπῳ. ἐν γὰρ ταῖς πᾶσι πρὸς Δημήτρεος λέγων, τῶν μυστικῶν ἔργων πρὸς ἐργότερον ἀπιδεῖν εἰσικε. λέγει δὲ καὶ πρὸς Αἰχὺ-

Αἰχὺλος Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ Ὀμήρου, ὡς κινδυνώουσι Ἰπὶ σκηῆς ἀναμρεθῆναι, Ἰπὶ τῷ τῶν μυστικῶν ποσὸν φέρειν ἵνα δοκεῖν, εἰ μὴ ποσὸν ἀποδῶμι κατεφυγον Ἰπὶ τὸν τοῦ Διονύσου βωμόν, καὶ Ἀρλοπαγίων αὐτὸν ἀφραϊτισαυδῶν, ὡς ὀφείλοντα κελῶσαι πρῶτον. Clemens Strom. II. Ὡς Αἰχὺλος, τὰ μυστήρια Ἰπὶ σκηῆς ἐξέπων, ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κελθεῖς, ἔτως ἀφείθη, Ἰπὶ δείξας αὐτὸν μὴ μεμνημένον. Et Numenio numinum ob hanc rem offensam somnium ostendit, quod Macrobius nobis refert, in Somn. Scip. lib. I. cap. II. Numenio denique inter Philosophos occultiorum curiosiori, offensam numinum, quod Eleusinia sacra interpretando vulgauerit, somnia prodiderunt. Viso sibi ipsas Eleusinas Deas habitu meretricio ante apertum lupanar videre prostantes: admirantiq; Ἐ causas non conuenientis numinibus turpitudinis consulenti, respondisse iratas; ab ipso se adyto pudicitiae vi abstractas, Ἐ passim aduentibus prostitutas. Adeoque nihil sibi cum eo commune cariebant, qui hinc peccasset; immò ne domum quidem, aut iter. Hinc Horatius lib. III. Od. II.

— vetabo, qui Cereris sacrum

Vulgarit arcana, sub ijsdem

Sit trabibus, fragilem q; mecum

Soluat phaselum. —

Quin silentium hoc adeò necessarium omnes arbitrari, vt ne ipsis quidem Dijs enarrare fas putarent. Hoc Tibulli ista innuunt, lib. III. Eleg. v.

Non ego tentavi, nulli temeranda Deorum,

Audax laudande sacra docere Deæ.

H 2

Atque

Atque ut proloqui crimen erat, ita audire. Apuleius Milesiā x iο. *Quæris forsitan anxie, quid deinde dictum, quid factum? dicerem, si dicere liceret; cognosceres, si liceret audire. sed parem noxam contraherent aures, & lingua; temerariæ curiositatis.* Pausanias Atticis, ubi de Eleusine agit. τὰ δὲ ἐν τῷ τῷ τείχεσσι τοῦ ἱεροῦ, τὸ πῶς ὄνειρον ἀπέειπε γράφειν, καὶ τοῖς ἑπὶ λευγαίῃσιν ὅπως ὦν θείας εἰργονται, δηλαδὴ καὶ μηδὲ πύθου μετέιναι σφίσι. Inde est illud apud Catullum.

Orgia, quæ frustra cupiunt audire profani.

Hinc est, quod *Verenda* dicitur Eleusis apud Sidonium, Carm. ix.

Non cum Triptolemo verendam Eleusin.

Quin ipsa Ceres in his sacris non Δημήτηρ, suo nomine; verum Ἀχθεια, mysticè dicta. Habes in Hesychij Glossis. Ἀχθεια, ἡ Δημήτηρ, μυστικῶς. Atque hæc ita apud Athenienses sese, Græcòque omnes, habuere; nisi quod apud Creteneses divulgare ea licitum, quod & illi testimonium esse volebant, originem eorum sibi deberi. Diodorus Siculus auctor, Bibliothecæ lib. v. περι τῶν ἐν ταῖς θεαῖς οἱ Κρήτες τῶν παρ' αὐτοῖς λεγομένων θρηνηθῆναι ποιαῦτα μυθολογεῖσι. τὰς δὲ ἑμαῖς, καὶ θυσιάς, καὶ περὶ τὰ μυστήρια πελεῖταις, ὡς Κρήτης εἰς τὰς ἄλλας ἀνθρώπων ἀποδιδόσθαι λέγοντες, τὸ τοῦ Φέρεσσιν, ὡς οἰόνται, μέγιστον τεκμήριον· τὴν γὰρ παρ' Ἀθηναίοις ἐν Ἐλευσίνι θρομβίῳ πελετῶν, ἢ Παναθηναίων ἔστιν ἀποδοῦν ἀπασάντων, καὶ τὴν ἐν Σαμοθράκη, καὶ τὴν ἐν Θράκη ἐν τοῖς Κίχθισιν, ὅθεν ὁ κατὰ δέξας Ὀρφῶς λέγει, μυστικῶς ἀποδιδόσθαι. κατὰ δὲ τὴν

τὴν Κρήτιν ἐν Κνωσῶ νόμιμον ἐξ ἀρχαίων εἶναι Παναθηναίων πελεῖταις ταύτας πᾶσι ἀποδιδόσθαι, καὶ τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἐν ἀπορρήτῳ ἀποδιδόσθαι, παρ' αὐτοῖς μηδὲνα κρύπτειν τῶν ἐκλομβῶν καὶ ποιαῦτα γνώσκων.

CAP. XXI.

Quando inchoata mysteria; & quot dies agitata. Polyannus restitutus.

Dixi supra quonam mense agi solita; nunc de die, quo inchoata; & quot dies agitata, est dicendum. Ac quo die inchoata, age primum ostendamus. Plutarchus in Alexandro, ubi pugnam ad Arbela commemorat, undecimo die post mysteriorum initium commissam eam nobis refert. Ecce verba. Ἡ μὲν ἐν σελήνῃ τοῦ βοηδρομιῶν ἐξέλιπεν, πρὶν τὴν τῶν μυστηρίων τῶν Ἀθηνησιν ἀρχῆν. ἑνδεκάτη δὲ ἀπὸ τῆς ἐκλείψεως νυκτὶ, τῶν στρατοπέδων ἐν ὄψει θρομβῶν, Δαρεῖ μὲν ἐν ὄψεσιν συνήγε τὴν δύναμιν, ὑπὸ λαμπάδων ἐπιπαρομβῶν τὰς τάξεις. In Camillo vero dicit xxvi die factum. τῆς τοῦ αὐτοῦ πάλιν Πέρσαι μὲν ἐν βοηδρομιῶν, ἕκτη μὲν ἐν μαραθῶνι, τρίτη δὲ ἐν Πλαταιῶν ἀμα καὶ πρὶν Μυκάλλῳ ἠτήθησαν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. πέμπτη δὲ φθίνοντι, ἐν Ἀρβήλοισι Ἀθλιναῖοι. τὴν πρὶν Νάξον ἐνίκων ναυμαχίαν, ἧς Καρίας ἐστρατήγη, τοῦ βοηδρομιῶν περι τὴν πανσέλιον. Ergo si his xxvi diebus undecim detrahas, habebis mensis decimum quintum; H 3 in quem

in quem mysteriorum initium incidisse, ex Plutarcho iam accipimus. Sed per quot dierum spatium agitata? Non hoc certò affirmauerim. Corruptissimus est omninò Polyæni quidam locus, qui xxxix statuit. Exstat iste libro III. Χαβρίας περί Νάξου ναυμαχῶν ἐνίκησε βοηδρομιῶν ἑκτη ἡμέρῃ δέκα. αὐτῶ τῶν ἡμέρῃ ἑπταήδειον τῆ ναυμαχία κέρνας, ὅτι ἑβδμία τῶν λθ' ἡμερῶν. Itane plus mense toto impensum sacris istis fuerit? Ne quis credat. Certè nimium exerrat numerus; ve-reorq̄ue, ne hîc factum, quod in explicandis somnijs alibi Artemidorus tradit, nouem fieri triginta nouem. Idq̄ue arbitror; & scribendum, τῶν θ' ἡμερῶν. Nam nouem dies obseruasse mihi videor; ac de quibusdam, certa dicam; de quibusdam, coniecturâ tantum vtar: cuius mihi venia danda, in re obscura; & quam primus, sine duce, inuestigo.

CAP. XXII.

Primus dies, Ἀγυρμός dictus. Plutarchi locus re-stitutus, Eoq̄ initiatio facta.

ERgo, vt à me ostensum, primus mysterio-rum dies in decimùm quintum mensis inci-dit. Nomen verò illi, Ἀγυρμός. Hefychius lu-culentus testis. Ἀγυρμός, ἐκκλησία, συγκρότησις. ἐστὶ δὲ παῦ τὸ ἀγρόμνον. Ἐ τῶν ἡμερῶν ἡμέρα πρώτη. Corrup-

Corruptum ego illud video apud Plutarchum, in Demetrio; vbi de eo, initiari cupiente. Στρα-τηγὸς γνώμην εἰπὼν, Ἀΐθερῶνα τὸν Μανυχιῶνα ψηφισαμένους καλεῖν, καὶ νομίζειν, ἐπέλυν τῷ Δημητρίῳ πρὸς ἀγορᾶν. Nam quid hoc est? ἐπέλυν τῷ Διονύσῳ τὰ πρὸς ἀγορᾶν. Neque iniuriâ fese torquet hîc vir magnus, Isaacus Casaubonus. Omninò re-scribendum censeo. ἐ. γ. Δ. τὰ πρὸς ἀγορᾶν. Vult enim dicere, præparasse ipsos Demetrio, quæ ad inchoanda mysteria, & initiandum eum, necessaria. Quippe primo illo die initiatio fieri solita; cuius ritus iam explicui capp. x. & xi. Ac respectum huc existimo à Dionysio Hali-carn. Antiquit. Rom. lib. II. Εὐρητή τε παρ' αὐ-τοῖς ἑβδμία μελανείμων ἢ πένθημι ἀγεται, κοπιᾶς ἔχουσα καὶ θρήνησιν γυναικῶν ἡπὶ θεοῖς ἀφανίζουσι, ὡς περ Ἑλλήσιν ἑπταεῖται περί τε Περσεφόνης ἀρπαγῆς, καὶ τῷ Διονύσῳ πύθῃ, ἧ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. καὶ αὐτοὶ ἴδιοι τις παρ' αὐτοῖς, καίτοι διεφθαρμένων τῶν ἐτῶν ἤδη, καὶ θεοφορήσεις, καὶ κερυβανθιασμούς, καὶ ἀγυρμούς, καὶ βακχίας, καὶ πελῆτας ἀπορρηγές.

CAP.

CAP. XXIII.

*Secundus verò, Ἄλαδε μύσαι appellatus. Hesy-
chius emendatus, & Polyanus. Chabriae hoc die
victoria navalis, omenq̄ ab eo ex nomine cap-
tum. Plutarchi locus emendatus.*

Secundus, mensis decimus sextus, Ἄλαδε μύ-
σαι nuncupatus; quia, vt colligo, admonere
præco sacrorum illos solitus, vt ad mare se con-
ferrent. Est Hesychij locus quidam, è quo ca-
pio; sed corruptè hodie editur. Ἄλα * δένυσαι.
ἡμέρα τις τῶν Ἀθήνησι μυστηρίων. Nisi me coniectu-
ra fallit, rescribendum. Ἄλαδε μύσαι. Et clarif-
simè Polyænus nos docuerat; sed corrupta val-
dè verba: ac partem eorum iam restitui supra,
cap. XXI. partem verò nunc restituum. Exstant
Strategematum III. vbi de nauali victoriâ Cha-
briae agit, apud Naxum reportatâ. Χαβρίας περι-
Νάξου ναυμαχῶν ἐνίκησε Βοηδρομιῶν ͵εκτη ͵θπι δέκα.
αὐτῶν τῶν ἡμέραν ͵θπιτήδειν τῆ ναυμαχίᾳ κρίνας, ὅτι ἴω
μία τῶν ͵θ μυστηρίων. ἔτω γέ τοι καὶ Θεμισοκλῆς τοῖς Πέρ-
σαις ἐναυμαχίῃ περι Σαλαμίνα. ἀλλὰ οἱ μὲν περι Θε-
μισοκλέα σύμμαχον ἔχον τὸν Ἴακχον γὰρ ἄλλα μύσαι. De
dierum ibi numero, per quos celebrata myste-
ria, emendationem meam iam proposui; re-
stant duo in fine verba, item mendosa; & in me-
dio, vnde avulsâ, reponenda. Itaque totus iste
locus sic legendus. Χαβρίας περι Νάξου ναυμαχῶν,
ἐνίκησε

ἐνίκησε Βοηδρομιῶν ͵εκτη ͵θπι δέκα. αὐτῶν ἡμέραν ͵θπι-
τήδειν τῆ ναυμαχίᾳ κρίνας, ὅτι ἴω μία τῶν μυστηρίων,
Ἄλαδε μύσαι. ἔτω γέ τοι καὶ Θεμισοκλῆς τοῖς Πέρσαις
ἐναυμαχίῃ περι Σαλαμίνα. ἀλλὰ οἱ μὲν περι Θεμισο-
κλέα σύμμαχον ἔχον τὸν Ἴακχον. Affirmauerim, ve-
ram hanc lectionem esse; sed iudicio tamen Le-
ctoris eruditi, eiusque qui iudicio valeat, rem
permitto. Et vis rei fundamentum? Chabrias
sibi eo mysteriorum die pugná nauali decertan-
dum existimavit; quasi ipso illius nomine, quo
ad mare vocabatur, inuitatus; & omen quoque
victoriæ inde aliquod capiens. Porrò quod vi-
ctoriam istam Chabriae attinet, vt hoc obiter
etiam dicam, iste item Plutarchi locus Phocio-
ne est. Πρώτῳ ἐν ἐκείνῳ ναυμαχίᾳ ἡ πόλις αὐτῆ δι-
αὐτῆς ἀγωνισαμένη τοῖς Ἑλλήσι μετὰ τὴν ἀλωσιν, ἔκα-
τατυχῆσαι, τὸν τε Χαβρίας ὑπερηγάπησε, ἔπειθ' Ὀφικίω-
ν ͵ε, ὡς ἀνδρὸς ἡγεμονικοῦ, λόγον ἔχεν. ἐνίκων δὲ μεγά-
λοις μυστηρίοις, καὶ παρέσχεν οἰνοχόημα Χαβρίας Ἀθηναίοις
καθ' ἑκάστον ἐνιαυτὸν τῆ ͵εκτη ͵θπι δέκα τῶν Βοηδρομιῶν ͵ε.
Ac corrigendus omninò idem, lib. De Gloriâ
Athen. Ἐκτη μὲν ἰσαμύς Βοηδρομιῶν ͵ε εἰσὲν νῦν τῶν
ἐν Μαραθῶνι νίκῳ ἡ πόλις εὐρτάζει. ἔκτη δὲ ͵θπι δέκα
μὲν οἰνοχοεῖται τῶν Χαβρίας περι Νάξου ͵θπιτικία ναυμα-
χίας. Minus rectè est in vulgatis. Ἐκτη δὲ μὲν οἰ-
νοχοεῖται. Ortum mendum è numerorum con-
fusione, 5' & 15'.

CAP. XXIV.

*Tertio die sacra facta, & nullus ei immolatus, isq̄
Æxonicus, tanquam cæteris præstantior. Itaq̄
sacer ille Cereri, duabus de causis; neq̄ enim gusta-
bant mystæ. Additum hordeum, è campo Rhario.
Nec fas quicquam foris abijcere, aut Iunonis sa-
cerdoti inde gustare; eiusq̄ templum claudi soli-
tum, cum Cereris sacra peragerentur: ut & Cere-
ris, cum Iunoni sacra fierent, Omnia ei im-
molata, & dicta.*

IN tertium diem, qui mensis decimus septi-
mus erat, sacra facta collocabimus; nam hæc
reliquis præmissa, ut religiosi erant Athenien-
ses, vero simile. Immolabant autem mullum;
ideoque inter ea, quæ in sacris Eleusinijs fieri
solita, refert Melanthius, Περὶ τῶν ἐν Ἐλευσίνι
μυστηρίων. Videmus apud Athenæum, lib. V II.
Ἀπιδάωρ & ἢ ἐν πῖσι Περὶ θεῶν, τῇ ἑκῆτῃ (eadem
hæc cum Cerere, & Dianâ; unde etiam Τερίμορ-
φ & dicta.) Φησὶ θύεσθαι Τερίγλιον, διὰ τὴν τοῦ ὀνόμα-
τος οἰκειότητα. Τερίμορφ & γὰρ ἡ θεός. Μελαίνθη δὲ
ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Ἐλευσίνι μυστηρίων, καὶ Τερίγλιον, καὶ
Μαινίδα. Hoc est, quod Phurnutus ait, ubi de
Dianâ agit. καθιέρωσαν δὲ καὶ Τερίγλιον αὐτῇ,
διὰ τὸν ὄνομα. Et erat ille non quilibet mullus,
sed Æxonensis. Obseruo ex Nausicrate Ναυ-
κλήροις, cuius fragmentum istud producit Athe-
næus,

næus, libro citato. Ναυσικράτης δὲ ὁ κωμωδο-
ποιὸς ἐπαίνει τὰς Αἰζωνικὰς Τερίγλας ἐν Ναυκλήροις,
λέγων ἕτως.

— μετ' αὐτῶν εἰσὶν ἐκπεπεῖς φύσιν
Αἰζωνοχρῶτες, ἀς κλύδων Αἰζωνικὸς
Πασῶν δρίστας ἐν τόποις παιδύεται.
Αἷς ἢ θεῶν ἡμῶσι Φωσφόρον κέρλι,
Δείπνων ὅταν πέμπωσι δῶρα ναυίλοι.
Τερίγλας λέγεις. —

Ideo autem Æxonensis mullus capiebatur, tan-
quam qui præstaret cæteris. Vides in citatis
Nausicratis versibus.

— ἀς κλύδων Αἰζωνικὸς
Πασῶν δρίστας ἐν τόποις παιδύεται.
Cratinus Trophonio.
Οὐδ' Αἰζωνίδ' ἐρυθρέχρων ἐσθίην ἔτε
Τερίγλιον. —

Hesychius. Αἰζωνίδα Τερίγλιον. δοκῶσι κάλλιπται εἶναι
αἱ Αἰζωνικαὶ Τερίγλαι. Itaque sacer Cereri mullus
habebatur, & à mystis colebatur. Plutarchus
De Solertiâ Anim. Τερίγλιον ἢ τὰς ἐν Ἐλευσίνι μύ-
σαις σεβομένης ἴσσει. Ælianus duas nobis huius rei
causas tradit, Hist. Anim. lib. IX. cap. LI. Τερί-
γλης παρ' ἀνωτέρω εἶπον. ὃ ἢ σὺν εἶπον, νῦν ἐρῶ. ἐν Ἐλευ-
σίνι ἡμᾶς ἔχει ἕκ τῶν μυκηδωνίων. καὶ διτωλὸς ὁ λόγος
τῆς αἰτίας τῆςδε. οἱ μὲν φασιν, ἐπεὶ Τερίσ τοῦ ἔτους πικτεῖ.
οἱ δὲ, ἐπεὶ τὸν λαγῶν ἐσθίει, ὅσπερ ἀνθρώπων θανατηφό-
ρος. Itaque neque gustabant mullum. Idem
Ælianus Operis citati eodem libro, cap. LXV.
Τῆς δὲ Τερίγλης σὺν αὐτῷ γίνονται οἱ αὐτοὶ μύσαι. In his

facris ad molas, & liba, hordeum quoque adhibebatur, quod in campo Rhario natum. Pausanias Atticis, vbi de Eleusine agit. τὸ ἡ πεδιον τὸ Ραρίον πρῶτον ἀναρῶσαι λέγουσι, καὶ πρῶτον ἀνέστησαν καρπῶς. καὶ διὰ τὸ τοῦτο εἰς αὐτὸ χεῖρῶσαι, καὶ ποιῶσαι πέμματα εἰς τῆς θυσίας καθέστηκεν. Atque ex ijs nihil foras abijcere licitum. Scholiastes Comici Equitibus. οὐκ ἐξῶ τὰ θύματα Δημήτερι καὶ Περσεφόνῃ ἐξω ἀφίεναι. Neque ex his gustare quicquam. fas Iunonis sacerdoti; quin templum eius Deæ, cum Cereri fieret, clauderetur: vt & Cereris, cum Iunoni sacra facerent. Seruius Æneid. i v. *Cum Eleusina Cereris sacrum fit, ades Iunonis clauditur; item, cum Iunoni Eleusina fit, templum Cereris clauditur: nec sacerdoti Iunonis licet gustare, unde Cereri fit libatum. Quæ autem Cereri, ac Proserpinæ, immolata; ea θύα appellata. Habes in Hesychij Glossis. θύα, ἀρτύματα, κύπεριοι. ἐνιοι, τὰ δρώματα. Καλλιμάχῳ. Εὐπολις, τὰ πέμματα. λέγεται δὲ καὶ τὰ θύματα ταῖν θεῶν.*

CAP.

CAP. XXV.

Die quarto calathi processio erat, qui curru vehebatur, bobus trahentibus. Hunc cum cistis mulieres sequebantur. Ea cista fascijs puniceis redimita, quidam, in ijs occultatum. Ac cur mala in illis Punica, & papauer. Strabi Galli error ostensus.

Quarto die, qui octauus decimus mensis, calathi processio fuit, vt existimo. Eius mentio apud Callimachum est, Hymno citato.

τῷ καλάθῳ κατιόντῳ Ἰπιφρέγξαθε γυναικες,
δάματρ μέγα χεῖρε, πολύτροφε, πελυμέδμνε.
τὸν κάλαθον κατιόντα χαμαὶ θέσηθε βέβαλοι,
μηδὲ δαπὸ τῶ τεγεῶ, μηδὲ ὑψόθεν ἀγνάσηθε,
μὴ παῖς, μηδε γυνὴ, μηδὲ ἀκατεχθῆατο χαιῶν.
μὴ τὸκ ἀπ' ἀναλέων σωματων πῆύαμις ἄπισσι,
Ἐπερ ἔκιν νεφέων ἐσκέψατο πανίκα νεῖται.

Et obserua; inter procedendum acclamatum à mulieribus fuisse, χεῖρε Δημήτερ. Deinde humi spectare profanos debuisse, non è testis, alijve locis editis; nec spuendum tum fuisse: deinde circa vesperam id factum. Erat verò calathi representatio, quo Proserpina flores lectos reposerat. Clemens meminit in Protreptico. καὶ τὰ φερεφάτης ἀπολογία διηγῆσαι σοι, καὶ τὸν κάλαθον, καὶ τὴν ἀρτυρωτὴν τὴν ὑπὸ Αἰδωνέως. Vehebatur autem calathus curru. Scholiastes Callimachi,

I 3

loco

loco citato. Εἰς τὴν ἐν Ἀθλίωσι, ἐν ὠρσιδιῇ ἡμέρα, Ἰππὶ ὄχημα. Φέρεσθαι καλὰ δῖον, εἰς ἡμιλὴν τὴν Διημισητῆ. Et incedebat tardè hic currus, trahentibus bobus; estque hic intelligendus, de quo Virgilius Georg. I.

Tardaῖς Eleusina matris voluentia plaustrā.

Habebat autem non rotas radiatas, quemadmodum alij; sed tympana, axi coherentia, & cantho ferreo iuncta. Probus ad citatum Virgilij locum. *Imperiti ea plostra appellant. Sunt enim vehicula, quorum rotæ non sunt radiatæ; sed tympana, coherentia axi, & iuncta cantho ferreo. Axis autem cum rotâ voluitur; nam rotæ circa eiusdem cardinem adhibentur. Hoc vehiculum in sacris Cereris arcana, quæ Eleusina appellatur, ab oppido Eleusine Attico; & id ducunt boues. Post hunc fœminæ incedebant, cistas mysticas baiulantes. Suidas meminit. κισσοφόροι. εἰκοι ἱερῆς τὰς κίστας τοῦ Διονύσου, καὶ τῶν θεῶν. Catullus in Carmine De Nuptijs Pelei.*

Pars obscura canis celebrabant orgia cistis.

Et allusit Ovidius De Arte, lib. II.

Condita si non sunt Veneris mysteria cistis,

Nec caua vesanis ictibus æra sonant;

Attamen inter nos medio versantur in usu,

Sed sic, inter nos ut latuisse velint.

Hinc μυσιποιοὶ Ἐλάροιο dicuntur Nonno, Dionys. XIII.

Οἱ τ' ἔχον ἀγλαόπαιδ' Ἐλδσινίλῳ χθόνα Διῆς
Μυσιποιοὶ Ἐλάροιο. —

Erantque illæ fascijs purpureis redimitæ. Obferuo

feruo apud Plutarchum in Phocione. τότε δὲ πρὸς τὰς ἡμέρας ἐκείνας αἱ ταινίαι μὲν, αἷς ἀπειλίτησι τὰς μουσικὰς κτίτας, βαπτίζονται, θάψινον ἀντὶ φοινικῶν χρωμα, καὶ νεκρῶδες, ἀνήνεγκαν. Et in his reconditæ sesamides, pyramides, lanæ elaboratæ, liba multis distincta vmbilicis, micæ aliquot salis, draco, mala Punica, corda, ferula, hederæ, placenta, & papauera. Clemens Protreptico. οἷα δὲ καὶ αἱ κίσται αἱ μουσικαί; δὲ γὰρ ἀπορρυμῶσαι τὰ ἅγια αὐτῶν, καὶ τὰ ἀρρήτα ἐξήπειν. ἔσησαι μὲν ταῦτα, καὶ πυραμίδες, καὶ πολύποι, καὶ πόπανα πολυόμφαλα, χόνδροι πάλων, καὶ δράκων, ὄργιον Διονύσου βασάρη; ἔχι δὲ ροιαὶ πρὸς ποῖσδε, καὶ καρδίαι, καὶ νάρθηκες τε, καὶ κισσοί; πρὸς δὲ καὶ φθῆσις, καὶ μήκωνες; ταῦτ' ἐστὶν αὐτῶν τὰ ἅγια. Ad mala Punica quod attinet, meminit eorum Artemidorus, Onirocrit. lib. I. cap. LXXV. ῥοιαὶ δὲ τραυμάτων εἰσι σημαντικῆ, διὰ τὸ χρωμα. καὶ βασάνων, διὰ τὰς ἀκαήθας. καὶ δελείας, καὶ ποταμῆς, διὰ τὸν ἐν Ἐλδσίνι λόγον. Causam video à Proserpinæ facto, quæ apud Plutonem mali Punici granum edisse dicebatur. Apollodorus lib. I. οἱ πλάτων, ἵνα μὴ πολὺν χρόνον πρὸς τῇ μητρὶ κατὰμεινῆ, ροιαὶ ἐδωκεν αὐτῇ φαγεῖν κόκκον. Lutatius ad Theb. I I I. Cum filiam suam Ceres raptam à Dite comperisset, conquesita, à Ioue impetravit, ut ei filia redderetur; ita tamen, si nihil apud inferos gustauisset. & cum in eo fuisset, ut matrem filia sequeretur, Ascalaphus, qui apud inferos erat, dixit Proserpinam è pomario Ditis è malo Punico gustasse tria grana. Et huc respectum à Lucano, lib. V I.

Eloquar

*Eloqua r immenso terræ sub pondere, quæ te
Contineant, Ennæa, dapes; quo fœdere mæstum
Regem noctis ames; quæ te contagia passam
Noluerit reuocare Ceres. —*

De papauere, Cereri facro, & causâ rei, habes
apud Phurnutum, vbi de illâ deâ agit. *Ἀναθήτα-
σι δὲ αὐτῇ καὶ πᾶσι μήκωνας, κατὰ τὸν λόγον. τί, τε γὰρ
προγγύλον, καὶ περὶ Φερῆς, αὐτῶν παρελθῆσι τὸ ἄνθημα τῆς
γῆς, σφαιροειδῆς ἔσης. ἢ, τε αἰωμαλία πᾶσι κελιοτήτας, ἔ
πᾶσι ἐξοχὰς τῶν ὄρων.* Inde nimirum Cereale dixit
Virgilius Georg. I.

*Nec non & lini segerem, & Cereale papauer,
Tempus humi tegere. —*

Vbi Seruius causam non vnam addit. *Cereale
papauer; vel, quod est esui, sicut frumentum: vel, quo
Ceres usa est, ad obliuionem doloris. Nam ob raptum
Proserpinæ vigilis, gustato eo, acta est in soporem. vel,
quia Miconem Atheniensem dilexit Ceres; &, trans-
figuratum in papauerem, tutela sua iusserit reseruari.
vel, quia pani aspergatur.* De doloris obliuione, in
inquirendâ filiâ Proserpinâ, est Strabi Galli
etiâ locus, Horti Carm. xv.

*Et Cereale quidem nugarum in parte papauer
Hæc memorare placet, quod rapta mæsta puella
Mater, vt immensis optata obliuia mentem
Exuerent curis, fertur Latona vorasse.*

Sed in eo hæud parum errat, quod pro Cerere
Latonam dicat. Porro Cereale item nominauit
Columella, lib. x.

Allia

*Allia cum cepis, Cereale papauer anetho
Iungite. —*

CAP. XXV.

*Quinto die cum facibus mystæ incedebant; viri
pariter, fœminæ. Noctu autem id factitatum;
& faces quoque dedicata, certatumq; de earum
magnitudine. Dein quamobrem res hæc
omnis instituta.*

QVintus dies, qui in mensis decimum no-
num incidebat, is fuisse videri potest, cui
ἢ τῶν λαμπάδων ἡμέρα nomen fuit. Fulgentius in-
dicat, Mytholog. lib. I. *Hanc (Proserpinam) etiâ
mater cum lampadibus raptam querere dicitur, vnde
& LAMPADVM DIES Cereri dedicatus est.*
Tunc nimirum cum facibus accensis incede-
bant. Hinc istud Statij, Sylu. IV. Carm. VIII.

*Τὴν δὲ Ἀττῆα Ceres, cursu cui semper anhelò
Votiuam taciti quassamus lampada mystæ.*

Iuuenalis Sat. xv.

*— quis enim bonus, & face dignus
Arcanâ, qualem Cereris vult esse sacerdos.*

Quo loco Interpres eius Vetus. *Arcanâ dicit,
mysticâ; nam in templo Cereris sibi inuicem facem cur-
sores tradunt.* Claudianus De Raptu Proserpinæ,
in initio lib. I.

K

- tem-

——— *templum ἄς remugit*

Cecropidum, sanctas ἄς faces extollit Eleusis.

Et alludit Aristophanes Ranis.

——— *καὶ δάδων γέ με*

Ἄρε' ἴς πρὸς ἐπιβόσε μυστικωτάτη.

Nec viri tantum faciebant, sed & foeminae. Obferuo apud Senecam Hippolyto, vbi ita de se Phædra.

Non colere donis templa votiuus libet;

Non inter aras, Attidum mistam choris,

Iactare tacitis conscias sacris faces.

Ab his facibus *λαμπάδες ἀκταὶ* Sophioclī Oed. Col.

——— *ἢ πρὸς Πυθίαις,*

Ἡ' λαμπάσιν ἀκταῖς. ———

Vbi Scholiastes. *καὶ εἶη, λαμπάσιν ἀκταῖς λέγων, λαμπάδοιοιδαῖς, καὶ κατὰ λαμπάδαῖς ὑπὸ τ' μυστικῆς φλογός.* Æschylus in re eadem.

Λαμπραῖσιν ἀσπραπαῖσι λαμπάδων θένει.

Et id noctu factitarum. Aristides clarè indicat Eleusiniâ. *Ὡ δάδες, ὑφ' οἶων ἀνδρῶν ἀπέσβασθε. ὦ δεινῆ, καὶ ἀφεγγῆς, ἡμέρα, ἢ πᾶς Φωσφόρος νύκτας ἐξείλες.* Quin ciues etiam faces Deæ dedicabant, de magnitudine inter sese concertantes. Inde sunt ista Theophrasti in Eth. Charact. cap. Περὶ αἰδολεχίας. *Δάμιπποσ μυσηρίοις μεγίστω δάδα ἔσῃσε.* Nempe hoc facto repræsentabant errantem cum face ab Ætnâ accensâ Cererem. Laetancius.

tius lib. i. cap. XXI. *Sacra verò Cereris Eleusina, non sunt his dissimilia. Nam sicut ibi Osiris puer plantæ matris inquiritur, ita hic ad incestum patris matrimonium rapta Proserpina. quam quia facibus ex Aetna vertice accensis quæsisse in Sicilia Ceres dicitur, iccirco sacra eius ardentium tadarum iactatione celebrantur.* Iustinus Martyr Ad Græcos Orat. II. *Ὁ μὲρ Πλατῶς τὴν Κόρην ἤρπασε, καὶ ἡ Δήμητρα, ἀλωμένη κατὰ πᾶς ἐρήμους, τὸ τέκνον ἐζήτη. καὶ τοῦτον τὸν μῦθον εἰς ὑψὸς ἤγαγε τὸ ἐν Ἐλευσίνι πῦρ.*

CAP. XXVII.

Sexto Iacchum producebant. Claudianus hallucinatus. Iacchus myrto hic coronatus, & non hederâ. Dies ex re *Ἰάκχου* dictus. Deductio autem à Ceramico usq; Eleusinem facta, idq; per fora. Iacchus manu facem gestans fingebatur, & quam ob rem. Ac templum sibi proprium habebat. Deductusq; cum choreis, saltu, ac cantu; qui item *Ἰάκχου* nuncupatus. Etiam cum aris sono. Qui ducebant, aquâ è Proserpinæ Rhetorâ lustrabantur. Iacchus vero hic Iouis, Cererisq; filius. Arriani eâ in re error ostensus. Cuiq; producendi eius cura data *Ἰάκχαγωγός* nominatus. Porta, quâ exire soliti, *Ἰεργὰ* dicta; obiterq; quâ cadavera efferebantur, quomodo appellata fuerit, indicatum. & Theophrastus emendatus. Via quoq; *Ἰεργὰ* dicta; ac Plutarcho eius nomen restitutum. Polemonisq; de eadem liber proprius. Suburbium etiam *Ἰεργὰ* Συκῆ indigetatum; in quo mystæ, Eleusine redeuntes, interquiescere consueverunt. In viâ Cephissus, ponte stratus; in quo scommata spectatores desidentes in prætereuntes mystas iaciebant. Vnde *Γεφυσίαν* dictum, & *Γεφυροσμός*. Ultra pontem, quâ intrabant Eleusina, *Μυσική* *Ἔισδος* vocabatur. Post, munitâ Deceleâ, ac terrestri itinere clauso, mari Iacchus duci cæpit; nisi quod semel Alcibiades pompam in armis viâ usitatâ duxit, daduchi vice, ut nonnulli putant, functus.

Sextus

Sextus dies in vigesimum incidebat; & hunc inter mysteria fuisse, ex Andocidis loco apparet, Orat. *Περὶ τῶν μυστηρίων. Ταῖς δὲ εἰκάσι, μυστηρίοις τέττις, δὲς Κηφισίῳ χιλίας δραχμαῖς, ἐνδείκνυσί με, καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν κατὰ τὴν πόλιν.* Et Iacchum tunc producebant. Plutarchus docet in Phocione. *Εἰκάδι ἢ Φερερὰ Βοηδρομιῶν εἰσὶ χθι, μυστηρίων ὄντων, ἐν ἣ τὸν Ἰάκχον ἐξ ἄσει ἔλθουσιναδε πέμπουσιν.* Iterum in Camillo. *Καὶ μετὰ ταῦτα Φερερὰν Ἀθληταῖοι Μακεδόνων ἐδέξαντο πρὸς αὐτῶν τῶν εἰκάδα τοῦ Βοηδρομιῶν, ἢ τὸν μυστικὸν Ἰάκχον ἐξάγουσιν.* Scholiastes Aristophanis Ranis. *Μία τῶν μυστηρίων εἰκάς ἐστιν, ἐν ἣ τὸν Ἰάκχον ἐξάγουσιν.* De hac Iacchi productione sunt isti versus Aristophanis, citatis Ranis.

*Τῆτ' ἐς' ἐκείνο, δέασοθ', οἱ μεμνημένοι
Ἐν ταῦτά πα παίξουσιν, ὅς ἐφεραζέων.
Ἄδουσιν ἐν τὸν Ἰάκχον.*

Et isti Claudiani, De Raptu Proserpinæ, lib. I.

*—— letusq; simul procedit Iacchus,
Crinali florens hederâ, quem Parthica velat
Tigris, & auratos in nodum colligit ungues,
Ebria Maonij fulcit vestigia thyrsis.*

Sed errat ille, & imperitum ritus Atheniensis sese esse ostendit, cum hederâ coronatum Iacchum, ut aliàs erat, in his sacris nobis canit. Nam coronam hic è myrto, non ex hederâ, gestabat. Chorus apud Comicum Ranis.

*Ἰάκχ' ὦ Ἰάκχε,
Ἐλθὲ τὸνδ' ἀνὰ λημῶνα χορδῶσων,
Οἷσας ἐς διασώτας,*

K 3

πολύ-

Πολύκαρπ μὲν Ἰνάσων
 Ἀμφικρατὶ σὺ βρύοντα
 Στέφανον μύρτων.

Et huc pertinet, quod mystæ quoque myrto coronati fuerunt; vt supra docui, cap. ix. Atque hic dies ex re Ἰάκχου nuncupatus. Hesychius. Ἰάκχον, τὸν Διόνυσον. ἢ μίαν ἡμέραν μυστηρίων, ἐν ἣ τὸν Ἰάκχον ἐξάγασιν. Deducebant verò à Ceramico Eleusinem. Aristophanis Scholiastes, citatis Ranis. Εἰς Ἐλευσίνα ὁδύσασιν, διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ περὶ μύρτων τὸν Διόνυσον. Idque per fora. Hesychius. Διαγόρας. Διόδωρος ὁ Ταρσεύς ἀναγνώσκει περὶ αἰσῶν, Διαγορέας. διὰ τὸ τὰς μύσας βακχάζειν, τρεῖς ἄδειν τὸν Ἰάκχον, δι' ἀγορῶν βαδίζοντας. Erat verò hoc Iacchi simulacrum facem gestans; quia nimirum ipse cum matre Proserpinam raptam face accensâ quæsiuisset. Inde est illud apud Aristophanem Ranis, in Chori cantu.

Ἐγὼ φλογέας λαμπά-
 δας. ἐν χερσὶ γὰρ ἤκεις
 Ἰνάσων Ἰάκχε,
 Νυκτέρᾳ τελετῇ φασφόρος ἀστὴρ
 φλογί, Φεγγατῆ δὲ λειμῶν.

Et mox:

Σὺ δὲ λαμπάδι φλέγων,
 Προβάδλω ἔξαγε πάντη-
 ρον, ἔλειον δάπεδον,
 Χοροποῖον, μάκαρ, ἦβαι.

Et ita fingebatur. Ecce apud Pausaniam Atticis, vbi de templo Cereris. καὶ πλησίον ναός ἐστι

Δήμη-

Δήμητρος. ἀγάλματα δὲ, αὐτῆ τε, καὶ ἡ παῖς, ἔδ᾿ ἄδα ἔχων Ἰάκχου. Templum autem proprium habebat, cuius mentio apud Plutarchum Aristide. οὗ δὲ φαληρῶς ἐν τῷ Σωκράτῃ Φησὶ μνημονεύειν Ἀρκεσίδη Σουκρατίδην δὲ μάλα πένητα Λυσίμαχον, ὅς ἐαυτὸν ἐκ πινακίς Ἰνὸς ὄνειροκελευθεῖ, ὡς τὸ Ἰάκχου λεγόμενον καθεζόμενον, ἔβασκε. Deducebant verò cum multo plausu, cantu, choreis. Hinc illa apud Herodotum, lib. viii. Ἐφη δὲ Δικαῖ ὁ Θεοκύδης, αἰὲρ Ἀθλιῶν, Φυγῆς τε, καὶ ὡς Μήδοις λόγμῳ γηρόμῳ τὸν χρόνον, ἐπεὶ τε ἐκείρετο ἡ Ἀθηναίω χάρις ὑπὸ τοῦ πεζοῦ στρατοῦ τοῦ Ξέρξεω, εἴδοσα ἐρήμῳ Ἀθλιῶν, τυχεῖν τότε ἐὰν ἅμα Δημαρήτῳ τῷ Λακεδαιμονίῳ ἐν τῷ Θερμασίῳ πεδίῳ, ἰδεῖν κενιορτὸν χωρέοντα διὰ Ἐλευσίνων, ὡς ἀνδρῶν μάλιστα κη τρισμυρίων. ἀποθωῶν μάζειν τε σφέας τὸν κενιορτὸν, ὅτε κεν εἴη ἀνθρώπων, καὶ πρὸς τε Φωνῆς ἀκχεῖν, καὶ οἱ φαίνεσθαι τῷ Φωνίῳ εἶναι τὸν μουσικὸν Ἰάκχον. Et ista apud Plutarchum, in Themistocle. Ἐν δὲ τῷ τῷ ἀγῶνι ὄντι, φῶς μὲν ἐκλάμψαι μέγα λέγασιν Ἐλευσινόθεν, ἦχον δὲ, καὶ Φωνίῳ, τὸ Θερμασίον κατέχειν πεδίον, ἄχρι τῆς θαλάττης, ὡς ἀνθρώπων ὁμοῦ πολλῶν τὸν μουσικὸν ἐξαγόντων Ἰάκχον. Himerius in Eclogis. Θεβαίων πεσόντων, τῷ τελετῷ ἀπεκλεισμένου, ἵνα μὴ τοῖς Θεβαίων θρηνοῖς ἀντιβοῶνται τὸν Ἰάκχον. Et hic cantus, strepitusque, Ἰάκχος quoque, pariter ac dies, dicebatur. Hesychius. Ἰάκχον. τὸν Διόνυσον. ἢ μίαν ἡμέραν τῶν μυστηρίων, ἐν ἣ τὸν Ἰάκχον ἐξάγασιν. καὶ ἡ ὥδη, ἢ οἱ μεμνημένοι ἄδουσιν. Aristophanes Ranis.

Ἄδουσιν ἐν τὸν Ἰάκχον. —

Eusta-

Eustathius ad Iliad. v. Ἰάκχῳ, ἔμόνον ὁ δ᾽ ἐπὶ Διονύσῳ ἦχῳ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐκείνῳ. Atque hoc est, quod μουσικὸν μέλῳ dicitur Aristidi in Eleusiniā. τῆ δὲ Ἐλευσίνι ποσειδῶν περὶ ὧν, ὡς οὐκ ἀπόρησιν ἔμόνον, ὡς εἰπεῖν, διεγένετο, ἀλλὰ καὶ συνίσεως τῆς ναυμαχίας, ἐξεφοῖτα μὲν ὁ Ἰάκχῳ συναυμαχιῶν, νέφῳ δὲ ὄρηθεν ἀπὲρ Ἐλευσίνῳ, καὶ ὑψώθεν ὑπὲρ τῶν νεῶν, ἐγκατέσκηψεν εἰς πὰς ναῦς ἅμα τῷ μέλῳ τῷ μουσικῷ. Habes verò cantus huius chorearumque repræsentationem apud Aristophanem Ranis. Ad strepitum quod attinet, æris quoque hic sonus adhibitus. Velleius lib. i. *Huius classis cursum esse directum alij columbæ antecedentis volatu ferunt, alij nocturno æris sono, qualis Cerealibus sacris cieri solet.* De æris sono, huc allusum est ab Ouidio, De Arte Amandi lib. ii.

Condita si non sunt Veneris mysteria cistis,

Nec caua vesanis icibus ara sonant.

Attamen inter nos medio versantur in usu;

Sed sic, inter nos ut latuisse velint.

De re eadem Iustinus Hist. lib. ii. *Megarenses, memores illati ab Atheniensibus belli, & deserti, ne frustra bellum mouisse viderentur, matronas Atheniensium in Eleusinijs sacris noctu oppressuri, naues conscendunt. Quâ re cognitâ, dux Atheniensium Pisistratus iuuentutem in insidijs locat; iussis matronis solito clamore, ac strepitu, etiam in accessu hostium, ne intellectos se sentiant, sacra celebrare.* Huc pertinet illud Staij, Theb. vii.

Et non assuetis pernox ululavit Eleusis

Mensibus. —————

Quæ

Quæ Iacchum deducebat multitudo, è Proserpinæ Rheto aquâ abluebatur, lustrabaturque; nam, ut per occasionem hoc dicam, duæ erant prope Eleusina scatebræ, ῥεῖπι dictæ: quarum Cereri sacra illa, ista Proserpinæ. quæ Cereri sacra, versus mare profuebat; quæ Proserpinæ, versus urbem: eiusque aquâ, hæc, quam dixi, multitudo lustrabatur. Hesychius luculentus auctor. Ἐν τῇ Ἀθηναίῳ δύο εἰσὶν οἱ ποταμοὶ τῇ Ἐλευσίνι ῥεῖπι, ῥωγμοί. καὶ ὁ μὲν ποταμὸς τῇ θαλάττῃ, τῆς περὶ εὐτέρας θαλάσσης νομίζεται. ὁ δὲ ποταμὸς τῷ ἁσφί, τῆς νεωτέρας. ὅθεν τοῖς λατρεῖσι ἀγνίζεσθαι τῆς θιάσσης. Erat verò Iacchus hicce, (nam plures olim existimati, ut ex Diodoro, Cicerone, alijsque satis notum.) Iouis, Cererisque filius; siue, ut alij, Proserpinæ. Meminit eius Diodorus lib. iii. Δούπερον δὲ μυθολογῆσαι ἠγνέσθαι Διόνυσον ὡς Διὸς, καὶ Περσεφόνης: ὡς δὲ πινες, ὁ Διμήτηρ. Arrianus eos sequitur, qui Proserpinæ tradiderunt. Locus exstat De Exped. Alexandri lib. ii. Καὶ Ἀθηναῖοι Διόνυσον, τὸν Διὸς καὶ Κόρης, σέβουσιν. ἄλλον ποτὸν Διόνυσον. καὶ ὁ Ἰάκχῳ ὁ μουσικὸς τῶ τῷ Διονύσῳ, ἔχει τῷ Θηβαίῳ, ἐπάδειται. Verum errat. Nam Proserpinam si cum Cerere accensâ face inquisiuit, ut initio commemoravi, atque idcirco res hæc instituta fuit, oportet Cereris filius fuerit, non Proserpinæ. Cui verò producendi eius cura, Ἰάκχαγωγὸς dicebatur. Inuenio nomen apud Pollucem, lib. i. cap. i. sect. xxxi. Ἰάκχαγωγὸς γὰρ, καὶ Κερροτρέφῳ, καὶ Δαιερίτης, καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἰδίᾳ τῶν Ἀθηναίων. Duci

L

verò

verò è Ceramico intra urbem consueuisse Eleu-
finem, iam notauit. Ac porta quidem, quã exi-
bant, *ἱερά* cognominata: siue, Atticorum more,
plurali numero, *ἱεραὶ πύλαι*: Inuenio nomen
apud Plutarchum, in vitã Syllæ. *αὐτὸς ἢ Σύλλας
τὸ μετὰ τῆς Πειραιῆς πύλης, καὶ τῆς ἱεραῖς, κατὰ σκά-
ψας, καὶ σιωμαλῶνας, περὶ μέσας νύκτας εἰσήλαινε Φρι-
κώδης.* Et apud Theophrastum, Ethic. Charact.
cap. *Περὶ ἀνομοθησίας. Πόσους οἶε κατὰ τῆς ἱεραῖς πύλας
ἐξενηνέχουσι νεκροὺς.* Sed legendum illic censeo,
κατὰ τὰς Ἡραίας πύλας. Nam quã portã cadauera
efferrent, *Ἡραίας πύλαι* dicebantur. Etymologici
Auctor id ostendit. *Ἡραίας, πύλαι Ἀθλῶνσι. Διὰ τὸ
τῶν νεκρῶν ἐκφέρεισθαι ἐκεῖ ὅπτι τὰ Ἡραία, ὅ ἐστι τῶν τέφρας.*
Atque hoc *ὡς ἐν περιόδῳ.* Quin, vt porta *ἱερά* di-
cta, quã exhibant; ita via, quã ducebant. Etymo-
logici Auctor. *ἱερά ὁδός, ὁδός ἕως ἡμῶν, ἢ εἰς Ἐλευσίνα
ἀγγοῦ, ἡμῶν ἀπὸ τῶν οἰκιστῶν.* Suidas. *ἱερά ὁδός, ἡμῶν οἰ-
κιστῶν πορεύοντων ἀπὸ Ἄστου εἰς Ἐλευσίνα.* Quã ha-
bet ille, vt plura alia, ex Harpocrate. Pau-
sanias Atticis. *Ἰᾶσι δὲ ἐπὶ Ἐλευσίνα ἐξ Ἀθηνῶν, ἡμῶν
Ἀθηνῶν καλοῦσιν Ὀδὸν ἱεράν, Ἀνημοκράτης πεποίηται
μνημα.* Plutarchus in Vitã Isocratis. *οὐ ἐστὶ τὸ μνη-
μα ὅπτι τῶν Κυαμῖν πορευομένων, κατὰ τῶν ἱεράν Ὀδὸν,
τῶν ἐπὶ Ἐλευσίνα.* Et corruptum eundem puto in
Alcibiade. *οὐδένα κόσμον εἶχεν ἢ πελετῆ, κατὰ θά-
λασσαν πεμπομένη. ἀλλὰ καὶ θυσίαι, καὶ χοροὶ, καὶ πᾶσι
τῶν ὀρωμένων κατ' ὁδὸν ἱεράν, ὅταν ἐξελαύνωσι τὸν Ἰάκχον,
ὡς ἀνάγκης ἐξελείπετο.* Attende enim. Prius ab
eo commemorata sunt *θυσίαι*. quænam igitur
alia

alia illa sacra erunt, insuper facta? Rescriben-
dum omninò censeo. *τῶν ὀρωμένων κατ' Ὀδὸν ἱε-
ράν.* Cessabant tum, inquit, sacrificia, & cho-
ræ; deinde multa, quæ per Viam Sacram agi
id temporis solita. Ac de illã proprius Polemoni
liber olim scriptus. Harpocrate. *βιβλίον
ἐν ὄλον Πολέμωνι γεγραπταί Περὶ τῆς ἱεραῖς ὁδοῦ.* Et
suburbium, in quã ficus, *ἱερά Συκῆ* appellatum:
vbi mystæ, sacra in Urbem reducentes, consue-
uere interquiescere. Animaduerto apud Phi-
lostratum in Apollonio Atheniensi, Sophist. lib.
II. *Ἐπάφη ἢ ἐν τῷ παρασείῳ. τῶν εἰς Ἐλευσίνα λεωφό-
ρα. ὄνομα τῷ παρασείῳ, ἱερά Συκῆ. ταῦ δὲ Ἐλευσινόθεν
ἱερά, ἐπὶ δὴ εἰς ἄστυ ἀγγοῦ, ἐκεῖ ἀναπαύσιν.* Meminit
τῆς ἱεραῖς Συκῆς Hesychius. *ἱερά, θυσία, καμηλία, ἢ
συκῆ, ἐν τῇ εἰς Ἐλευσίαν ἀγγοῦ ὁδῷ.* Dirimebat autem
viam Cephissus fluuius; quem transibant, ponte
instratum. Obseruare est apud Strabonem lib.
IX. *Ποταμοὶ δὲ εἰσὶν, ὁ μὲν Κηφισὸς, ἐκ Τριφυλιῶν πρὸς
ἀρχαῖς ἔχων, ῥέων ἢ διὰ τὸ πεδίον, ἐφ' ἧ καὶ ἡ γεφύρα,
καὶ οἱ γεφυροσμοί.* In hoc ponte desidebant, qui
in transeuntes scommata iacerent. Vnde fa-
ctum, vt *Γεφυρίζειν* pro *Conuitiari* dicerent. Suidas.
Γεφυρίζων, χλωράζων, ἐξελπίζων. Item *Γεφυροσμοί,*
Maledici, Conuitiatores. Hesychius. *Γεφυρο-
σμοί, οἱ σκώπται. ἐπεὶ ἐν Ἐλευσίνῃ ὅπτι τῆς γεφύρας τοῖς
μυστηρίοις καθεζόμενοι ἐσκώπταν τῶν παρόντων.* Et *Γε-
φυροσμοί,* pro *Conuitijs*, in citatis Geographi
verbis. Apud Ammonium De Diff. Voc. *Γεφυ-
ροσμοί* est, & alia quoque origo datur. *Σκώμμα*

Γελοῖς, Εὐτραπέλας, καὶ Γεφυρασμοὺς Διαφέρει. Et mox. Γεφυρασμός δὲ, ἀπὸ τοῦ ποῖς Ἀθήνησιν Ἰππὶ τῶν γεφυρῶν Ἰππιγράφην ἤπει ἔμμετρα, ἢ καὶ δίχα μέτρων, Διασυρμὸς Ἰνῶν. Sed scribendum est, Γεφυρασμοὺς, & Γεφυρασμός. Nam Γεφυράζω dicebant, non Γεφυραίζω. Meminit quoque Elianus, Hist. Anim. lib. IV. cap. XLIII. Καὶ τί δὲ κατὰ λέγειν τι Ἐπαντλεῖν τὸν ποιεῖτον ὄχλον; κεκήρυκται γὰρ Διονύσια, καὶ Λήναια, καὶ Χύτροι, καὶ γεφυρασμοί. Pontem istum cum transissent, via erat, Μυσική Εἰσοδὸς nuncupata, qua Eleusinem ingrediebantur. Ecce tibi Istri verba è primo Ἀτίκλων, apud Scholiasten Sophoclis Oed. Col. Πρὸς τὸν Κηφισὸν ἕως τῆς Μυσικῆς Εἰσοδῶς εἰς Ἐλδυσίνα, ἀπὸ ταύτης δὲ βαδίζοντων εἰς Ἐλδυσίνα, τὰ ἐπὶ δεξιερᾶ μέχρι τοῦ λόφου τοῦ πρὸς αἰαπολάς τοῦ Αἰγάλειω. Atque hæc via ordinaria deducendi Iacchi erat; sed, munitâ Deceleâ, cum iter impeditum esset, mari pompa hæc omnis ducta: nisi quod semel Alcibiades, dux exercitus designatus, summâ omninò magnificentiâ in armis deduxit itinere terrestri vísitato. Narrat in Vita eius Plutarchus; nec pigebit locum ascribere, valdè insignem. Πάντων γεγονότων τῷ Ἀλκιβιάδῃ κατὰ γνώμην, καὶ πληρωμῶν ἑκατὸν τριηρῶν, αἰ αὐτῶς ἐκπλεῖν ἐμελλον, Φιλομμία τις ἐστὶ ἀργυρῆς πρὸς πεσοῦσαι κατέχευεν αὐτὸν ἀγρὶ μυσηρῶν. ἀφ' ἧ γὰρ ἐπετεία χεῖρ ἡ Δεκέλεια, καὶ τῶν εἰς Ἐλδυσίνα παρόδων ἐκράτηεν οἱ πολέμιοι παρόντες, ἔδνενα κόσμον εἶχεν ἡ τελετή, πεμπομῆ κατὰ θαλάσσαν. ἀλλὰ καὶ θυσίαι, καὶ χορεῖαι, καὶ πολλὰ τῶν δρωμῶν κατ' ὄδον πέραν (ita enim iam

iam legendum esse monui.) ὅταν ἐξελαύνωσι τὸν Ἰάκχον, ὑπὸ ἀνάγκης ἐξελίπετο· καλὸν ἔν ἐφαίνετο τῷ Ἀλκιβιάδῃ καὶ πρὸς θεῶν ὁσιότητά, καὶ πρὸς ἀνθρώπων δόξαν, ἀποδοῦναι τὸ πύττειον ἄγλημα τοῖς ἱεροῖς, ὡς ἀπέμψαντα περὶ τὴν τελετῶν, καὶ δορυφορήσαντα ὡς τὰς πολεμίας. Et mox. Ὡς δὲ ταῦτ' ἐγνώ καὶ παρῆπεν Εὐμολπίδαις, καὶ Κήρυξι, σκοπὸς μὲν Ἰππὶ τῶν ἀκρῶν ἐκάθισε, καὶ παροδρὸμος Ἰναὸς ἀμὲν ἡμέρα παρῆξέπεμψεν. ἱερεῖς δὲ, καὶ μύσας, καὶ μυσαγωγὸς ἀναλαβῶν, καὶ τοῖς ὄπλοις περικαλύψας, ἦγεν ἐν κόσμῳ, καὶ μετὰ σιωπῆς, θέαμα σεμνόν, καὶ θεοπεπῆς, τὴν στρατηγίαν Ἰππιδεικνύμεν, ὑπὸ τῶν μὴ φθονόντων ἱεροφαντίαν, καὶ μυσαγωγίαν, παρῆξορδομῶν. Et sunt, qui hîc Alcibiadem daduchi munus obijisse nobis tradant. Nam de hæc deductione capiendus iste Cyri Sophistæ locus, lib. Περὶ Διαφορῶν γαισεως, cap. Περὶ δοκιμασίας Μετὰ τὰ κατὰ Κύριον Ἀλκιβιάδης δαδύχειν δοκιμάζεται.

CAP. XXVIII.

Septimo certamen erat, idq̄ multo antiquissimum; in quo victor hordeum accipiebat. Etymologus eā de re emendatus, item Suidas. Hordeum autem primum datum, quia primum Eleusine illud natum, ut ferebant.

Septimo, qui vigesimus primus mensis erat, certamen assignare libet. Meminit eius Aulus Gellus, lib. xv. cap. xx. *Eleusinio, & Thesēo, certamine pugnavit; & coronatus est.* Id omnium antiquissimum. Aristides Panathenaicā. *Ἐνδοξότατοι πάντων οἱ κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἀγῶνες. καὶ μὲν τῶν πρῶτων πρῶτος ὁ τῶν Παναθηναίων. εἰ δὲ ἕξαι, ὁ τῶν Ἐλευσινίων.* Iterum Eleusiniā. *Μυθολογία δὲ ξένων πρῶτος Ἡρακλέα, καὶ Διοσκῆρος. ἀγῶνά τε γυμνικὸν γενέσθαι πρῶτον Ἐλευσίνι τῆς Ἀθητικῆς.* Et primum victori hordeum erat. Scholiastes Pindari, Olymp. Od. ix. *Ἀγεται δὲ ἀντίθι, (de Eleusine loquitur.) ἀγῶν Κόρης καὶ Δημήτριος, ὅς καλεῖται Ἐλευσίνια. ἔπαθλον, κερθαί.* Ac mutillum censeo Etymologici Auctorem in Ἐλευσίς. Ἐλευσίνια, ἑορτή. *Ἐ τῆς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνια ἀθλον ἐδίδοτο.* Restituenda in fine vox, quæ excidit. *ἀθλον ἐδίδοτο, κερθαί.* Eodem modo laborat Suidas, apud quem itidem est. *Ἐλευσίνια. τῆς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνια ἐδίδοτο ἀθλον.* Et huc fortasse respexerit Plinius, lib. xviii. cap. vii. *Antiquissimum in cibis hordeum; sicut Athenien-*

Atheniensium ritu, Menandro auctore, apparet. Causam hordei dati arbitror, quod id primum Eleusine inuentum fuerit. Phurnutus. Οὐλαί δὲ λέγονται, αἱ κερθαί. Ἐλευσίς δὲ ὁ τόπος, ὅπου πρῶτον ἐβρέθησαν. Atque hoc est, quod dicit Aristides Eleusiniā, loco citato. *Ἀγῶνά τε γυμνικὸν γενέσθαι πρῶτον Ἐλευσίνι τῆς Ἀθητικῆς, καὶ τὸ ἀθλον εἶναι τὸ κερθαί τὸ φανέντι.*

CAP. XXIX.

Octauus, Ἐπιδαύρια dictus; quia Aesculapij honori, post mysteria celebrata Epidauro aduenientis, institutus. Initiatio iterum tunc fieri solita, & secunda quoq̄ sacra. Philostrati locus emendatus.

Octauus dies, qui vigesimus secundus mensis, *Ἐπιδαύρια* dictus fuit. Id Philostratus nos docet, De Vita Apollonij lib. i v. cap. vi. *Ἐς δὲ τὸν Πειραιᾶ ἑσπλάσας παρὶ μυστηρίων ὤραν, ὅτε Ἀθηναῖοι πολυανθρωπότατοι Ἑλλήνων περὶ ἧσαν, ἀνῆκα ξυτένας διὰ τῆς νεώς εἰς τὰ ἄστυ.* Ac mox subiungit. *Ἦν μὲν δὲ Ἐπιδαυρίων ἡ ἡμέρα.* Inde autem diei nomen, quod Aesculapius, cum Athenas Epidauro adueniret, ut initiaretur sacris, iamque mysteria peracta essent, denuo in illius gratiam Athenienses & initiationem, & secunda item sacra, instituisent. Philostratus loco citato. *τὰ δὲ Ἐπιδαυ-*

Ἐπιδαύρια μετὰ πεσορησίν τε, ἔϊερέια, δεῦρο μὲν Ἀθηναίοις πάτριον ἴδι θυσία δούτερα. τὰ δὲ ἐνόμισαν Ἀσκληπιοῦ ἕνεκα, οἳ δὲ ἐμύησαντο αὐτὸν ἤκουσαν Ἐπιδαύρων ὄψιν μυστηρίων. Sed corrupta illic verba sic emendo. καὶ ἱερέια, δούτερον μὲν Ἀ. π. Itaque illo quoque die, si qui primo neglexissent, aut initiari fortè non potuissent, initiari moris erat, & secunda sacra fieri. Quod ex citatis iam Philostrati verbis discimus. De Epidaurijs, & initiato item Æsculapio, est Pausaniæ quoque locus Corinthiacis. μαρτυρεῖ δὲ μοι καὶ τὸδε ἐν Ἐπιδαύρῳ τὸν θεὸν γνέσθαι. τὰ γὰρ Ἀσκληπία δούρικω ἔπιφανέσθαι ἐξ Ἐπιδαύρας. τὸτο μὲν γὰρ Ἀθλωαῖοι τῆς πελοπίης λέγοντες Ἀσκληπιῶ μετὰδοῦναι, πῶν ἡμέραν τούτῳ Ἐπιδαύρια ὀνομάζουσι, καὶ θεὸν ἀπὸ ἐκείνης φασὶν Ἀσκληπιὸν σφισινομιθεῖναι.

CAP. XXX.

Nonus, ultimusq; idem, Πλημοχόη nuncupatus, quâ de causâ. Plemochœ tunc diu impleta, & euersa, cum verbis mysticis. Κοτυλίσκου.

Ῥήσις μυστική. Ἰῆ, Τοκῆ. Μυστηριώδεις σπονδαί.

Nonus, qui vigesimus tertius mensis erat, ultimusque mysteriorum, Πλημοχόη dicebatur. Pollux lib. x. cap. xx. τάχα δὲ καὶ πλημοχόω. ἔστι δὲ κεραμοῦν ἀργεῖον, ὅτι ἔχον ὄξυ τὸρ πυθμῆα,

μῆνα, ἀλλ' ἐδραῖον τε καὶ εἰσιμον. ὡς γράνται τῇ τελευτάῃ τῶν μυστηρίων, ἢ ἀπὸ αὐτοῦ καλεῖσι Πλημοχόω. Et hoc plemochœas binas implentes, ad ortum vnam statuebant; alteram verò, ad occasum: inde vtramque, mystica quædam verba profati, euertebant. Athenæus lib. xi. Πλημοχόη, σκεῦος κεραμοῦν, βεμβικῶδες, ἐδραῖον ἡσυχῆ. ὁ κοτυλίσκον ἐνοιοι πεσοαγορῶσιν, ὡς φησι Πάμφιλος. γράνται δὲ αὐτῷ ἐν τῇ τελευτάῃ τῶν μυστηρίων ἡμέρα, ἢ ἀπὸ αὐτοῦ πεσοαγορῶσιν, ὡς φησι Πάμφιλος, Πλημοχόας. ἐν ἡ δύο πλημοχόας πληρώσαντες, πῶν μὲν περὶ ἀνατολῆς, πῶν δὲ περὶ δύσιν ἀνιστάμενοι, ἀνατρέπεσσι τε ἴπιλεγοντες ῤῆσιν μυστικῶν. De impletis plemochœis, est Hesychij etiam locus. Πλημοχόη. τῇ ὑστεραία ἡμέρα τῶν μυστηρίων κοτυλίσκας πληροῦσιν, ἔς καλοῦσι πλημοχόας. Sed in eo variat, quod postridie mysteriorum facta tradat, quæ postremo eorum die alij dicunt. Vas verò istud πλημοχόη, à quo huic diei nomen, etiam κοτυλίσκου dictum. Ecce in citatis Athenæi verbis. Πλημοχόη, σκεῦος κεραμοῦν, ὁ κοτυλίσκον ἐνοιοι πεσοαγορῶσιν. Et in Hesychij. τῇ ὑστεραία τῶν μυστηρίων κοτυλίσκας πληροῦσιν, ἔς καλοῦσι πλημοχόας. Estque eius in rem eandem alibi quoque ista glossa. Κοτυλίσκου, κρατηρίσκου, ὡς γράνται οἱ μύσαι. Sine dubio πῶν πλημοχόω, de quâ agimus, intellexit. Porro de euersis illis plemochœis est Euripidis iste versus, siue Critiæ, in Pirithoo.

Ἴνα πλημοχόας τῶσδ' εἰς χθόνιον χάσμι δὲ φήμιως
Προχέωμεν. —

Vbi dixit, εὐφύμως περὶ ἑν; quod Athenæus ἀνατρέψαν Ἰππικόντα ρῆσιν μυσηκῶν. Et fuerit fortasse ρῆσις illa μυσηκῆ, quam tradit Proclus in Timæum; è quo discimus, cœlum prius aspicientes, τὸ καὶ clamasse. Locus exstat Commentariorum v. εἰς δὲ τῆς βλέποντες καὶ ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις ἱεροῖς, εἰς μὲν τὸν ἔραν ἀναβλέποντες, ἐβόων γὰρ κατὰ βέλῃαντες δὲ εἰς τὴν γῆν, τὸ καὶ. Hæc verò plemochoarum euerfio erat quasi libatio quædam; eaque designari censenda apud Pollucem lib. i. cap. i. sect. xxxi. Vbi μυσηρωίδες ἀπονδαὶ commemorantur. ὀνομάζονται δὲ ἑ μυσηρωίδες ἀπονδαὶ, καὶ μυσηκῆ ἡμέρα. Item apud Aristidem Eleusiniã. μίναί δὲ αἱ μυσηρωίδες ἀπονδαὶ τένομα ἔσωσαν, καὶ μόνοις Ἐλευσινίοις ὑγιαίνεν ἡ Ἐλλάς.

CAP.

CAP. XXXI.

Per hos dies manum iniicere vlli vetitum, & libellum supplicem offerre; quæq; hic delinquentis multa. Fæminis quoq; Eleusinem bigis vehi interdictum, idq; à quo; & quæ delinquentium multa. Aristophanis Scholiastæ hallucinatio. Iurari etiam per mysteria usitatum; ac quæ ad hæc necessaria, asinis Eleusinem vecta. Mystæ nec mustellum edebant; ut videtur, neq; salem.

ITa ergo nunc mysteria enarraui; restant quædam circa ea, quæ adiungam. Per hos dies neminem apprehendere licitum; idque clarè animaduertere est ex Demosthenis istis verbis Midianã. τί ἂν ποιήσωμεν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατεχειροτονήσωμε τὸ εὐαῖον, τὸ ἀκέραιον. ὅτι δικλῶ ἐμπροκίω κατὰδικασίᾳ μὲν τὸ Μενίπω, ὅτι ἔχων πρὸρον λαβεῖν αὐτὸν, ὡς ἔφη, τοῖς μυσηροῖς Ἰππικόντα ἐπελάβετο. κατεχειροτονήσωμε μὲν διὰ ταῦτα, καὶ ἐδοκίμω ἄλλο πρὸς τὸ. Nec libellum supplicem offerre. Quod si quispiam fecisset, eum causã indictã mori oportebat. Ita Andocidis inimici inquietabant, ut ipse narrat Orat. Περὶ τῶν μυσηρωίων. Κατηγόρησαν δὲ με καὶ περὶ ἱκετηρίας, ὡς κατὰ θεῖον ἐγὼ ἐν τῷ Ἐλευσινίῳ. νόμος δὲ λέει πᾶσι, ὅς αὖθις ἱκετηρίαν μυσηροῖς, τεθνάναι. Et mox. Πάλιν ὁ Καλλίας εἰς ἐλεγεν ὅτι εἶν νόμος πᾶσι, εἰ τις ἱκετηρίαν θείῃ ἐν τῷ Ἐλευσινίῳ, ἀκέραιον ἄποθανεῖν. Sed id ne-

M 2

gat

gat Andocides, & multam tantum mille drachmas esse dicit. Habes postea, in sequentibus illic verbis. Η δὲ σήλη, παρ' ἣ ἔστηκας, χιλίας δραχμας κελῶει ἐφέλδην, ἐὰν τις ἰκετηρίαν θῆ ἔν τῳ Ἐλευσινίῳ. Ne qua mulier bigis ad hæc veheretur; quæque id faceret, vt sex mille drachmas penderet, à Lycurgo institutum. Plutarchus in eius Vita. Εἰσηνεγκε δὲ νόμους, ὅτι ζύγους μὴ ἀπαῖναι γυναικὰς Ἐλευσινάδε, ὅπως μὴ ἐλαττώσονται ὑπὸ τῶν πλεσίων. εἰ δὲ τις φοραθῆι, δόπολινεν δραχμας ἑξακισχιλίας. Ælianus Var. Hist. lib. xiii. cap. xxiv. Λυκοῦργος ὁ ῥήτωρ ἐγραψε, μὴ ἐλαύνειν τὰς γυναικὰς ἐν τοῖς μυστηρίοις ὅτι ζύγους, ἢ τῇ δρώσει τοῦτο ἐπηρητῶσαι ζημίαν, ἕως ἄρα τοῦ τῆς ἀποχρῶσαι. Antea illud vsitatum. Itaque anus apud Aristophanem Pluto secundâ loquitur.

Μυστηρίοις δὲ τοῖς μεγάλοις ὀχρεμδίλω

Ἐπὶ τῆς ἀμάξης, οἷ περιβλεψέν μέλις,

Ἐτυπώμελω δὲ ποδὶ ὄλλω ἡμέραν.

Vbi Scholiastes. Αἱ τῶν Ἀθηναίων γυναικες ὅτι ἀμαξῶν ὀχρεμδία εἰς τὰ μεγάλα Ἐλευσίνια ἀπήρχοντο. Verum errat, quod hæc tantum magnis facta mysterijs putet. Insolentem Midia luxum infestatur Demosthenes, qui vxorem ad mysteria bigis albis Sicyonijs veheret. Locus est in Midiana. Καὶ εἰς μυστήρια τὴν γυναικὰ ἀγῆ, κὰν ἀλλοτὲ πα βελεται, ὅτι τοῦ λυκοῦ ζύγους τοῦ ἐκ Σικυῶν. Iurari etiam per hæc solitum animaduerto. Alciphron in Epistolâ Leontij ad Lamiam. Νῆ τὰ μυστήρια, νῆ τεττων τῶν κακῶν ἀπαλλαγῶ, ὡς, ἐνθυμηθεῖσαι

θεῖσαι τοῦ Τιμάρχου τὸν χωρισμὸν, ἀρὶ ἀπέψυγμα. Iterum in alterâ Menandri ad Glyceram. Ἐγὼ, ματὰς Ἐλευσινίας θεας, ματὰ μυστήρια αὐτῶν, ἀ σοι καὶ ἐναυλιὸν ἐκαίνων ὤμοσαι πολλάκις, Γλυκέρα, μόνον μόνον, ὡς εἶδεν ἐπαίρω τὰ ἐμά. Quæ verò ad hæc necessaria, ea a fini Eleusinem deuehebant. Aristophanes Ranis.

Νῆ τὸν Δί' ἔγωγ' ὄνον ἄγων μυστήρια.

Vbi Scholiastes. Τοῖς μυστηρίοις ἐξ ἄσε εἰς Ἐλευσίνια δὲ τῶν ὄνων φέρουσι τὴν χρεῖαν. Hefychius. ὄνον ἄρα μυστήρια. Τοῖς μυστηρίοις ἐξ ἄσε εἰς Ἐλευσίνα κερμίζουσι τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν δὲ τῶν ὄνων. Tarrhæus. ὄνον ἄγων μυστήρια. ὅτι τὸ περι ἀξίαν περατήοντων. πῶς γὰρ μυστηρίοις ἐξ ἄσε εἰς Ἐλευσίνια δὲ τῶν ὄνων ἔφερον τὰ εἰς τὴν χρεῖαν. Habes etiam apud Suidam, & Apostolium Cent. xiv. Prouerb. l. Porro mystæ, vt nec puteo insidere illis licitum, neq; nullum item edere, vt suis locis supra iam à me ostensum; ita nec mustellum fas gustare ipsis. Rem, & causam, Ælianus nobis tradit, Hist. Anim. lib. ix. cap. lxxv. Οἱ μυστῆροι τῶν θεῶν ἐκ αὐτῶν παλαιῶν γαλεῶ φασίν. εἰ γὰρ εἶναι αὐτὸν καθαρὸν ὄψον, ἐπεὶ τῶ σόματι ἕκαστος. Et videtur, neq; fabam fas fuisse. Nam hoc puto Pausaniæ locum in Atticis velle. Τῶν κυάμων ἀνενεγκεῖν σὸς ἐστὶ σφίξιν ἐς Δήμητρα τὴν ὄρεξιν. ὅστις ἢ ἤδη τὴν τελετὴν Ἐλευσίνι εἶδεν, ἢ τὰ καλέμενα ὄρφικὰ ἐπελέξατο, οἶδεν ὁ λέγων.

CAP. XXXII.

Continuata verò hæc sacra ad Imperatores Christianos; & cum tollere Valentinianus vellet, Prætextato intercedente, adhuc manserunt. Semel tantum intermissa, ob captas Thebas. Hierophanta apud Eunapium falsus vates. Tandem eversa à Theodosio seniore.

Continuata autem hæc sacra ad tempora usque Imperatorum Christianorum. Testatur Hieronymus Aduersus Iouinianum, extremo primo. Hierophantas quoque Atheniensium (legant) usque hodie cicutæ sorbitione castrari. Tollere ea Valentiniano animus, post excessum Iuliani rerum potito; verum tamen, Prætextati patrocinio, obtinuerunt. Zosimus Hist. lib. IV. Ἐπεὶ δὲ καὶ νόμων εἰσφορὰς ἐγνώκει (ὁ Οὐαλεντινιανὸς) ποιῆσαι, ἀφ' ἐσίας ὡσπερ δὲ ξάμνῳ, πὰς νυκτερινὰς ἐκάλυψε θυσίας ὀπιπλεῖσθαι. τοῖς μυσταροῖς μὲν ἐν περατήρομοις ἐμποδῶν διὰ τοῦ ποῦδλε νόμου γυμνάσαι βελόμῳ. ἐπεὶ δὲ Πραξιτέλιος ὁ τῆς Ἑλλάδος αὐτοπάτον ἔχων δὲ χλῶ, αὐτὸς ἐν πείσῳσι διαπέσεων τὰς δρεταῖς, τῶν ἐφ' αἰῶντων τοῖς Ἑλλήσι κατὰσῆσαι τὸν βίον, εἰ μέλλοιεν κωλύεσθαι τὰ συνέχοντα τὸ ἀνθρώπειον γῆρας ἀγιάτατα μυστήρια κατὰ θεσμόν ἐκπλεῖν, ἐπέτρεψε, δὲ γέντῳ τῶ νόμου, περὶ τῶν τὰ πάντα κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς πάτρια. Semel tantum intermissa; cum nimirum, captis ab Alexandro Thebis, in luctu summo versarentur.

Plutar-

Plutarchus, vbi de eâ re agit, Alexandro. Ἀθηναίοις δὲ δηλαδὴ, καίπερ ἔμετρώως ἐνεγκῆσι τὸ πρὸς Θεβας δυσύχημα. καὶ γὰρ τῶν τῶν μυστηρίων ἑορτῶν ἐν χερσὶν ἔχοντες, ὑπὸ πένθεος ἀφῆκαν. Himerius in Eclogis. Ἀλέξανδρος δὲ τῶν πόλιν καὶ μετὰ Θεβας ἤγαγεν. καίτοι γε εἶχεν ἡ τότε τῆ πόλει καὶ μέμψασθαι. ἡμεῖς γὰρ, Θεβαίων περὶ τῶν, τῶν τελετῶν ἀπεκλείσασθαι, ἵνα μὴ τοῖς Θεβαίων θρωοῖς ἀντιβοῶμεν τὸν Ἰάκχον. Hierophanta apud Eunapium in Vitâ Maximi, prædicebat Iuliano, sub ipso hæc sacra cessatura. καὶ εἰς τοσούτῳ ἐξικνεῖτο περὶ τῶν, ἐφ' αὐτῶν τὰ ἱερὰ κατὰσκαφῆσθαι καὶ διαθήσεσθαι ἔφασκε. καὶ κείνον ζῶντα τῶν ἐπιψέσθαι, διὰ φιλοτιμίαν πρὸς τῶν ἀίμαζομένων. Ἐπερτελοῦσθαι γὰρ αὐτῶν τῶν θεραπείων τῶν θεῶν. Sed cum diuinationis falsum, res ostendit; & sublata, vt videtur, à maiore Theodosio; quem gentilium fana, ac sacra, euerisse Historiæ tradunt.

CAP.

CAP. XXXIII.

Celebrata verò praterea à Celesenſibus, Phliaſijs, Pheneatis, Lacedæmonijs, Parrhaſijs, Cretenſibus, & Romanis. Claudij Cæſaris conatus, Hadriani factum.

SEd an alibi Eleufinia agitata? Etiam apud Celeenſes, ac Phliaſios. Et apud illos quarto quidem quoque anno; mutabaturque hierophanta, ſi videretur, ſingulis quadriennijs, feſti tempore: eiſque vxorem ducere licitum. Pauſanias teſtis Corinthiacis. τῆς δὲ πόλεως αἱ Κελεαὶ πέντε πρῶται μάλιστα ἀπέχουσι. καὶ τῆ Διμήτρει ἐπιτελεῖται δι' ἐνιαυτοῦ τετάρτη τῶν τελετῶν, καὶ ἑκάστη ἐπιτελεῖται ἀγῶνι. ἱεροφάντης δὲ οὐκ εἰς τὸν βίον πάντα ἀποδέδεικται. κατὰ δὲ ἐκάστην τελετῶν ἄλλοτε εἰσὶν ἄλλοι σφίσι βίον ἀρετῆς, λαμβάνων ἢν ἔβηλη καὶ γυναικῶν. καὶ ταῦτα μὲν διαφορὰ τῶν ἐν Ἐλευσίνι ὀνομάζουσι. τὰ δ' ἐς αὐτῶν, ἐκείνων εἰσὶν εἰς μίμησιν. ὁμολογεῖται δὲ καὶ αὐτοὶ μιμεῖσθαι Φλιαῖοι τὰ ἐν Ἐλευσίνι δρώμενα. Celebrabant quoque Pheneatæ, eodem quo Eleufinij modo. Idem Pauſanias Arcadicis. φενεάτης δὲ καὶ Διμήτρος εἰσὶν ἱερὸν Ἐλευσινίας, καὶ ἄγουσι τῆ θεῶν τελετῶν τὰ ἐν Ἐλευσίνι δρώμενα. καὶ ὡς σφίσι τὰ αὐτὰ φάσκοντες καθεστηκέναι. Item Lacones, apud quos agon tunc thymelicus. Hefychius. Ἐλευσίνια, ἀγὼν θυμηλικὸς ὡς Λάκωνιν. Etiam Parrhaſij, in urbem à Cypſelo rege exſtructam vbi conueniffent,

ueniffent, lucum, & aram, Cereri Eleufinix confecrârunt; feſtumque ipſi inſtituerunt, in quo de formâ mulieres certarent, χρυσοφόροι ἀρpellatæ. Athenæus lib. xiiii. Νικίας ἐν τοῖς ἀρχαίοις διαθῆναι φησὶν αὐτὸν Κύβελον πόλιν κλιμαίνεσθαι ἐν τῷ πεδίῳ πρὸ τῶν Ἀλφειῶν. εἰς τὴν κατοικίσιον τὴν Παρραſίων Ἰνας τελεῖται καὶ ἑωμὸν ἀναſτήσαι Διμήτρει Ἐλευσινία. ἧς ἐν τῇ εὐροῇ καὶ τὸν τοῦ κάλλους ἀγὼνα ἐπιτελεῖται, καὶ νικῆσαι πρῶτον αὐτοῦ τὴν γυναικῶν Ἡροδῶτα. ἐπιτελεῖται δὲ καὶ μέχρι νυκτὸς ἀγὼν ἑστῶς, καὶ αἱ ἀγωνίζομενοι γυναικῶν χρυσοφόροι ὀνομάζονται. Et Cretenſes; apud quos vulgare etiam arcana licitum. Diodorus Siculus lib. v. Περὶ μὲν ἐν τῶν θεῶν οἱ Κρήτες τῶν παρ' αὐτοῖς λεγομένων γεννηθῆναι τοιαῦτα μυθολογοῦσι. τὰς δὲ τιμας, καὶ θυσίας, καὶ τὰς περὶ τὰ μυστήρια τελετὰς, ἐκ Κρήτης εἰς τὰς ἄλλας ἀνθρώπων παραδεδόσθαι λέγοντες, τὸ ποτὸ φέρουσιν, ὡς οἴονται, μέγιστον πεμνηρον. τὴν τε γὰρ παρ' Ἀθηναίοις ἐν Ἐλευσίνι γυμνῶν τελετῶν, ἐπιφανεστάτην σχεδὸν εἶσιν ἀπαισῶν, καὶ τὴν ἐν Σαμοθράκῃ, καὶ τὴν ἐν Θράκῃ ἐν τοῖς Κίκοισιν, ὅθεν ὁ καταδείξας Ὀρφῶς τὴν μυστικῶς ὡς ἀδιδόσθαι. κατὰ δὲ τὴν Κρήτην ἐν Κνωσῶ νόμιμον ἐξ ἀρχαίων εἶναι φανερώως τὰς τελετὰς ταύτας πᾶσι ὡς ἀδιδόσθαι. καὶ τὰ ὡς τοῖς ἄλλοις ἐν ἀπορρήτῳ ὡς ἀδιδόσθαι, παρ' αὐτοῖς μηδὲνα κρύπτειν τῶν ἐκλεομένων τὰ τοιαῦτα γνώσκειν. Quin apud Romanos etiam. Ac transferre primus conatus Claudius Cæſar, ſed non fecit. Suetonius in eius Vitâ, cap. xxv. *Sacra Eleufinia etiam transferre ex Atticâ Romam conatus eſt. Fecit poſtea Hadrianus. Aurelius Viâtor in eius Vitâ.*

Ceremonias, leges, gymnasia, doctoresq; curare occupat; adeo quidem, ut etiam ludum ingenuarum artium, quod Athenaeum vocant, constitueret: atq; initia Cereris, Liberæq;, quae Eleusina dicitur, Atheniensium modo Roma percoleret. Hinc est, quod in Cæsaribus ait Iulianus, ubi de eo. Μετὰ τὸν ἐπιεισέρχεται θεῖαν ἔχων ὑπὸν αἰὲρ σοφίας, πᾶσι τε ἄλλα, ἔτι μὲν μυστικῶν ἐργαζόμενος, εἰς τε τὸν ἐρανὸν ἀφορῶν πηλάκις, καὶ πολυπραγμονῶν τὰ δασύρητα.

FINIS.

INDEX

INDEX

A V C T O R V M,

Qui hic

Citantur, illustrantur,

Emendantur.

Æ Lianus, 67. 84. 92. 93.

Aeschylus, 74.

Alciphron, 92.

Ammonius, 83. *Emend.* 84.

Andocides, 43. 77. 91. 92.

Anthologia Epigrammatum, 48.

Apollodorus, 8. 9. 10. 52. 71.

Apostolius, 93.

Apuleius, 34. 46. 60.

Aretaus, 58.

Aristides, 2. 4. 16. 32. 46. 47. 49. 51. 52. 53. 74. 77. 80.

86. 87. 90.

Aristophanes, 17. 19. 20. 27. 35. 44. 48. 74. 77. 78.

79. 80. 92. 93.

Aristoteles, 2.

Arnobius, 5. 9. 11. 30. 38.

Arrianus, 12. 19. 27. 37. 39. 81.

Emend. 19.

Artemidorus, 50. 71.

Athenæus, 55. 66. 67. 89. 90. 97.

Athenagoras, 58.

N 2

Auctor

- Auctor Axiochi*, 49. 52.
Augustinus, 11.
Anlus Gellius, 86.
Aurelius Victor, 97.
Basilus Magnus, 58.
Callimachus, 9. 30. 46. 69.
Catullus, 60. 70.
Cicero, 12. 26. 45. 47.
Claudianus, 33. 73. 77. *Emend.* 33.
Clemens, 5. 9. 10. 21. 22. 30. 38. 49. 56. 59. 69. 71.
Emend. 16.
Columella, 72.
Cratinus, 67.
Cydonius, 51.
Cyrus, 85.
Demosthenes, 16. 43. 91. 92.
Diodorus Siculus, 3. 4. 56. 60. 81. 97.
Diogenes Laërtius, 36. 49. 51.
Diogenianus, 56.
Dion Cassius, 45.
Dion Chrysostomus, 26. 27. 31.
Diomysius Halicarnassens, 57. 63.
Dionysius Periegeta, 18.
Donatus, 44.
Etymologici Auctor, 7. 13. 43. 82. 86. *Emend.* 86.
Euagrius, 26.
Eunapius, 36. 37. 57. 95. *Emend.* 37.
Euripides, 2. 22. 89.
Eusebius, 36. 41.
Eustathius, 15. 41. 80.

- Eustratius*, 58.
Fulgentius, 73.
Galenus, 29.
Gregorius Nazianzenus, 26. 57.
Harpocratio, 22. 23. 24. 43. 83.
Hermias, 57.
Herodianus, 2.
Herodotus, 3. 45. 79.
Hesychius, 6. 10. 19. 34. 36. 38. 39. 42. 46. 57. 60. 62.
 67. 68. 78. 79. 81. 83. 89. 93. 96. *Emend.* 64.
Hieronymus, 38. 94.
Himerius, 18. 22. 46. 79. 95.
Horatius, 55. 59.
Iamblichus, 56.
Inscriptiones Antiqua, 46.
Interpres Horatij, 55.
Interpres Iuuenalis, 73.
Interpres Persij, 38.
Isaacius Tzetzes, 6. 14. 15. 27.
Isocrates, 5. 49. 53. 54.
Iulianus, 98.
Iustinus Historicus, 56. 80.
Iustinus Martyr, 57. 75.
Iuuenalis, 73.
Lactantius, 74.
Lampridius, 54.
Libarius, 28. 29. 34.
Linus, 50.
Lucanus, 71.
Lucianus, 45. 46. 54.

- Lutatius*, 71.
Lycophron, 14.
Lyfias, 3. 28. 42.
Lyfias, 55.
Macrobius, 39.
Marinus, 23.
Maximus Monachus, 12. 13.
Maximus Tyrius, 17.
Menander, 39.
Mercurius Trismegistus, 57.
Minutius, 11.
Nausicrates, 66. 67.
Nicander, 9. 30.
Nicetas, 56.
Nonnus, 70.
Ovidius, 8. 10. 57. 70. 80.
Pausanias, 2. 5. 9. 10. 11. 29. 37. 40. 41. 60. 68. 78.
 88. 93. 96.
Philostratus, 2. 17. 53. 54. 83. 87. *Emend.* 88.
Phurnutus, 12. 20. 66. 72. 87.
Plato, 23. 51. 56.
Pletho, 32. 33.
Plinius, 86.
Plutarchus, 16. 20. 22. 23. 24. 25. 37. 40. 49. 53. 61.
 65. 67. 71. 77. 79. 82. 84. 92. 95. *Emend.*
 20. 63. 65. 82.
Pollux, 41. 42. 43. 81. 88. 90. *Emend.* 44.
Polyanus, 18. *Emend.* 62. 64.
Porphyrius, 46.
Probus, 70.

Proclus,

- Proclus*, 8. 10. 22. 25. 32. 90.
Procopius Gazæus, 18.
Pfellus, 24. 33.
Aristophanis, 9. 14. 15. 18. 19. 20. 22. 26. 28.
 34. 35. 49. 52. 58. 68. 78. 92..
Callimachi, 69.
Euripidis, 46.
Schol. Homeri, 13. 15.
Nicandri, 30.
Pindari, 86.
Sophoclis, 6. 56. 74. 84.
Senatusconsultum Atheniensium, 53.
Seneca Philosophus, 24. 33.
Seneca Tragicus, 57. 74.
Seruius, 68. 72.
Sidonius, 60.
Sopater, 18. 40. 47. 48. 58.
Sophocles, 56. 74.
Soranus, 53.
Stadius, 57. 73. 80.
Stephanus, 15.
Stobæus, 32. 51.
Strabo, 27. 83.
Strabus Gallus, 72.
Suetonius, 45. 54. 57. 97.
Suidas, 7. 18. 22. 38. 43. 58. 70. 83. 93. *Emend.* 86.
Symmachus, 39.
Synesius, 11.
Tacitus, 38.
Tarrhaus, 56. 93.

Teren-

INDEX AVCTORVM.

Terentius, 44.

Tertullianus, 7. 25. 29. 33. 56.

Themistius, 23. 31. 51.

Theocritus, 54.

Theodoretus, 33.

Theon, 48. 54.

Theophrastus, 16. 74. *Emend.* 82.

Tibullus, 59.

Varro, 20.

Velleius, 80.

Virgilius, 70. 72.

Xiphilinus, 23.

Zenobius, 56.

Zosimus, 2. 94.

F I N I S.

IOANNIS MEVRSI *Authoris Damnae Opus
ven permissu*
PANATHENÆA. (3)

S I V E,

D E

M I N E R V Æ

Illo gemino festo,

Liber Singularis.

LVGDVNI BATAVORVM,

Ex Officinâ ELZEVIRIANA.

ANNO MDCCXIX.

